TAJNA RUKA U BOSNI

HARUN YAHYA

TAJNA RUKA U BOSNI

TAJNA RUKA U BOSNI

HARUN YAHYA

SADRŽAJ

PREDGOVOR

Prva knjiga o Bosni "iza zastora"

Rat koji se desio u BiH od '92. do '95., kao što je uticao na cijeli svijet, također je duboko uticao i na Tursku. Turska je ugnjetavanje bosanskohercegovačkih muslimana, pored toga što su oni bili sastavni dio osmanske historije, vidjela i kao ugnjetavanje vjerske braće. Suosjećanja turskog naroda prema bosanskim muslimanima su se povećala, te je uslijed toga, naročito dok je trajao rat, u Turskoj mnogo pisano i pričano o Bosni. Na mnogim konferencijama, u vijestima, knjigama, časopisima, tema je bila etničko čišćenje muslimana u BiH koje su vršili Srbi.

Osim toga, kao što je i normalno, ta izdanja i aktivnosti u vezi sa Bosnom bila su sa vojnog ratišta ili događaj u diplomatskim hodnicima. Jer, za svaki novi dan rata, koji je dobijao nove oblike, nije bilo moguće uraditi duboka i obuhvatna istraživanja. Istina, svako je osjećao stvarnost - Zapadni svijet ili pojedinci na Zapadu, svjesni situacije u Bosni, Srbima pružaju podršku. "Dvostruki standardi" je, otprilike, izraz za tu pojavu. Na pitanje, ko su oni i zašto podržavaju Srbe, odgovora nema.

Mi smo od samog početka rata u BiH, kao i o mnogim drugim temama, znali da taj rat ima svoju pozadinu. Ta do kraja sistemski pripremana operacija etničkog čišćenja, ne bi mogla biti ostvarena da nije bilo "zelenog svjetla " vodećih zemalja Zapada ili pojedinih zapadnih centara moći. Za dokazivanje ove teze bilo je potrebno mnogo vremena i rada. Knjiga koju imate u rukama štampa se godinu i po poslije potpisanog mira ili prekida vatre, jer je diskutabilno da li je ovo mir ili samo primirje.
I, koliko mi znamo, ova knjiga posjeduje jednu posebnu osobinu, naime i u Turskoj i u svijetu ovo je prva knjiga koja rasvjetljava "pozadinu

Bosanskog rata".

Na pitanje: zašto smo se do te mjere interesovali za BiH, odgovor je rat od 1992. do 1995., predvođen Srbima, predstavljao je "antiislamsku" zavjeru. Drukčije rečeno, ti napadi nisu bili samo na Bošnjake, bili su usmjereni i na identitet muslimana i treba da interesuju svakog muslimana na svijetu. Bosanski muslimani su proganjani samo zato što su govorili "Naš Gospodar je Allah", i to najbolje objašnava Kur'an (sura Hadždž 40), ili u suri En - Nisa 75 ajet:

"A zašto se vi ne biste borili na Allahovom putu za potlačene, za muškarce i žene i djecu, koji uzvikuju: Gospodaru naš, izbavi nas iz ovog grada, čiji su stanovnici nasilnici, i Ti nam odredi zaštitnika i Ti nam podaj onoga ko će nam pomoći!"

Ovo je nalog drugim muslimanima za intervenciju, dužnost za sve muslimane. Cilj ove knjige je skinuti masku neprijatelju i pozvati muslimane na suosjećajnost.

Želim kazati da su redovi u ovoj knjizi djelimično bili objavljeni u drugim knjigama, naprimjer u knjigama "Novo ustrojstvo Masona: 500 godina stvarne svjetske historije" i "Tajni upravljači svjetskog poretka". Ova knjiga je posljednja verzija naših teza i radova.

Ponovno moram istaći da ova knjiga nije napisana protiv bilo koga u Zemlji, niti želi predstaviti bilo koga kao "cilj". Cilj ove knjige je da ocijeni stavove o BiH, koje su iznijeli mediji.

Dok je ova knjiga u štampi, srbijanski lider Slobodan Milošević je pred velikom narodnom opozicijom. Na Općim izborima u Srbiji, koji su održani u novembru 1996., opozicija je zabilježila veliki uspjeh, ali je Milošević poništio izbore i zbog toga opozicija već 11 sedmica organizuje mitinge na ulicama Beograda. To bi moglo nagovijestiti da Milošević neće još dugo ostati na vlasti. Ali, moramo imati na umu da se srbijanska opozicija realno ne razlikuje od Miloševića. Opozicioni lider Vuk Drašković je od 1980. šovinistički srpski nacionalist i svoju antiislamsku propagandu započeo je prije Miloševića. Također, drugi opozicioni lider, Zoran Đinđić je zastupnik i branilac četničke ideologije. Tim povodom moguća promjena vlasti (u čitavoj knjizi ćemo istraživati nacionalističko-masonsku vlast) neće praviti neku razliku, a mogući Miloševićev pad, koji je od 80-tih do danas podržan od Zapada, u njihovim računima neće predstavljati ozbiljniju smetnju.

Posljednje što želim istaći, jeste da se knjiga koju imate u rukama potpuno razlikuje od svih dosad napisanih o BiH i srpskom nacionalizmu. Cilj ove knjige nije objašnjavati historiju BiH ili Srbije; već istražiti pozadinu srpskih napada na muslimane i u velikoj mjeri dokazati međunarodnu umiješanost. Uslijed toga, od ove knjige ne treba očekivati neprekidna i

homogena historijska objašnjenja. Neka historijska razdoblja su mnogo zastupljena, a neka ukratko opisana.

Osnovni cilj ove knjige je, kao što je već navedeno, otkriti stvarnu pozadinu srpskog agresivnog ponašanja, povećati znanje o BiH, da bismo im mogli dati podršku zato što su muslimani i što žive pod pritiskom. Tokom čitavog rata herojski su se borili kao i svi muslimani, a ovo je naš vid borbe. Nadamo se, ako bi došlo do ponovnog napada, da bi im čitav islamski svijet pružio konkretniju pomoć.

UVOD

Da bismo mogli imati pravu sliku, 90-tih godina ovoga stoljeća većina ljudi u Turskoj nije ni čula za Bosnu. Većina se mogla sjetiti iz škola iz predmeta Historija Osmanlija. Od 1992. god. ova srednjobalkanska zemlja dospjela je u svakodnevnicu svijeta, pa i Turske.

Jer, u Bosni je bio rat, tačnije agresija jedne sile na nenaoružan narod kome je prijetila opasnost od nestanka. Poslije raspada stare Jugoslavije, stvarni posjednici Jugoslavije, srpski nacionalisti, počeli su protiv bosanskih muslimana sistematsko i zločinačko, kako oni sami kažu, "etničko čišćenje".

Srbi su u aprilu započeli operaciju "Munja" i računali su da će za nekoliko sedmica nestati bos.muslimana. U početku, bos.muslimani nisu imali nikakvu vojnu silu, a u veoma kratkom periodu su se organizovali i stvorili Armiju BiH, koja će pružiti otpor koji niko nije očekivao. Rat je trajao do jeseni 1995. godine.

Sličan rat rijetko je zabilježen u historiji. Broj Bošnjaka koje su ubili Srbi bio je više od 200 hiljada. Dva miliona bos.muslimana je protjerano iz kuća. Silovano je blizu 50 hiljada muslimanki. U srpskim koncentracionim logorima bos.muslimani su bili izloženi neviđenim torturama, deseci hiljada su ostali invalidi.

Dok se to dešavalo, Zapad je pokazivao inertnost, i to je tema na kojoj se treba zadržati. Tačno je da je, zahvaljujući Americi, ujesen 1995. godine potpisan Dejtonski sporazum, ali moglo se i prije intervenisati. Zar je bilo potrebno čekati tri i po godine. Amerika ili, uopće, Zapadni svijet od početka je mogao stati pred Srbe i zaustaviti ih, odnosno spriječiti krvoproliće muslimana.

Ali, zašto Zapad nije tako uradio? Zašto nije spriječio krvoproliće? Ovo je mnogo važno pitanje. U ovoj knjizi ćemo naći odgovor, stvarni odgovor, jer su se tokom rata pronalazili i drugi odgovori, ali oni nisu

zadovoljavali.

Jedan od važnih odgovora je teza o "krstaškom frontu". Prema toj tezi, nereagovanje Zapada, odnosno odobravanje srpske politike protiv muslimana od njegovih pojedinih pripadnika jeste rezultat "krstaškog fronta". Ovaj argument je određivao politiku Zapada prema BiH, isticao je civilizaciju kršćanskog identiteta.

Krstaški pohodi su bili u srednjem vijeku, u kome je zapadni kršćanski identitet bio najzastupljeniji. Pokreti poslije srednjeg vijeka: humanizam, renesansa, reforme i prosvjetiteljstvo u velikoj mjeri su uništili identitet zapadnih kršćana. Zajedno sa modernizmom stvarni zapadni identitet nije kršćanstvo već sekularizam. Danas na Zapadu ugledni ljudi - elite - više su posjednici sekularizma nego kršćanstva. Povodom toga, kršćanstvo, odnosno kršćani nisu stvarni krivci bosanskog krvoprolića, ovi faktori su, možda, imali ograničenu psihološku ulogu.

Srednjovjekovna kršćanska putovanja, čak i prema kršćanskim razmišljanjima, bila su isključivo ekonomska. Kršćanski stvarni cilj bio je Kudus, ali ne zbog učenja Indžila već zbog istočnog bogatstva jezika.

Još jedna od nedovoljnih teza o "krstaškom frontu" je da zapadne zemlje čine kršćani ili protestanti, odnosno Srbi Ortodoksne zemlje. Ova odvajanja su važna odvajanja i za vrijeme krstaških pohoda, čak su zapadni i istočni kršćani pali pod uticaj tih mezhebskih razlika, i do dan-danas su pod tim uticajem.

Ukratko, shvatiti ovu interesantnu tezu kao uzajamnu "kršćansku solidarnost" između Srba i Zapada nije umjesno.

Za objašnjenje bosanskog krvoprolića korišten je i drugi argument, a to je da Zapad u BiH nije imao rješenja, što je jedna od neosnovanih teza o zapadnoj politici prema BiH. Da se Zapad u potpunosti pasivno ponašao u BiH, ova teza bi se mogla prihvatiti. U stvarnosti, Zapad se nije pasivno ponašao, u pojedinim razdobljima rata je intervenisao i tim intervencijama je prikriveno podržavao Srbe. Najefikasniji primjer za to je embargo na uvoz oružja koji je primjenjivan prema bosanskim muslimanima a prema Srbima nije, što pokazuje da Zapad nije bio pasivan već je pokazao posebnu strategiju za Balkan. U knjizi ćemo detaljno izložiti primjenu balkanske strategije koja je podržavala Srbe.

Možemo kazati da su zapadne snage ili vanjska politika zapadnih snaga očitovala se u dva elementa: srpska strana i antimuslimanska tendencija. Osigurano je da rat traje 3,5 godine, ruke muslimana bile su vezane embargom, a sa mrtvom diplomatijom Srbi su dobijali na vremenu. Ako nisu krstaši, ko su onda ti posrednici između Srba i Zapada, koja veza može da postoji?

Prije toga moram izjaviti da ove veze nisu rodbinske, jer u SAD-u,

Engleskoj, Francuskoj ili drugim evropskim zemljama nije bilo "srpskog lobija", ili da su postojale grupe koje su izrazile simpatije prema Srbima i tako uticale na vanjsku politiku, takvih grupa nije bilo.

Povodom toga, zapadne zemlje, podržavajući srpsku stranu, imale su sa Srbima strateško jedinstvo ili grupe koje su strateški bile od koristi Srbima.

Šta može biti strateški faktor?

Premijer Engleske Loyd George 1917. je rasvijetlio ovu temu. On je u svom govoru 8. augusta 1917. rekao za Srbe da su "čuvari vrata" i dodao: "kako su Srbi uvijek ratovali da bi odbranili Evropu od nadirućeg islama. Interpretirajući ovaj komentar, engleski historičar R. G. D. Laffan je 1917. godine napisao knjigu: "Srbi čuvari vrata"(The Serps The Guardians of the Gate) u kojoj nema kraja pohvalama "herojskom narodu" u borbi protiv Osmanlija.

Riječi Loyda Georgea nisu prolazna taktika, naprotiv, to je dugotrajna i strateška misija. Srbi su vijekovima "čuvari vrata" od dolazeće "islamske opasnosti" sa istoka i takvi će i ostati.

Uslijed toga ta teza i danas postoji. Danas su Srbi "čuvari vrata" od islamske opasnosti koju vidi Zapad. Rat protiv muslimana je krstaški i antiislamski rat. "Čuvari vrata" i njihovi patroni su stvorili taj rat.

Šta je anatomija ovog antiislamskog fronta? Sastoji li se veza između čuvara vrata i njihovih patrona samo od sekularizma i antiislamske zavjere, ili je na temeljima ovih ideologija izgrađena mnogo konkretnija, odnosno stvarnija veza?

U nastavku knjige ćemo istraživati izgrađene veze između Srba i zapadnih antiislamskih snaga. Primjer: sekularizam i antiislamska razmišljanja je organizovala masonska loža. Saznat ćemo njihovu ulogu u posljednjih 200 godina između Srba i zapadnih snaga.

Povodom toga otkrit ćemo stvarnu ulogu Izraela u Bosanskom ratu, koji je imao veliki utjecaj a uspio ostati u pozadini. Prije, u srednjem vijeku, a poslije u globalnom razvoju, trudeći se da stvore jednu vrstu de facto "antiislamske internacionale", prikazat ćemo vezu jevrejske države sa srpskom vojskom. Takoder, pored poznatog rusko-grčkog pomaganja Srba, odnosno na drugoj strani njemačko-hrvatskog, treba dodati još jedan tajni i prikriveni faktor, da bismo mogli prikazati stvarnu sliku BiH.

Jer BiH, gledano i historijski i politički, jeste dio Turske i mnogo je toga što Turska treba da učini za BiH, a da bi se to ostvarilo, potrebno je vidjeti stvarnu sliku BiH.

Sada možemo početi istraživanje za stvaranje prave slike. Prvo što moramo uraditi je otići u daleku historiju. Jer, temelji događaja u BiH 90-tih leže u historijskom naslijeđu.

Oslonci srpskog nacionalizma: Kompleks odabranosti i ugroženosti

Srbi su do zauzimanja ovih prostora od Osmanlija imali jaku Kraljevinu. Ali Kosovska bitka 1389. godine bila je početak njihovog kraja. Godine 1459. srpski kralj u potpunosti gubi teritoriju, koja prelazi pod osmanlijsku upravu.

Srbi nisu nikad priznali poraz od Osmanlija. Oni taj poraz potkrjepljuju pričama i mitovima o njihovom svetom "izabranstvu". Naročito su interesantna uvjerenja o Kosovskoj bici. U toj priči, koja se prenosi s generacije na generaciju, stoji kako je između srpskog kralja i Boga ostvareno obećanje, gdje kralj Lazar umjesto "zemaljskog" bira "nebesko kraljevstvo".Tako je priča o srpskom porazu poprimila epitet svete priče. Prema izlaganju Fouada Ajamija, stručnjaka za međunarodne odnose, koji radi na Univerzitetu "John Hopkins", i prema toj "stvorenoj spskoj verziji", Srbi su mirno čekali historijsko oslobođenje i nisu sarađivali sa osvajačima Osmanlijama. U toj priči "odabrani" narod je uvijek bio nepravedno izložen nasilju i nepravdi. Njihov glavni grad - Beograd 40 puta je nestajao, a Kosovo, poznatije kao sveta zemlja, prešlo je u ruke "nevjernika" Osmanlija. Srbi su uvijek branili kršćane, ali su uvijek bili izdani od kršćanskih komšija.

Ovaj od Boga "odabrani" narod smatrao je Osmanlije tiranima. Za Srbe su bosanski muslimani izdajnici. Njih priznaju kao islamizirane Srbe. Misle da su bos.muslimani napustili "odabranost" i da su se prodali Osmanlijama.

Ovaj kompleks i mržnja vijekovima su u njihovoj podsvijesti, a započeli su još kad su hajduci izašli na planine i počeli pružati otpor Osmanlijama. Neprijateljstvo koje su osjećali prema bosanskim muslimanima prvi put su ispoljili 1683. godine. Tada je osmanlijska vojska doživjela poraz kod Beča. Prva krv potekla je u Crnoj Gori 1702. godine. Krvoproliće koje su doživjeli muslimani poznato je kao "Istraga poturica".

Najveća opasnost bila je krajem 18. stoljeća, kada već polahko počinju da pušu nacionalni vjetrovi.
Prema Fouadu Ajamiju, "prijašnji hajduci su bili krajnje nevini u odnosu na jačinu surovosti i pakosti novog nacionalizma". 6 Ovaj nacionalizam bio je početak provođenja etničkog čišćenja bosanskih muslimana .

Odakle stvarno potječe ova mržnja u podsvijesti koja se kasnije pretvara u nacionalne vjetrove? Naravno, iz Francuske revolucije. Za nastanak modernizma bez sumnje jedan od važnijih datuma i prekretnica je

Francuska revolucija, koja će na čitavom prostoru, pa tako i na Balkanu, zapaliti fitilje nacionalizma.

Na narednim stranicama ćemo istraživati taj zapaljeni srpski nacionalizam. Osim toga, želimo istaći da nam nije cilj prikazati ono što je već poznato i viđeno, cilj nam je iznijeti na vidjelo ono što je nepoznato i sakriveno. Ako želimo otkriti tajne i nepoznate faktore srpskog nacionalizma, moramo prvo dovesti u vezu Francusku revoluciju i njene neviđene pravce sa nacionalizmom (patriotizmom), jer je Francuska revolucija izvor nacionalizma (patriotizma).

Masonske lože i Francuska revolucija

U razvoju historijskih događaja pored socijalnih faktora važnu ulogu ima i volja čovjeka, koja može da se izjavi za jednu ličnost ili političku grupu. Pored navedenog, naročito u historiji Zapada, važnu ulogu su imale tajne i konspirativne organizacije. Članovi ovih organizacija u političkim i društvenim događajima predstavljani su vlastitim imenima, dok je stvarna volja bila vlasništvo tajnih organizacija. Npr., nesporno je da u pozadini Hitlerovog uspona stoji tajno udruženje Thule (Thule Gessellschaft). Thule će zagospodariti i nacionalnim socijalizmom vlasnika teorije arijevske rase, te obrazujući ga (Hitlera), finansirajući ga i politički podržavajući, napraviti ga liderom Nacionalne socijalističke partije.7

U početku tajno/konspirativno udruženje za jedinstvo i napredak pretvorilo se u političku partiju; članovi su ulazili tako što bi tajno polagali zakletvu i za postojanost organizacije niko nije smio znati.

U političkom svijetu može se naći na hiljade takvih organizacija. Osim njih, najveće i najrasprostranjenije su masonske. Uticaj masona na politička zbivanja i njihove aktivnosti je neuporediv sa uticajem drugih organizacija. Čak je i veliki broj drugih tajnih organizacija bio proizvod masona, ili je, u najmanju ruku, imao vezu sa masonima. Primjer za to su "Thule", koje su masonski proizvod, a i "Udruženje za razvoj i jedinstvo" imalo je vezu sa masonima.

Jedan od najvažnijih političkih zadataka masona bila je borba s Katoličkom crkvom. Organizovana je poslije srednjeg vijeka. Započela je sistemskim radom koji je imao cilj srušiti evropsko crkveno ustrojstvo i na njeno mjesto uspostaviti sekularno uređenje (van vjere). Masonstvo, osim što je izazvalo uznemirenost u evropskom katoličkom ustrojstvu, također je i među Jevrejima, koji su bili vezani za tradiciju vjere, izazvalo slična osjećanja.

Jedan od najvećih uspjeha masona je Francuska revolucija. Revolucionarna ideološka baza je, prije svega, doba prosvjetiteljstva, koje

su proizvele masonske lože. Časopis turskih masona *Mimar Sinan*, u najkraćem, to ovako objašnjava: "Godine 1789. Francusku revoluciju su smislili masoni. Načela kao što su sloboda, jednakost, bratstvo, rezolucija ljudskih prava, djela su naših učitelja Montesquieua, Voltairea, Rousseua, Diderota i strpana su po njihovim uputama."8

Dalje, turski masonski časopis ističe: "Rušeći feudalni sistem u Francuskoj, tvorci velike revolucije Montesquieu, Voltaire, J. J. Rousseau, okupljeni su oko jednog od predvodnika materijalizma, Diderota i njihova imena se nalaze ispisana u enciklopedijama. Svi su oni masoni."

-Masonske aktivnosti prije revolucije ovako pojašnjava Fred Zeller, koji je član francuske lože "Velika pjesma" :

"Godine 1789., prije Revolucije, masoni u Francuskoj bili su u sukobu mišljena sa tradicijom, i taj sukob se proširio sa izuzetkom na ložu. U kratkom periodu prije smrti Voltairea loža "Devet sestara", koja je bila registrovana kao mjesto najzaslužnijih revolucionarnih filozofa, srušit će postojeći poredak i tako imati veliku zaslugu za širenje mišljena ...Masoni su pola vijeka, stpljivo i polahko, te tajne i zabranjene rasprave, koje su mijenjale poredak i nacionalnu svijest, sijali u narod."10

Iz tog izvora se razumije da su temelji Revolucije bili antimonarhijski i anticrkveni stavovi te da su djelo masona.

I Revolucija je došla iz istih izvora. Engleski historičar Michael Howard ističe posebnu ulogu loža u pripremi Revolucije. Prema njemu, jedna od najuticajnijih loža ustanovljena je od velikog majstora (učitelja) Savalettea de Lagea i imala je karakter tajne organizacije a nosila je ime "Stvarni prijatelji". Politička filozofija ove lože je crtanje socijalnih reformi kao glavnog razloga Revolucije.

Masoni su imali veliku ulogu u Revoluciji, o čemu govori i nekoliko knjiga koje su napisane odmah poslije Revolucije. Prema jednom navodu, 1782. godine je u Wilhelmsbadu održana velika masonska konvencija, gdje su izrečeni planovi za Francusku revoluciju. Među učesnicima Konvencije bio je i jedan od lidera Revolucije, Comte de Mirabeau. Mirabeau će odmah po povratku u Francusku detaljno obavijestiti i francuske lože o odlukama Konvencije.11

U pozadini Revolucije važnu ulogu je imao Comte Cagliostro. Stvarno ime mu je bilo Joseph Balsamo, rođen je na Siciliji. Cagliostro je bio član masonske lože u Njemačkoj. U kratkom periodu biran je za agenta Revolucije, sa ciljem da pripremi temelje Revolucije. Dužnost mu je bila, hodajući po čitavoj Evropi, raširiti radikalne i revolucionarne stavove. Na kraju je, odlazeći u Francusku, bio u jakobincima. Godine 1785. na masonskom kongresu je dobio nove direktive u vezi sa Revolucijom. Iste godine je učestvovao u skandalu kraljice Gerdanlik, koji će među narodom,

kraljevstvom i crkvom izazvati njegovo veliko slabljenje. Loža ga je imenovala agentom-provokatorom. Cagliostro je 1787. godine, dok je bio u Londonu, napisao pismo prijateljima o Revoluciji u Parizu. U pismu ističe da će napasti Bastiljski zatvor, da će srušiti Monarhiju i Crkvu te da će na umnim principima osnovati novu vjeru.12 Bez sumnje, ovi stavovi nisu Cagliostrovi, već su informacije koje potječu iz lože. Jer, prema izlaganju Michaela Howarda "u razdoblju izmedu 1785.-1789. veliki broj loža koje su se nalazile Francuskoj radile su na rušenju Monarhije".13

Ulogu masonstva u Revoluciji Cagliostro je priznao 1789. godine. Uhvaćen je od inkvizicije i, da bi se spasio, ispričao je sve što je znao. Masoni su planirali lančanu revoluciju u cijeloj Evropi.Također, priznao je da je stvarni cilj masona uništiti "Svetu stolicu", ili je zauzeti. Prema istom izvoru, sve revolucionarne aktivnosti finansirala je poznata jevrejska bankarska porodica Rothschild, koja je u Francuskoj revoluciji, finansijskom podrškom, odigrala važnu ulogu.14

Krvavim tokom Revolucije upravljali su jakobinci, koji su također masoni, poput Marata, Dantona ili Robespierea.

Prenosioci virusa ili "Nacionalna internacionala"

Razlog zbog kojeg smo se do te mjere zadržali na Francuskoj revoluciji je da je ovaj historijski događaj bio izvor nacionalnih tokova koji su razarali Evropu u 19. stoljeću. Među ovim nacionalnim tokovima mjesto zauzima i srpski nacionalizam, koji se hranio ideološkim izvorima Francuske revolucije. Masoni su imali važnu ulogu u pozadini Revolucije, a bili su uticajni i u širenju ovih tokova. Sve sekularne nacionalističke grupe koje su radile na rušenju evropske višenacionalne imperije proizvod su masonskih loža.

Primjer je Italija, gdje su se masonstvo i sekularni nacionalizam poistovjetili. Nacionalisti su u stvaranju nacionalne države Italije imali najviše sukoba sa Papom. U knjizi "The Roman Catholic Churc and the Craft" (Rimska katolička crkva i masonstvo), koju je napisao masonski majstor (učitelj), stoji: "U drugoj polovici 19. stoljeća borba sa prvim čovjekom italijanske politike, Papom naređena je direktno iz loža". Osnivači nacionalne Italije a rušioci Papine države su trojica važnih lidera: Mazzini, Garibaldi i Cavour, masoni sa visokim odličjima. Majstor Mazzini je autor poznatog slogana "Svakoj naciji jedna država" a također je bio začetnik borbi u 19. i 20. stoljeću protiv višenacionalnih imperija i vjerskih autoriteta.

U operaciji masona, koja je započeta protiv višenacionalnih imper-

ija, mjesto je našla i Rusija. Masonstvo je u ovu državu ušlo u drugoj polovini 18. stoljeća. Organizacija se naročito proširila među intelektualcima. Gledano izvana, bili su to klubovi kulture, dok su se, ustvari, u ložama širili liberalni antimonarhijski i anticrkveni stavovi (mišljenje). Prvi koji su to primijetili jesu popovi Pravoslavne crkve. Masonsku zavjeru za rušenje cara, primijetili su sveštenici i odmah su obavijestili cara Aleksahdra, koji je imao dobre veze sa Crkvom. Povodom toga car je, 1822. godine, Zakonom zatvorio sve lože i organizaciju proglasio nezakonitom. Ali, kao što pretpostavljate, masona nije nestalo već su sišli u podzemlje (prešli u ilegalu).

Car Aleksandar je 3 godine nakon zabrane loža, zbog bolesti umro. Na njegovo mjesto je došao Nikolas. Dolaskom Nikolasa na prijestolje u zemlji je nastao socijalni haos, a izazvan je poslije niza sukoba i intriga. Koristeći to haotično vrijeme, "pojedinci" su ponovo napravili plan za rušenje cara. Imali su puno pristalica u vojsci. Oslanjajući se na to, revolucionari vojnici i neki civili su ujutro 14. decembra 1825. godine u Petersburgu organizovali miting, odnosno protestni hod. Između revolucionarnih jedinica i jedinica koje su ostale vjerne caru desio se sukob, u kome su revolucionari poraženi. Ta grupa, koja je željela napraviti prevrat, poznata je u historiji pod imenom "Decembarska grupa". Njihovi lideri su pohvatani a pet ih je pogubljeno vješanjem.

Šta mislite, ko su pripadnici "Decembarske grupe"? Svi su bili članovi loža, koje je zabranio car Aleksandar, bili su to uglavnom oficiri, intelektualci i pisci. Među tim revolucionarnim masonima bio je i poznati pisac Puškin. 17

Pokušaj Decembarske grupe završen je neuspjehom, ali masoni se nisu odrekli cilja, tj. obaranja cara. Lože su u drugoj polovini 19. stoljeća počele sistemske aktivnosti za rušenje dviju preostalih imperija u Evropi, Austro-Ugarske i Rusije.

Ova strategija masona uticala je i na Osmansku imperiju koja je bila treća višenacionalna imperija u Evropi. Stvaranje opozicije halifi, kao i ideja o sekularno/nacionalnom identitetu, jesu "Zon Turk" pokreti, koji su bili masonski. Ti pokreti su imao dobre odnose, pa čak su bili identični sa ložama. "Makedonia Risorta" i "Veritaskoje" su osnovane u Selaniku. "Veliki Majstor" turskog masonstva Kemalettin Apak zapisao je: "Selaničke lože "Makedonia Risorta" i "Veritas" imale su veliku ulogu u unaprjeđenju "Udruženja za jedinstvo i napredak" kao i u proglašenju njegove ustavnosti. "Udruženje za jedinstvo i napredak" je ojačalo zahvaljujući ovim ložama.18 Prema prof. dr. Tariku Zaferu Tuni, "nije pogrešno ako se kaže da su se u Osmanskoj imperiji prvi slobodarski i ustavni pravci razvili iz masonskih organizacija." Većina državnika su masoni. Nove

Osmanlije i prvi odabranici ustavnosti su političke pravce razvili u masonskim ložama.19

U 19. stoljeću u Evropi se širi sekularno-nacionalistički virus, koji je predstavljao opasnost za višenacionalne imperije a čiji su konstruktori masoni. Međunarodna tajna organizacija u paradoksalnom obliku stvara novi nacionalistički stub (kičmu). Poslije tog stoljeća moguće je reći da je "internacionala nacionalista nastala nadahnućem iz poznate komunističke internacionale".

Nacionalna internacionala, osim što je imala ulogu u nacionalističkim tokovima, također je imala ulogu i u nacionalnim pokretima manjina kod Osmanlija. U ustancima manjina tokom 19. stoljeća, koji su otežavali stanje u osmanskoj državi, spomenuta masonska "kičma" imala je tajne ali veoma rasprostranjene veze. Srpski masonski majstor Zoran D. Nenezić u knjizi na srpskohrvatskom jeziku "Masoni u Jugoslaviji 1764.-1980." piše da je u svim balkanskim ustancima bilo ustanika iz masonskih loža".20 Drukčije rečeno, virus koji je širila Nacionalna internacionala zahvatio je i Osmanlije.

U sklopu imperije "organ" koji je bio najviše zahvaćen i stvorio najštetnije posljedice, bili su Srbi.

Prvi srpski ustanak i prva prolivena krv

Na prethodnim stranicama, dok smo govorili o srpskom nacionalizmu, privukli smo pažnju kompleksima ugroženosti i odabranosti i rekli smo da su Srbi zbog ovih kompleksa i Kosovske bitke razvili nasljednu antipatičnost prema Osmanlijama. Hajduci su digli ustanak protiv Osmanlija pod psihološkim uticajem društva i pretvorili su se u mitske heroje.

Ali, kako smo naveli: "Prijašnji hajduci su bili krajnje nevini u odnosu na surovost i teror koji je došao sa nacionalizmom." Srpski nacionalizam se, posredstvom virusa Francuske revolucije, umotao u "zlobni", odnosno napadački i rušilački. Kao i u drugim primjerima, oni koji su širili ovaj virus - bili su članovi masonskih loža. U Osmanskoj imperiji prva pobuna manjina bila je 1804. godine, i to je bio Prvi srpski ustanak.

Lider ustanka je bio Đorđe Petrović Karađorđe, poznati trgovac svinjama. Drugi čovjek je bio Petar, koji je bio obrazovaniji od Karađorđevića, koji je, ustvari, bio glavni organizator ustanka. Petar je bio mason. Francuski mason Daniel Ligou ovako objašnjava ustanak u "Dictionnaire de la Franc-maconneire" (Rječnik masona):

"Petar Ičko bio je član velike beogradske lože. Uz pomoć drugih

masona organizuje prvu pobunu. "Srpski narod za slobodu protiv Osmanlija". Dok je radio na organizovanju pobune vojne snage, Osmanlije su saznale za to, te su Ička i sveštenik Aleksa Nenadović, koji je bio član iste lože, osuđeni na pogubljenje. Ičko se spasio bježanjem. Za ove i druge ustanke protiv Turaka on je bio fitilj. Ičko je u ovim ustancima igrao i važnu političku ulogu. Poslije ga je Karađorđe postavio za gradonačelnika Beograda.21

Da li je Karađorđe bio mason, pouzdano se ne zna. Zoran Nenezić u knjizi "Masoni u Jugoslaviji 1764-1980" o toj temi kaže: "Drugi masoni, koji su bili u bliskim vezama sa Ičkom, tvrde da je i on bio mason". Zajedno sa ovim, prema Neneziću, ako pogledamo simbole i znakove koje je upotrebljavao, proizlazi da je i Karađorđe bio član beogradske lože.22

Ovaj srpski ustanak je, uz različite mjesne pobune, potrajao do 1815. godine. Te godine osmanlijska uprava bila je primorana dati široku autonomiju Srbiji. Imat će svoj parlament i kneza kojeg će birati. Za upravu nad osmanlijskim garnizonom ostao je jedan paša, ali su postavljeni temelji za nezavisnu srpsku kraljevinu.

Za vrijeme srpskih ustanaka desit će se i prvi pokolj bosanskih muslimana. Poznati srpski historičar Stojan Novaković kaže da je za vrijeme 1804. godine, u vrijeme ustanka, počelo i "opće uništavanje Turaka". "Turcima" su nazivani bosanski muslimani. Prema Noelu Malcolmu, za vrijeme ustanka započeta antiosmanlijska kampanja uključivala je ubijanja, progonjenja i nasilna mijenjanja vjere slovenskih muslimana.

Razvoj srpskog nacionalizma

Autonomija koju su dobili 1815. godine bila je nedovoljna za Srbe. U narednom periodu sistematski razvijeni srpski nacionalizam imao je cilj potpunu nazavisnost od Osmanlija i teritorijalno proširenje. Ova dva cilja su se ostvarila. Nezavisnost su dobili Berlinskim kongresom 1878. godine. Teritorijalno proširenje je postepeno ostvarivano; na sjeveru Srbije bila je stvorena Srpska kraljevina i ona se u tri vremenska razdoblja proširila (1831.-1833., 1878., 1912.-1913.) na južnu Srbiju, Kosovo i Makedoniju.

Gledano iz ugla srpskog nacionalizma, najveći uspjeh u periodu 1815.-1878. jeste stvaranje historijskih temelja nacionalizmu. Srpski nacionalisti su kao i na primjerima drugih zemalja, primjenjivali program nacionalizacije sa vrha ka dnu. Iznova je predstavljena srpska kultura i identitet Srba. Razvijena je tradicionalna doktrina da su Srbi odabrani i ugroženi narod. Svi Južni Slaveni su Srbi. Bosanski muslimani su "islamizirani" a Hrvati "katolizirani" Srbi, ovo se sleglo na temelje ideologije. Ovaj stav će stvoriti temelje politike koju će Srbi primjenjivati pro-

tiv bos.muslimana i Hrvata, a to je "ili asimilacija ili smrt". Ovaj ideološki program je i u Srbiji kao i u drugim zemljama izjavljen i primjenjivan od odgovarajućih elitnih grupa. Identitet ovih grupa je interesantan. "Stvaranjem naroda" mogao bi se definisati program koji su i u drugim zemljama primjenjivali masoni. Ni u Srbiji nije bila drukčija situacija. Virus je rođen sa Francuskom revolucijom i uništavajući tradicionalni vjerski identitet na njegovom mjestu je, donoseći nacionalno sekularni identitet, proizveden "masonski virus".

Za stvaranje srpskog nacionalizma jedan od najvažnijih masona je, bez sumnje, Vuk Karadžić (1787.-1864.). Stručnjak za Jugoslaviju Ivo Banjac ovako predstavlja Karadžića: "Najvažniji reformator srpskog jezika i nacionalni ideolog, najvažnija osoba koja je sekulirala srpski identitet." Prema Banjcu, najveći poduhvat Karadžića je odvajanje srpskog identiteta od pravoslavlja. Karadžić je srpski narod predstavio prema jezičkim kriterijima. Prema njemu, svi koji upotrebljavaju južnoslavenski jezik su Srbi. Pošto bosanski muslimani i Hrvati upotrebljavaju isti jezik, oni su Srbi sa izgubljenim ili promijenjenim identitetom i zbog toga ih je potrebno posrbiti, odnosno asimilirati (one koji se ne budu htjeli asimilirati treba "očistiti"). Prema Ivi Banjcu, ovaj novi sekularni srpski nacionalni identitet, čiji je predvodnik Vuk Karadžić, stvorio je temelje za sukob Srba sa zapadnim komšijama, Bosancima i Hrvatima. Vrhunac ove ideologije je proširivanje Srbije, odnosno aktivnosti za stvaranje "velike Srbije".24

Kao što smo već naveli, Vuk Karadžić je bio mason. Bio je najveći srbijanski zastupnik nacionalnog sekularizma koji potječe od masona. Potrebno je da naglasimo da je uz njega drugi čovjek Dositelj Obradović (1742-1811) koji je imao zvanje prvog ministra obrazovanja. Oslanjajući se na jezik Karadžića, on je bio predvodnik nacionalizma i, kao što možete pretpostaviti, i on je bio mason. Bio je član "Triesta" lože.25 Obradovićeva ideologija nije bila ništa drugo do masonska. Balkanski historičar Georges Castellan piše: "Pod uticajem ere prosvjetiteljstva Obradović je zastupao tezu - pamet iznad vjere". Prema Castellanu, Obradovićev život "predstavlja vezu između ere prosvjetiteljstva i srpskog ustanka"26
Za temelje srpskog nacionalizma, čiji su glavni ideolozi Karadžić i Obradović, model "velike Srbije" uzet je od romantičarskih njemačkih nacionalista u 19. stoljeću i tada su počeli da se prave planovi za ostvarenje "cilja". Jedan od najznačajnijih planova je plan ministra unutrašnjih poslova Ilije Garašanina.

Prema Ivi Banjcu, Garašanin je utemaljivač strategije "velika Srbija". Upotrebljavajući teoriju Vuka Karadžića o jezičkom nacionalizmu - da su svi Južni Slaveni Srbi - bio je zastupnik ideja da Srbija mora da "spasi i sjedini" sve Srbe. Te svoje stavove Garašanin je sakupio u tajnom

dokumentu "Načertanije". Godine 1844. ovaj napisani dokument, manifestovao je i proklamovao ideju "velike Srbije".

Iste godine napisana je poema o temi moderni srpski nacionalizam i "velika Srbija". Pisac je bio crnogorski aristokrat i vjerski službenik Petar Petrović Njegoš. Napisano djelo je jedno od najvažnijih u nacionalnoj srpskoj književnosti. Ono što je važno u ovom djelu je fanatičko raspirivanje mržnje prema muslimanima. Među Njegoševim stihovima mogli su se naći i slijedeći: ".....lomite munare i džamije....","...iskorijenite Poturice...". U Njegoševom "Gorskom vijencu" nalaze se i pohvale za zločine nad muslimanima koji su počinjenji 1702. godine u crnogorskoj prijestolnici Cetinju. Prema heroju iz pjesme, vojvodi Batriću, koji doživljeno ovako objašnjava: "U Cetinju nijedan Turčin koji nije primio kršćanstvo nije ostao, nijedan svjedok koji bi mogao posvjedočiti njihovo postojanje nije ostao. Nijedna turska kuća nije ostala." Među ostalim, u poemi se Njegoš obraća Milošu Obiliću, kojeg je ubio osmanski sultan Murat 4, gdje kaže:

" Lomite sve munare i džamije,
vama se obraćam, pokoljenjima Miloša Obilića,
ovim oružjem koje nosimo i s dubokim vjerovanjem
ko bude bolji dobiće, jer Ramazan i Božić ne mogu zajedno"

Njegoš je ovim djelom pripremio Srbima i Crnogorcima romantičke etičke temelje za sve daljnje zločine i nedjela koja će ovi počiniti nad bosanskim muslimanima. Poema je čitana na časovima književnosti.

A sada, ima li Njegoš, kao i drugi, veze sa "virusom"? Srpski "majstor" Zoran Nenezić tvrdi da nema pouzdanih podataka o tome da li je bio mason, ali pošto su mu prijatelji bili Vuk Karadžić i drugi masoni, moglo bi se reći da je i on bio mason. 27 Pored toga, Nenezić izlaže važnije podatke:

"Poslije aneksije BiH 1908. godine od Austro-Ugarske monarhije, srpski masoni se odvajaju od mađarskih i stvaraju "Srbijanski visoki parlament". U Beogradu otvaraju "slobodnu masonsku kuću" čija je unutrašnjost bila ukrašena raznim simbolima. Na balkonu su bile slike Dositelja Obradovića i P. P. Njegoša.28

Slike Njegoša koji daje naredbu " rušite munare i džamije " na zidovima beogradske lože, bez sumnje daju razumljiv predznak (obično nije bio običaj da se u ložama kače portreti). To daje veoma važnu vezu masonstvu, koji ima antiislamski karakter i koji je povezan sa srpskim nacionalizmom.

Sada, poslije svih ovih informacija može se postaviti pitanje: zašto smo istraživali vezu između srpskog nacionalizma i masonstva. Za to pos-

toje dva odgovora. Prvi je da srbijanski sekularni nacionalizam ima masonski karakter. Zajedno sa Francuskom revolucijom pucajući masonski virus se raširio na sve strane i predstavljen je od masona. Ovo je važan pokazatelj za razumijevanje evropske pa čak i svjetske historije posljednjih 200 godina.

Za nas mnogo veću važnost predstavlja drugi odgovor, srpski nacionalizam u masonskim dimenzijama. Taj nacionalizam nam pomaže da otkrijemo njegove čudne veze sa zapadnim snagama. Masonstvo je međunarodna organizacija i svi masoni, bez obzira na to u kojoj se zemlji nalazili, imaju međusobne lančane veze. Srpski nacionalizam je, koristeći se tom vezom među masonima, našao podršku zapadnog svijeta. Uticajni faktor za taj strateški i taktički sporazum između Srba i Zapada je "loža faktor".

Snovi princa Mihajla Obrenovića o "velikoj Srbiji"

Od početka Prvog srpskog ustanka pa do kraja Drugog svjetskog rata trajala je Srpska monarhija, u njoj su se bezbroj puta smjenjivale dinastije Karađorđevića i Obrenovića. Borba za prijestolje bila je razlog ubistava, prevrata. U čitavom 19. stoljeću najuspješniji propagator srpskog nacionalizma bio je Mihajlo Obrenović.

Dinastija Obrenovića je liderstvo Srba preuzela od Karađorđevića 1815. godine. Miloš Obrenović, dobijajući autonomiju, došao je na prijestolje Srpske kneževine. Miloševa kneževina trajala je do 1839. godine. Te godine ojačala opozicija ga je natjerala u progon. Starijeg sina Milana zatekla je iznenadna smrt, a na prijestolje je prešao 16-godišnji Mihajlo. Ali, vladavina malog Mihajla mogla je trajati samo tri godine, 1842. i on je, kao i otac, morao u prognanstvo. Prijestolje je tada pripalo dinastiji Karađorđević, tačnije Aleksandru Karađorđeviću...Aleksandar je uspio da se održi na vlasti do 1858. Običaj se nije promijenio. Ovaj put su u prognanstvo išli Karađorđevići a prijestolje je ostalo dinastiji Obrenovića. Miloševa vlast trajala je 2 godine, 1860. na vlast dolazi srpski knez Mihajlo Obrenović "vijekovni najuspješniji knez".

Mihajlo je od svih drugih knezova bio obrazovaniji i imao je više zapadnog karaktera. Provodeći 16 godina u izbjeglištvu, marljivo se pripremao. Njemački i francuski dobro je pisao i govorio a ruski je razumio. Imao je duboko poštovanje prema Englezima, neprestano je hvalio privrženost tog naroda slobodi i zakonima.

Za osam godina vladavine napravio je nekoliko krupnih koraka za srpski nacionalizam. Uradio je mnogo na buđenju nacionalne svijesti. Za ostvarivanje srpskih ciljeva proveo je prve značajne korake. Prema

engleskom historičaru Laffanu, prinčev cilj je bio "osloboditi" sve Južne Slovene od Osmanlija i sjediniti ih pod srpsku zastavu. Svi ti Sloveni će biti jedan narod, odnosno asimilirat će se u srpski identitet, i granice Srbije će se prostirati od Crnog mora do Jadrana. Jedna od najvažnijih aktivnosti je poboljšati ionako tradicionalno dobre veze između Crne Gore i Srbije, i dovesti ove dvije države u "vječne saveznike". Često je isticao svoju odlučnost za srpsko širenje i govorio je kako treba od Italije do Srbije da se stvori "Južnoslavenska zajednica".29 U Srbiji je uništio i posljednji trag osmanlijske vladavine.30

Kako je princ Mihajlo došao do te "vizije"?

Spomenuli smo da je, dok je bio u Evropi, odrastao sa zapadnim idejama. Za ovo "rasvjetljavanje" još je jedan podatak važan. Mladi princ ušao je u masonstvo i došao je do vrlo visokog stepena. Prema Danijelu Ligou, sa tvorcima italijanske nacionalne države i predvodnicima nacionalnog sekularizma Mizzinijem i Garibaldijem bio je u bratskom prijateljstvu.31 Dok je govorio o projektu "velike Srbije", isticao je kako mu se u srcu nalazi italijansko jedinstvo, što s velikom vjerovatnoćom potječe od masonskog jedinstva stavova.

Mihajlo je ubijen atentatom 10. 6. 1868. godine, dok je šetao jednim od beogradskih parkova sa djevojkom. Ko je počinio atentat, ostalo je tajna do dan-danas. Ali, većina historičara se slaže da je to bila Austro-Ugarska koja je bila krajnje uznemirena zbog Mihajlovih ideja o "velikoj Srbiji".

Prema engleskom historičaru Laffanu, "da je Mihajlo ostao, možda je bilo moguće ostvariti južnoslavensku zajednicu, u kojoj bi pored Srbije bile BiH, Makedonija pa čak i djelovi Bugarske".32 Ni do 20-tih godina slijedećeg vijeka nije se našao lider koji bi to uradio. Ali, Mihajlova braća, kao i njegovi nasljednici, zaraženi sekularnim nacionalizmom, nastavit će borbu u toj funkciji.

Milanova "izdaja" i austrougarsko pitanje

Zajedno sa smrću Mihajla Obrenovića privedene su kraju i sve usluge dinastije Obrenović srpskom nacionalizmu. Poslije toga 35 godina će opet upravljati Obrenovići, ali dva kneza, koja će uzastopno izaći na prijesto, neće podržavati srpski nacionalizam već će ga sprječavati. (Upravo će se sa udarom izvora masonske lože privesti kraju vladavina dinastije Obrenović.)

Poslije Mihajla na prijestolju je bio njegov amidžić, Milan. Milan je imao 14 godina i, kao što je i normalno, on nije bio dovoljno vješt da upravlja srpskim prijestoljem. Kako su godine prolazile, ispostavilo se da

ova slabost nije uslijed starosne dobi već zbog karaktera i stavova. Većinu djetinstva proveo je u Parizu, ovaj mladić "bohem" nikad se i nije interesovao za šovinističke projekte srpskog nacionalizma. Veliki dio vremena odvajao je za stvarne projekte i stavove, nikako ne obraćajući pažnju planovima o širenju srpske zemlje i pripajajanju BiH Srbiji, ukratko projektu "velike Srbije" koji su pred njega donosili vojska i civilna organizacija. Kao državnik srpski narod je hladno posmatrao. Prema njemu, Srbi su planinci, barbari i divlji, ukratko, kulturno zaostali. U pismu mužu kraljice Natalije o Aleksandrovim sinovima ovako govori: "Za ljubav prema Bogu i vašem sinu na Srbe se ne oslanjajte".33

Milan je bio "štetan" za propagatore nacionalističke srpske države, a protiv Austro-Ugarske monarhije provodio je pametnu i prijateljsku politiku, dok je u očima srpskog nacionalizma dvostruka Monarhija zajedno sa Osmanlijskom bila najveći neprijatelj.

Ujedinjavanjem Austrijske i Ugarske monarhije, 1867. god., nastala je višenacionalna Austro-Ugarska monarhija. Nije bila uređena po receptu Francuske revolucije, moderna nacionalna država, nego je bilo staro ustrojstvo (ancien regime). Zbog toga je bila ozbiljno uznemiravana od nacionalističkog virusa koji je nastao sa Francuskom revolucijom. Srpski nacionalisti, koji su se poistovjetili sa ovim masonskim virusom, Austro-Ugarsku su vidjeli kao najvećeg neprijatelja, posebno poslije Berlinskog kongresa 1878. godine.

Berlinski sporazum ja period koji je dotadašnje stanje na Balkanu u potpunosti promijenio. Ustvari, stvarni priređivač terena za sporazum je Rusija. Rusija je, da bi oslabila Osmanlije, oživjela staru Panslavensku teoriju, prema kojoj je svim slavenskim manjinama u Osmanskoj imperiji davala podršku za nezavisnost. Osmanlijsko-ruski rat 1877-78 je jedan od najvećih uspjeha te politike. Ruska vojska je uznapredovala do Yesilkoja. Na kraju je potpisan Ajestafanovski sporazum, ali zapadne zemlje su, pronalazeći da su neki dijelovi sporazuma neispravni, intervenisale i tako je potpisan Berlinski sporazum. Prema ovom sporazumu, čitav slavenski (jugoslavenski) prostor je izašao iz Osmanlijske uprave. Slovenija, Hrvatska i BiH su pripale Austro-Ugarskoj. (BiH će i dalje na papiru biti pod Osmanlijama, ali će njome upravljati Austro-Ugarska). Srbija i Crna Gora su dobile nezavisnost. Samo je Sandžak ostao u posjedu Osmanlija (Devlet-i Ali).

Godina 1878. je historijska za bosanske muslimane. Od te godine će živjeti pod stranom upravom. Sa suzama su pratili povlačenje Osmanlija i bili su zabrinuti za dolazeći period. Povodom toga, jedan dio je izbjegao u Anadoliju. Tačan broj se ne zna, ali neki historičari tvrde da ih je bilo blizu 300.000 hiljada. Ovaj broj je možda malo uvećan, ali je nesporno da je ise-

ljavanja bilo.

U stvarnosti, Austro-Ugarska nije vršila pritiske na iseljavanja bos.muslimana. Naprotiv, prema bos.muslimanima je imala naučni pristup, čak je podsticala odvajanje bos.muslimana od Srba i Hrvata, odnosno stvaranje bosanskomuslimanskog (bošnjačkog) identiteta. Najvažnije od svega jeste da ih je jedno vrijeme uspjela zaštititi od srpske ekspanzije i napada. (Austro-Ugarska uprava je bila bolja za bos.muslimane od Jugoslavije, ustvari "Srboslavije", koja će se formirati poslije Prvog svjetskog rata.)

Osim toga, srpski nacionalisti su se interesovali za BiH i u vrijeme Austro-Ugarske imperije. Prema srpskim nacionalistima, BiH je srpska zemlja i mora biti pripojena Srbiji. Pored toga, zastupali su mišljenje da je Austro-Ugarska izvršila u BiH "islamizaciju" i "katolizaciju" Srba , odnosno držeći pod upravom bosanske muslimane i Hrvate izvršili su podjelu "srpstva". Za "spas srpstva" - odnosno ulazaka pod vlast Srbije - asimiliranja i osnivanja "velike Srbije", bilo je potrebno da se Austro-Ugarska raspadne.

Kao što je već navedeno, srpski princ (poslije 1882. srpski kralj) Milan Obrenović je zbog te "izdaje" navukao na sebe mržnju srpske državne aparature i intelektualaca. Engleski historičar Laffan ovako objašnjava Milanovo suprotstavljanje srpskom nacionalizmu:

"Srpski nacionalisti bili su razočarani što Milanov cilj nije bio istupiti protiv Austro-Ugarske. Milan je provodio nepristrasnu politiku izmedu Austro-Ugarske i Rusije. U govoru za dan Sv.Nikole 1887. on je rekao: "U sukobu izmedu germanizna i slavenizma vjerujem da je potrebno da Srbija bude nepristrasna."34

Godine 1881. Milan je tajno potpisao sporazum sa Austro-Ugarskom, u kojem se odriče svih teritorijalnih pretenzija prema BiH te potvrđuje da neće potpisati nijedan sporazum sa trećom zemljom protiv Austro-Ugarske. Godinu kasnije počeo je ustanak srpskih nacionalista protiv Austro-Ugarske u BiH i on nije pružio nikakvu pomoć.35

Kao što možete pretpostaviti, Milan je svojom politikom prema Austro-Ugarskoj izazvao reakcije vojske i civilne birokratije. U njihovim očima kralj je izdao "srpstvo"i "srpski pokret". Milana su umarale te rasprave te se povukao sa prijestolja 1889. godine.

Aleksandar je posljednji član dinastije Obrenovića. Do 1893. god. nije se miješao u državnu upravu. Državom je upravljao Milan Ristić sa nekoliko visokih birokrata. Te godine postao je punoljetan i preuzeo je upravu nad Kraljevinom. Prva aktivnost mu je bila večera sa ministrima koji su mu, kako je on vjerovao, pripremili zavjeru. Ali ipak, on neće spriječiti stvaranje opozicije u vojničkim i birokratskim redovima, jer je

Aleksandar slijedio politiku svog oca Milana, naročito prema Austro-Ugarskoj. U državnoj upravi nacionalistički kadrovi to nisu mogli prihvatiti. Godine 1900., i pored velikog protivljenja, on se ženi Dragom Mašin koja je bila udovica i nerodilja, što povećava nezadovoljstvo prema kralju. Nacionalističke studentske organizacije počele su priređivati nezakonite mitinge protiv kralja.

Stvarni derbi će biti 1903. godine, a njega je pripremila mnogo profesionalnija organizacija.

Pozadina "masonskog udara " 1903. godine

U noći 10. 6. 1903. godine grupa srpskih oficira izvela je neočekivani napad na kraljevsku rezidenciju u Beogradu. Pošto su se riješili čuvara, počeli su tražiti kralja i kraljicu. Zbog mraka i alkoholiziranog stanja nekih oficira te nekoliko čuvara koji su bili vjerni kralju, traženje je potrajalo nekoliko sati. Na kraju su kralja i njegovu suprugu Dragu, pronašli u jednoj prostoriji sa skrivenim vratima. Kralj se, da bi odbranio suprugu, postavio ispred nje i odmah je poginuo. Poslije nekoliko sekundi ubijena je i kraljica. Istu noć, ubijena su dva kraljičina brata i veliki broj čuvara koji je pokazao vjernost kralju.

Ovaj iznenadni napad izvela je vojna "hunta" koja je tako okončala skoro poluvijekovnu vladavinu dinastije Obrenovića. Zadnja dva člana su bila protiv nacionalističke vojske i civilne birokratije, i uronuli su u historiju, ne ostavljajući iza sebe nasljednika.

Ima li ta "nacionalistička vojska i civilna birokratija" u stvarnosti drukčiji prikriveni identitet ? Da li je taj udar (prevrat) bio međunarodni ?

Srpski mason Zoran Nenezić u knjizi "Masoni u Jugoslaviji 1764-1800" napisao je nekoliko važnih informacija za rasvjetljavanje pozadine ovog prevrata. Prema njemu, prevrat je masonski i posredstvom masonstva u njega je upletena i Engleska.

Prema Neneziću, prevrat 1903. bio je isplaniran. Nezadovoljni politikom Aleksandra, jedna grupa masona skupila se 1. 11. 1902. godine u kući Dragana Dimitrijevića Apisa koji je bio jedan od visokih oficira, i dali su zakletvu da će ubiti kralja. Učesnici tog tajnog masonskog sastanka bili su: Đorđe Genčić, Jovan Avakumović, Aleksa Novaković, Jakov Jaša Nenadović i Nikola Hadži-Toma.36

Masonski kadar koji je želio ukloniti Aleksandra, i prije je pripremio plan za njegovo ubistvo. Prema Neneziću, važna imena srpskog masonstva, Dušan Jovanović i Dragutin Dimitrijević Apis, sastali su se u Apisovoj kući i pripremili su plan za trovanje Aleksandra na balu, koji je

trebalo da bude održan u Kolarecu. Otrov koji je trebalo staviti u kraljevo jelo i piće, Jovanović je bio pripremio. Također, postignut je dogovor i sa slugama. Kralj je u posljednjem momentu otkazao dolazak, tako da je plan propao.37

Poslije tog neuspjelog pokušaja došao je na red onaj iz 1903. Vođe grupe od 28 oficira, koji su izvršili atentat na kralja i kraljicu, bila su trojica visoko rangiranih oficira koji su bili masoni. Tu je bio Dragutin Dimitrijević Apis, vlasnik kuće u kojoj je održan tajni masonski sastanak za ubistvo kralja. Preostala dvojica masonskih oficira su Dimitrije Cincar - Marković i Milovan Pavlović.38

Pored ovog "okidač" kadra, organizatori teoretskog dijela prevrata bili su svi masoni. Prema pisanju Nenezića, plan za ubistvo kralja sačinili su članovi masonske lože "Pobratim". Riječ je o članovima: lideru "okidač" kadra, oficiru Dragutinu Dimitrijeviću Apisu, zatim Vasi U. Jovanovići, Šarlu Duseu i Nikoli Lunačeku.39

Ukratko, vojnički udar koji je sklonio kralja Aleksandra što je provodio miroljubivu politiku, koja je za srpski nacionalizam bila "izdaja", jeste proizvod masonskih loža. Ovo nam pokazuje koliko su veze između masonstva i srpskog nacionalizma korjenite i stare.

Kako smo istakli na prethodnim stranicama, masonstvo je međunarodna organizacija i neće samo koordinirati val nacionalizma u Srbiji već će biti "katalizator" za uspostavu veza sa vanjskim silama.

Prema tome, u pozadini vojnog udara 1903. godine stoji "engleska veza".

Kralj Aleksandar nije bio prihvaćen od masonsko-nacionalističkog kadra, kako smo prethodno naveli, jer je provodio vanjsku politiku kao pristalica Austro-Ugarske. Srpski nacionalisti su tu dvostruku monarhiju smatrali velikim neprijateljem, jer su držali pod okupacijom "srpske zemlje" (BiH i Hrvatsku) i tako im bili prepreka za stvaranje "velike Srbije". Ali, neprijatelja Austro-Ugarske i nezadovoljnika Aleksandrovom vanjskom politikom bilo je i među evropskim zemljama. Najprije su to Engleska i Francuska.

Ova situacija bila je uzrok polarizacije na kraju 19. stoljeća u Evropi. Ta grupisanja će se nastaviti do početka Prvog svjetskog rata, na jednoj strani su bile Austro-Ugarska i Njemačka a na drugoj Engleska, Francuska i Rusija. Francuska i, naročito, Engleska čitavu evropsku politiku su počele određivati na toj strateškoj jednačini. Glavni cilj englesko-francuske vanjske politike bio je "opkoliti" Njemačku i Austro-Ugarsku.

Sada je jasno koliko je bila štetna politika kralja Aleksandra koji je bio na strani Austro-Ugarske za tu englesko-francusku strategiju. Engleska i Francuska su uvlačile u sporazum srpske nacionaliste pod uvjetima da se

na Aleksandrovo mjesto dovede osoba koja će Austro-Ugarsku vidjeti kao naprijatelja.

S obzirom na to da su mozak srpskih nacionalista bili masoni, taj sporazum nije bilo teško ostvariti.

Zbližavanje Engleza sa srbijanskim nacionalističkim kadrom počelo je prije atentata 1903. i u tom atentatu ima "engleske veze". Prema pisanju Nenezića, planiranje prevrata 1903. organizovala je loža "Pobratim" koja je sa Englezima bila u kontaktu još od 1900. godine. U pismu koje je engleski konzul uputio loži "Pobratim", 3. 4.1900., izlaže "zadovoljstvo zbog rada lože" a i zbog prethodnog pisma koje je njima uputio "Pobratim" osjeća čast i sreću.40 Iste godine, 17. augusta iz iste lože " Tri brata " Đorđe Milovanović, Vasa Krstić i Špira Kalik su imali razgovor sa engleskim konzulom i o tome je dat brifing. Ova tri masona su izjavili kako su dočekani sa velikim poštivanjem, a sam konzul je izjavio: "Kako je Engleska sretna što pomaže srpske masone." Poslije ovih prijateljskih razgovora podignute su čašice u "čast princa Škota". Jer je princ Škota uputio Srbima poseban "pozdrav i poštovanje" i, prema Neneziću, princ Škota bio je mason.41

Prema Nenezićevom pisanju, poslije ovog datuma priređivane su češće posjete između srpskih masona i engleskih grupa, i svakom prilikom je isticano u kojoj je mjeri važno prijateljstvo između engleskih i srpskih masona. (Nenezić ne daje više informacija, ali i ove dovoljno govore da je udar iz 1903. bio "masonski udar" i da je imao "englesku vezu")

Sve ove informacije koje smo istraživali predstavljaju obuhvatnu sliku o vezi masonstva i srpskog nacionalizma. Razumije se da je masonstvo organizovalo širenje srpskog nacionalizma i njegove grandiozne veze u svijetu. Potrebno je shvatiti ovu dvostruku masonsku misiju u 19. stoljeću jer će ista misija stvoriti pozadinu za dva velika napada srpskog nacionalizma na bosanske muslimane u 20. stoljeću. To ćemo istražiti na narednim stranicama.

Povratak Karađorđevića i nacionalističko organizovanje

Udar 1903. godine je ujedno označio i kraj dinastije Obrenović. Kome će biti povjereno srpsko prijestolje?

Bez sumnje, organizatori udara su već imali odgovor. Poslije uklanjanja Aleksandra, prijestolje će dati posljednjem članu dinastije Karađorđević, Petru Karađorđeviću, koji je zajedno sa ocem od 1858. godine u emigraciji u Francuskoj. Odmah poslije smrti Aleksandra, čak je upućena i poruka Petru "budi spreman". Povodom toga, osam dana poslije udara Petar je pozvan u domovinu. Šezdesettrogodišnji Petar, koji je prvo

živio u Parizu a potom u Ženevi, nakon pola vijeka provedenog u emigraciji se vraća u domovinu kao kralj.

Zašto su pučisti, nimalo ne oklijevajući, promovisali Petra za kralja? Da li je Petar za pučiste imao "odgovarajuće"osobine?

Prema Zoranu Neneziću, Petar je za pučiste imao važnu osobinu. Ovaj posljednji član dinastije Karađorđević, provodeći mnogo godina u Francuskoj, napravio je važnu masonsku karijeru.43 Tim povodom, poslije skidanja sa prijestolja dinastije Obrenovića za "huntu" se od Petra Karađorđevića nije mogao bolji izabrati.

Sa ovim novim kraljem "prosvijećenim"u francuskim ložama, francuska kultura i "francuska veza" smjestila se u centar Srbije. Od pomoći koju je uzeo od Francuske popravio je lošu ekonomiju i modernizovao vojsku. Imenovanje za premijera lidera Radikalne partije Nikole Pašića odigralo je ulogu u političkom usponu. Provodeći politiku blisku Francuskoj, uništio je politiku zbližavanja s Austro-Ugarskom koju je provodila dinastija Obrenovića. Austro-Ugarska je izražavala veliko negodovanje povodom veza između kralja i Francuske. Petar tome nije pridavao značaj. Na kraju su u potpunosti pokvareni ekonomski odnosi i između ove dvije države, a bio je interesantan granični sukob nazvan "rat svinja" ("Pig war")44

Srbijanski nacionalističko-masonski kadar našao je odgovarajućeg kralja. Petar je zemlju brzo udaljavao od Austro-Ugarske, a približavao je Francuskoj i Engleskoj, pored toga u Srbiji je koristio sve mogućnosti za širenje srpskog nacionalizma.

Pred sami početak Prvog svjetskog rata, pod okriljem svog osiguranja, formira dvije tajne grupe. Jedna od njih sastavljena je od nacionalističkih oficira u vojsci sa imenom "Crna ruka", drugo ime je "Ujedinjenje ili smrt". Organizacija je imala 7 tački protokola koje su govorile o "srpskom ujedinjenju" kao i o " srpskim vilajetima ", kako su nazivali BiH, Crnu Goru, Hrvatsku, Sloveniju, Dalmaciju, Vojvodinu, te kako ih treba pripojiti Srbiji...

Tvorac ove organizacije poznat nam je otprije - Dragutin Dimitrijević Apis.46 Tačnije, organizator udara 1903., lider masona i poznati član lože "Pobratim". Među drugim članovima "Tajne ruke" bili su organizatori prevrata 1903. godine, oficiri i intelektualci. Ukratko, "Crna ruka" je novi proizvod beogradskog nacionalističkog masonskog kadra.

Druga je organizacija "Narodna odbrana" koja je imala slične stavove kao i "Crna ruka". Naravno, "Odbrana" je bila produžena ruka srpskih nacionalista van vojske. Organizacija se brzo proširila tako da je već 1908. godine imala ogranke u Sarajevu.

Ovi su ogranci imali važnu ulogu u izbijanju ustanka i nereda srp-

skih nacionalista 1908. godine,. nakon pripajanja BiH Austro-Ugarskoj. Ova odluka o pripajanju shvaćena je kao veliki udarac projektu "velike Srbije" pa su srpski nacionalisti u važnijim gradovima priređivali bombaške napade na austrougarske činovnike. Ovi su događaji podržani od "ogranaka" beogradskih nacionalističko-masonskih organizacija i bosanske nacionalističke grupe dovode se u vezu sa masonstvom. Zoran Nenezić to otvoreno priznaje: "U srpskom ustanku u razdoblju 1908-1909. u BiH lože su imale veliku ulogu." 47

Od nacionalističkih grupa u BiH najvažnija je ona formirana od srpskih studenata sa imenom "Mlada Bosna". Članovi organizacije, prema Noelu Malcolmu, "bili su protivnici Crkve. Željeli su nacionalno oslobođenje kao socijalnu revoluciju i prihvatili su anarhijska ili anarhijsko-socijalna djela od Bakunjina."48

Da li je ova organizacija kao i matica u Beogradu imala vezu sa masonima? Protivljenje Crkvi, kao što se protive masoni, prihvaćanje djela od Bakunjina - da li je to sve slučajnost ili sličnost, kao i sa imenima poput "Mlade Italije," koju je formirao Mazzini, ili osmanlijske masonske organizacije "Mladi Turci". Ima li to ikakvog značaja?

Sarajevski atentat dao je odgovor na sva pitanja.

Anatomija Sarajevskog atentata

Potpaljivanje fitilja Prvog svjetskog rata ostvarilo se u "svijetu najpoznatijim atentatom" na austrougarskog nadvojvodu Franca Ferdinanda. Atentat su izveli "srpski nacionalisti". Ferdinand je, kao da nije bilo drugog dana, odlučio sa ženom posjetiti Sarajevo baš na godišnjicu Kosovske bitke, 28. juna (a to je ujedno i Vidovdan). Dok se pozdravljao sa svijetom, a nalazio se u otvorenom autu, iz gužve je uzet na nišan. Osoba koja je ubila nadvojvodu i suprugu bila je lider atentatora, srpski mladić Gavrilo Princip.

Gavrilo Princip bio je član "Mlade Bosne". Još je bio u vezi s "Crnom rukom", čiji je centar bio u Beogradu. Znao je i za druge prijatelje da su imali veze sa organizacijom. Prilikom istrage saznalo se da je i "Narodna odbrana" bila upetljana s jednim oficirom.49 Ukratko, atentat je djelo "Mlade Bosne", koja je bila "prototip" beogradskih srpskih nacionalističkih organizacija.

Ovaj događaj pored ove tri organizacije ima i međunarodne dimenzije.

Engleski historičar Michael Howard, također, ovaj atentat dovodi u međunarodne dimenzije. Prema jednom rasprostranjenom stavu, predstavnici srpske nacionalističke organizacije "Tajna ruka" sastali su se u januaru 1914. godine, u Toulouseu u hotelu St. Jerome, sa predstavnicima

francuskih masona, i tu je donesena odluka da se izvrši atentat na austrougarskog nadvojvodu. Cilj atentata bio je primorati Austro-Ugarsku da zauzme Srbiju i tako potpaliti fitilje rata.50 U grupi koja je izvršila atentat mjesto je zauzeo i Gavrilo Princip, a zajednička osobina im je bila to da su tuberkulozni, odnosno da su birani zbog kratkog života. Prema dobijenim instrukcijama, ako bi ih uhvatili, morali bi popiti arsenik i tako izvršiti samoubistvo.

Osim toga, srpski mason Zoran Nenezić u knjizi "Masoni u Jugoslaviji 1704-1980." piše da je Princip bio mason i da je imao vezu sa francuskom velikom ložom (Grant orient).51 Francuski istraživač Henry Coston kaže da nije samo Princip bio mason nego i većina članova organizacije "Tajna ruka".52

Sve nam to govori o koordinacijama srpskog nacionalizma, beogradskih tajnih loža i vojne i civilne birokratije koja je činila organizacije ili upravljanje bosanskim nacionalističkim organizacijama od "centra", što nam pokazuje otvorenu vezu sa masonstvom. Masonstvo je još posrednik u vanjskim vezama ovog nacionalističko-masonskog kompleksa, naročito sa englesko-francuskim dijelom.

Interesantno je istaći da su borci protiv Austro-Ugarske i Njemačke "obarači" Sarajevskog atentata i njihove srpske organizacije putem masonskih veza bili povezani do Njemačke. Tih godina su u Njemačkoj stvarane slične tajne radikalne nacionalističke organizacije. Većinu su predvodili nacisti i ove organizacije nisu bile ništa drugo do projekt masonstva. Na korijenima masonstva osnovan je "Hram vitezova", koji će kasnije biti "Ordo Novi Templi", odnosno "Novi fašisti", koja je jedna od najvažnijih. "Ordo Novi Templi" imala je radikalnu desničarsku ideologiju i bila je u vezi s drugim evropskim radikalnim desničarskim organizacijama. Prema engleskom historičaru Michaelu Howardu, ova organizacija je u razdoblju 1910. - 1920. godine bila poznata kao "međunarodni koordinator" između evropskih i američkih radikalnih desničarskih snaga.54 Među ovim grupama najveću pažnju privlače srpski nacionalisti. Prema Howardu, zbog izbijanja Prvog svjetskog rata, čiji su povod bili srpski nacionalisti, organizacija "Ordu Novi Templi" bila je s njima u bliskim vezama.55

Prvi svjetski rat i ojačana "engleska veza"

Sarajevski atentat je u Austro-Ugarskoj izazvao veliku ljutnju i ogorčenje. Na ulicama Beča održavani su protestni mitinzi protiv Srba i paljene su srpske zastave. Ministar vanjskih poslova Austro-Ugarske Kont Leopold von Berchtold rekao je da će zbog ovog događaja "Srbiju zamotati do usta". Osim toga, beogradska štampa nije krila zadovoljstvo zbog ovog

atentata. Vlada gotovo nije ništa uradila protiv odgovorne grupe "Crna ruka" a za čiju umiješanost je gotovo svako znao.

Mjesec poslije Atentata, 23. jula, Austro-Ugarska je dala ultimatum Srbiji. U ultimatumu su tražili da u istrazi protiv počinitelja učestvuju i austrougarski oficiri, još su tražili da se zatvore srpske organizacije koje su pružale podršku u aktivnostima protiv Austro-Ugarske, i priznanje vođa ovih grupa da im je Srbija "pokazala put". Srbi su imali rok od dva dana za odgovor. U tom vremenu je njemački Kayzer izjavio da će do kraja podržati Beč. Dvadeset petog jula Srbija je objavila da odbija ultimatum. Konačno, fitilj je zapaljen i 28. 7. Austro-Ugarska je objavila rat Srbiji.

Poslije toga i evropske zemlje su u nekoliko dana između sebe objavile rat. Za nekoliko sedmica na vidjelo su izašle dvije strane. Na jednoj strani Austro-Ugarska i Njemačka, a na drugoj Srbija, Rusija, Engleska i Francuska. Poslije će se Bugarska i Osmanlijska imperija priključiti Njemačkoj.

Rat je trajao 4 godine i iza sebe je ostavio 10 miliona mrtvih. Srbija se utvrdila na već tradicionalnoj jednačini, a to je da je sebi osigurala važne prijatelje, Englesku i Francusku, i da je zakleti neprijatelj njemačko-osmanlijskog pakta. Od kraja 19. stoljeća pod posredovanjem masonske lože, "engleska veza"je snažno jačala.

Srbi su prije Prvog svjetskog rata i u godinama rata imali velike simpatije prema Engleskoj i njenom narodu. Britanci su upoznali ovaj dio Balkana, zavoljeli su ovu državu koja se bori protiv njenih dušmana. U Engleskoj su počele da se štampaju knjige o "srpskim oslobodilačkim epopejama".

Isti pristup važi i za Srbiju. Nacionalistički pjesnik Vlado Popović 1914. je ovako napisao:

"Znajte saputnici pod oružjem,
Nijemci kopaju naš nakit,
ali će se njihovi ahmakluci na njih srušiti
jer cijela Evropa je pored nas..."

Najvažniji član ove "Evrope" pored Srba je Engleska. Engleska vlada vidjela je Srbe kao dugoročne saveznike koji će raditi za njihove interese. U ovom englesko-srpskom zbližavanju opet je loža bila katalizator. Engleski premijer, mason Lloyd George57, u jednom od svojih govora je rekao slijedeće:"Srbi su za odbranu kršćanstva radili sve što su mogli. Civilizovana Evropa je jedna od važnijih vrata i Srbi su čuvari ovih vrata. Na području na kojem žive, iako ih je malo, bezbroj puta su stali pred njemačke i osmanlijske "barbare".58

Loyd George je nazvao Srbe čuvarima vrata a engleski historičar R.G.D. Laffan 1917. napisao je knjigu "Srbi čuvari vrata" ("The Serbs Guardians of the Gate"). Knjiga je važna zbog prikazivanja tadašnjih pogleda i atmosfere Engleske i Francuske. Laffan u knjizi objašnjava kako su Srbi u vijekovnom "ropstvu" i nisu ništa izgubili od identiteta i koliko su se "hrabro" borili protiv Osmanlija, Austro-Ugarske i Bugara. Osmanlije je neprestano prezirao. Laffan ističe da su dotad Turci bili poznati kao"džentlmeni, junaci, pošteni borci i tolerantni upravitelji" te tvrdi da je to velika obmana.59 Prema njegovom mišljenju, Osmanlije su u Srbiju donijele bijedu i zulum. Posljednje uporište kršćanstva na Balkanu ,Srbiju, 1521. godine zauzimaju "Muhamedovi barbari" i mržnja koju su Srbi osjećali prema Osmanlijama imala je svoje uporište jer su Osmanlije bili nerazvijena civilizacija, a oni sami (Srbi) bili razvijeniji od njih. Sve je to napisao Laffan.60 Pored svega ovoga, on se ne ustručava reći da je "BiH srpska zemlja"61

Laffan pored svih tih gluposti ima i jedno interesantno tumačenje. Tema je smjena halife Abdullhamida 1908. i njegovog nasljednika. Engleski historičar ovako piše:

"Muhamedovom imperijom ne upravlja više od Boga izabrani vladar (halifa), već grupa prozapadnih ateista i skrivenih Jevreja. Osnovna tačka "Mladih Turaka" nije vjera već narod."62

Jugoslavija ili "Srboslavija"

Prvi svjetski rat, koji je započeo metkom srpskog nacionaliste Gavrila Principa, završen je englesko-francuskom, a također i srpskom pobjedom. Virus koji je nastao u Francuskoj pokopao je dvije zadnje žrtve. Posljednje dvije evropske imperije, Austro-Ugarska i Osmanlijska, raspale su se i postale dio historije.

Osmanlije su ionako prethodno napustile ovo područje, ali rušenje Austro-Ugarske imperije je za Srbe bilo mnogo važno, jer ovako druge južnoslavenske zemlje: Slovenija, Hrvatska i BiH dobijaju nezavisnost. Stvarnu nezavisnost nisu dobile, jer velike sile koje su dobile rat, među kojima i Engleska, bliski prijatelj Srba, smatrale su "pogodnim" pripajanje ovih triju zemalja Srbiji. Tako su se "čuvari vrata" primakli ostvarenju vijekovnog sna: "velike Srbije". Tri masonska lidera koja će oblikovati Evropu: Englez Loyd George, Francuz Georges Clemenceau i Amerikanac Woodrow Wilson 63 smatrali su pogodnim da Balkan daju na povjerenje srpskim nacionalistima.

To je bila naznaka loših dana za bosanske muslimane i oni su to dobro znali, jer Srbi, koji su osjećali mržnju prema Osmanlijama, sada su

to ispoljavali na slavenskim muslimanima. Godine 1912., za vrijeme Balkanskog rata, Srbi su, potiskujući osmanlijsku vojsku, izvršili pokolje u albanskim muslimanskim selima: deseci hiljada slavenskih muslimana protjerani su iz Makedonije, nasilno su mijenjali vjeru kod bugarskih muslimana a neki su izmasakrirani. Zbog svega toga, veći dio bos.muslimana u Prvom svjetskom ratu ostao je privržen Austro-Ugarskoj i učili su dove da saveznici u kojima su bili Srbi ne dobiju rat. Prema Noelu Malcolmu: "Nisu željeli vidjeti osvajanje zemlje od Srba".64

Da je bila opravdana ova zabrinutost bos.muslimana, ispostavilo se tačnim odmah poslije Rata. Dok je poražena austrougarska vojska posljednjih dana 1918. godine napuštala BiH, srpske i crnogorske trupe počele su da preuzimaju vlast. Srbi su došli i počela su ubistva. Reisu-l-ulema Džemaludin Čaušević je u martu 1919. godine jednom francuskom novinaru rekao da je na jugu zemlje ubijeno 1000 muslimana muškaraca, 76 žena je zapaljeno i 270 muslimanskih sela opljačkano.65

Ove zločine, koje su počinile srpske snage, nije niko sprječavao od srpskih vlasti, pa čak ni osuđivao. Beogradska vlada je u stvaranju nove države bosanske muslimane i njihovu postojanost vidjela kao jedan problem, te je opcija za koju se zalagala bila pokolj tog naroda. Stojan Protić, jedan od ministara iz srpske vlade 1917. pripremio je programski izvještaj za "rešenje" pitanja bosanskih muslimana. Taj program se bazirao na uništavanju ili nasilnoj promjeni vjere muslimana.66

Ali, taj plan je vrlo brzo uklonjen i bosanski muslimani su tu opasnost prebrodili sa ono malo gubitaka koje smo prethodno naveli. Osnovana je nova država sa imenom "Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca". Za kratko vrijeme ova državna tvorevina će promijeniti ime u "Jugoslavija", ustvari, za Srbe je to "Srboslavija". Srbe i Hrvate smatrali su za osnivače ove države, ali stvarni je cilj bio ove "pokatoličene" Srbe u dužem periodu asimilirati ili oslabiti, i tako ih staviti pod svoju kontrolu. Planovi za bosanske muslimane su bili mnogo neprijateljskiji. Njihovo postojanje nisu priznali, a nisu ih priznali ni kao naciju. Za njih su muslimani bili "islamizirani Srbi". Ali, ova situacija nije ličila "katoliziranim Srbima", jer biti islamiziran bila je mnogo veća krivica nego biti katoliziran. Islam je podsjećao Srbe na Osmansku imperiju koja im je bila najveći neprijatelj i Srbi su bosanske muslimane vidjeli kao nastavak Osmanske imperije. Zbog toga je Beograd u vezi sa rješavanjem "muslimanskog pitanja" bio za rješenje putem zločina. Međutim, takvo radikalno rješenje nije nikad predviđano za Hrvate i Slovence. U takvoj sredini bos.muslimanima nije ništa drugo preostalo nego da nečujno brane svoju vjeru i identitet. U februaru 1919. osnovana je JMO, koja je sa vještim liderom Mehmedom Spahom do 1940. uradila sve što je mogla uraditi u to vrijeme.

Ali, nevrijeme se pripremalo, i to u poznatom virus-centru. Masonstvo je bila jedna od najuticajnijih snaga u Kraljevini SHS, kao što je bio identičan slučaj u prethodnim godinama sa srpskim nacionalizmom. Godine 1919. je u novoosnovanoj državi u Beogradu u ime kralja osnovana "Velika loža Srba, Hrvata i Slovenaca".Ova beogradska loža bila je nastavak loža od Petra Ička i Vuka Karadžića. Povezanost ovih loža se, kao što smo naveli, moglá čitati sa zidova. Na zidu lože bila je slika Petra Petrovića Njegoša, autora stihova: *"...lomite munare i džamije"*67

Ova loža je 1926. izdala manju knjigu sa masonskim principima i odlukama i u toj knjizi se vidi da su masoni osjećali uznemirenost zbog bosanskih muslimana. Knjiga je bila sa naslovom "Maconnique De Belgrade:Compte Rendu Officiel", govorila je o masonstvu i uvjetima u kraljevini i pokazivala je posebno interesovanje za bosanske muslimane.

Potrebno je da se vide nepovoljni uvjeti za masonske ciljeve...Jedan od najvažnijih nepovoljnih uvjeta jesu bosanski muslimani. Davanje nezavisnosti i autonomije ovom narodu sa stanovišta masonskih ideala je nešto što se treba izbjegavati i beogradska loža treba nastojati da se to ne desi. Da ne bi došlo do nečega sličnog ovome, potrebno je da se pokaže veliki trud.68

Spominjanje beogradske lože, "generalštaba srpskog nacionalizma", u ovim redovima je mnogo važno, jer masonstvo je međunarodna sila i ova odluka srpskih masona bit će podržana od "Zapadne braće."

Drugi svjetski rat se približavao.

Historijsko prokletstvo nad bosanskim muslimanima moglo je da izvrši prvi veliki pokolj.

KRVAVO NASLIJEĐE DRUGOG SVJETSKOG RATA

Ko se ne osveti, taj se ne posveti - tradicionalna je četnička parola.

Period od 20 godina između dva svjetska rata nije bio period mira nego "čekanja rata". Poredak koji je nastao na kraju Prvog svjetskog rata bio je krajnje neuravnotežen i bio je podesan za uništenje. Sankcije koje su bile provođene prema Njemačkoj bit će glavni razlog ponovnog odvođenja ove zemlje u osjećaj rata i radikalizacije.

Ova atmosfera osjećala se u većem dijelu Evrope pa tako i na jugoslavenskim prostorima. Gledano izvana, izgledalo je da su se prvi put

Jugoslavenska karta 1941. poslije njemačko-hrvatske okupacije, proširena Hrvatska i NDH, ustvari, Hitlerova i Mussolinijeva marioneta. Neki dijelovi zemlje su poklonjeni susjednim zemljama, ostatak je podijeljen linijom sjever Njemačkoj, a jug Italiji

južnoslavenski narodi složili u jednu zajedničku državu. U stvarnosti, to je bila "velika Srbija". Drugi južnoslavenski narodi, a pogotovo Hrvati, nisu željeli prihvatiti tu hegemoniju.

Hrvati nisu bili bez razloga nezadovoljni. Poslije rata stvorena Kraljevina SHS bila je, ustvari, "srpska kraljevina". Država je imala konstituisanu upravu kojom je upravljao kralj Aleksandar. Pored toga, u vojsci i birokratiji Srbi su imali ogromnu većinu. Isto važi i za Vladu. Da bi premazali oči, uvijek je bilo nekoliko ministara Hrvata i Slovenaca, ali u vojsci, Ministarstvu pravde, policiji, vanjskim poslovima uvijek su bili Srbi. Prema jugoslavenskom historičaru Jozi Tomaševiću, nesrpsko stanovništvo je ubrzo poslije odlaska Austro-Ugarske shvatilo da je ušlo pod srpsku upravu.1 Srpski režim je u Parlamentu imao autoritet. Godine 1929. poslanik "Radikalne srpske partije" Puniša Račić iz pištolja je pogodio pet poslanika "Hrvatske seljačke stranke". Isti Puniša Račić je poslije nekoliko godina postao lider četničkog udruženja, koja su nicala kao gljive. Četnici su radikalni desničarski pokret poput nacista u Njemačkoj. Bila je to zajednica formirana u fanatičnim idejama srpskog nacionalizma, antikomunistička, privržena monarhiji i šovinistička. Korijen ove riječi je interesantan. Riječ "četnik" dolazi od riječi "čete", a to su bile grupe srpskih ustanika koje su se borile protiv Osmanlija. Četnički su komandanti bili vojvode. Četnici su u Drugom svjetskom ratu privukli pažnju i van Jugoslavije, o tome ćemo poslije.

Šestog januara 1929. kralj Aleksandar raspustio je Skupštinu i ukinuo Ustav. Sve partije je zatvorio i proglasio je monarhiju. Komandanta kraljevskih snaga, generala Petra Živkovića imenovao je za premijera. Ime monarhije je promijenio u "Jugoslavija" i tako je i ime očistio od Hrvata i Slovenaca. Godine 1931. je napravio novi ustav koji je dopuštao formiranje partija, ali je taj novi ustav povećao ovlasti kralja Aleksandra, tako da je stvorena diktatura. Nesrpski elementi u upravi države nisu imali nikakva prava.

Jedan od najvažnijih nesrpskih elemenata, Hrvati, izrazili su veliko negodovanje i smatrali su da se to pretvorilo u srpsku kraljevinu. Te reakcije je demokratskim putem izložio lider "Hrvatske seljačke stranke" Vlatko Maček. Reakcije u mnogo radikalnijem obliku izložio je Ante Pavelić, hrvatski nacionalist, koji je osnivač ustaške organizacije. Ustaše su bili pretjerani nacionalisti, antikomunisti i šovinisti. Drukčije rečeno, hrvatska verzija četnika.

Devetog oktobra 1934. godine kralj Aleksandar, dok je bio u zvaničnoj posjeti Francuskoj u Marselju, bio je žrtva atentata. Atentator je bio član makedonske revolucionarne organizacije koja je bila pri makedonskim "komitama". Ali, organizatori atentata su bile ustaše (hrvatske

"ustaše" i makedonske "komite" imali su isti cilj, borbu protiv srpske hegemonije).

Poslije tog atentata povećala se zategnutost između Srba i Hrvata. Na prijestolje je došao Petar II, ali zbog njegove malodobnosti državom je upravljao trojni komitet u ime kralja, kojim je upravljao Aleksandrov amidžić princ Pavle. Pavle je u odnosu na Aleksandra provodio mekšu politiku, ali dominacija Srba nije se smanjila. Neslaganja između Srba i Hrvata su se povećala. Ustaški lider Ante Pavelić donio je odluku da sklopi savez sa novim evropskim fašističkim snagama i zatražio je podršku od Hitlera i Mussolinija. Država je bila nestabilna i u Evropi su puhali vjetrovi novog i velikog rata. Ovi vjetrovi su nagovještavali pretvaranje zemlje u jezero krvi.

U svem tom haosu bosanski muslimani su bili bez zaštitnika i u toj bezizlaznoj situaciji tražili su puteve za odbranu identiteta i života. Nije bilo Osmanlija niti bilo koje druge muslimanske snage koja bi ih mogla braniti. Zbog toga, oni su u sukobu između Srba i Hrvata odabrali mjesto pored Hrvata, tražeći tako oslonac protiv Srba. Još 1924. svi bos.muslimani u Parlamentu bili su identifikovani kao Hrvati (Muslimani kao nacija nisu bili priznati).

Rat, okupacija i NDH

Nacistička Njemačka ili, kako su se sami zvali, III Rajh je 1939. godine operacijom "blitzkrig" u kratkom vremenskom razdoblju okupirao važan dio Evrope. U ovoj situaciji moglo je da se nasluti da će se Hitler zainteresovati i za Jugoslaviju. Godine 1939., spajanjem Njemačke i Austrije (Anschluss), Jugoslavija će postati komšija Rajhu i napetost će se stalno osjećati. Hitlerova politika Drang Nach Osten (širenje prema istoku) pokazivala je da će zemlja u srcu Balkana uzeti mjesto u ovom novom poretku koji su pravili nacisti. Pored toga, Mussolini će okupirati Grčku. Jedan od najvažnijih opozicionara u državi Ante Pavelić oslanjao se na koaliciju Hitler-Mussolini. Jugoslavensko rukovodstvo je protiv ove opasnosti bilo prisiljeno da nešto uradi.

Nijemci su od početka rata vršili pritisak na jugoslavensko rukovodstvo, kako bi ga privukli na svoju stranu, pri čemu je vlada princa Pavla pružala osjetljiv otpor. Ali, priključenje Bugarske srpskom protivniku, njemačko-talijanskom savezu, u martu 1941., primoralo je Jugoslaviju da to isto učini. Sporazum o paktu između Jugoslavije i nacista potpisan je u Beču 25. marta 1941. godine. (Poznati srpski pisac Ivo Andrić tada je bio Rajhov jugoslavenski ambasador i bio je na potpisivanju pakta).

Ali, vlada koja je potpisala sporazum s nacistima, po povratku u

Karta zamišljene "velike Srbije" obuhvata cijelu BiH, Kosovo i Makedoniju. Veliki dio i Hrvatske bi bio pod srpskom vlašću. Osim toga, predviđa osvajanja nekih područja Mađarske, Rumunije, Bugarske i Albanije. Četnički cilj je ovaj prostor "etnički očistiti" i stvoriti veliku Srbiju. (original ove karte nalazi se u beogradskom Vojno-historijskom institutu)

zemlju doživjela je vojni udar koji je bio potpomognut od naroda i srpskih političkih partija. Formirana je nova vlada. Smjena vlade koja je potpisala sporazum razljutila je Hitlera. Deset dana poslije udara započela je operacija blitzkrig, ali ovaj put protiv Jugoslavije. Poslije njemačkog bombardovanja zemlja je bila okupirana od nacističke vojske, Bugara, Italijana, Mađara. Rat je trajao samo 11 dana. Na kraju se jugoslavenska vojska predala njemačkim snagama.

Nacistička uprava je prije završetka ovog jedanaestodnevnog rata proglasila uspostavu NDH. Nezavisna Država Hrvatska nije bila nezavisna, već je to bila marioneta Njemačke i Italije. NDH je zauzimala veliki dio Hrvatske i cijelu BiH. Tačno po sredini, sa iscrtanom jednom linijom, južni

dio je pripao Italiji a sjeverni Nijemcima. Prema preporuci Mossolinija, nacisti su za lidera ove zemlje izabrali Antu Pavelića. Lider ustaške organizacije, koja je imala 12.000 militanata, sada je bio predsjednik velike države. Nacisti su ga proglasili " poglavnikom", odnosno firerom. Živeći 22 godine pod srpskom hegemonijom, osnivanje "Nezavisne Države Hrvatske" veliki dio hrvatskog naroda dočekao je s radošću.

NDH je bila nacionalistička i Mussolinijeva marioneta - ideologija i primjena bile su iste. Aprila 1941. štampan je prvi zakon protiv Jevreja. Dvanaest dana poslije objavljena su tri državna temelja: državljanstvo, nacionalni identitet, "arijevska krv i odbrana časti hrvatskog naroda". Njemačke jedinice smještene sa jedinicama NDH prešle su u primjenu antisemitskih akcija. Opljačkane su bosanske sinagoge, izvršeni su napadi na jevrejska radna mjesta. Jedan dio Jevreja upućen je u sabirne centre.

Prema ustaškoj ideologiji, antisemitizam je bio na drugom mjestu, a na prvom je bilo srpsko neprijateljstvo. Ustaške vlasti NDH nastojale su stišati napade na Srbe koje su priređivali oni koji su osjetili srpsku hegemoniju. U NDH od 6,3 miliona stanovnika 1,9 miliona bili su Srbi, koji su bili problem i vlasti su nastojale pronaći "rješenje". S tim ciljem ustaše su priređivale nove napade na Srbe u Hrvatskoj i BiH. Veliki dio Srba upućen je u poznati koncentracioni logor Jasenovac.

Tu brutalnost ustaša bosanski muslimani nisu nikada mogli prihvatiti. Tačno je da su pojedini Bosanci u jedinicama "handžar-divizija", koje su bile u sklopu SS u Jugoslaviji, a koje su formirali nacisti, ostvarili nekoliko napada protiv Srba, ali većina muslimanskog naroda, i što je najvažnije, vođe muslimanskog naroda, i pored velikih neprijateljstava Srba prema njima nisu se nikad zanijeli u takav jedan fanatizam. Naprotiv, ustaška brutalnost prema Srbima bila je uzrok komplikovanja odnosa između NDH i muslimana. U ljeto i jesen 1941. godine vođe muslimanskog naroda u Sarajevu , Prijedoru, Mostaru, Banjoj Luci, Bijeljini i Tuzli objavili su pisane proteste protiv mjera NDH. U mostarskom protestu protestuje se protiv napada na građane srpske nacionalnosti, silovanja i nasilnog mijenjanja vjere. Banjalučki muslimani su protiv otimačine srpskih dobara. U oktobru su u Sarajevu Uzeir-aga Hadžihasanović i druge muslimanske vođe sačinili jedan protestni izvještaj u kome se osuđuje ustaški teror nad srpskim civilima i traži da se osigura sva vjerska i imovinska sigurnost.3

I pored svega, ovaj časni i pošteni muslimanski stav nije promijenio mišljenje Srba. Srbi su bos.muslimane i dalje vidjeli kao nastavak Osmanlija i uvijek su ih gledali kao dušmane. Pokazujući reakcije protiv nasilja koje je provodila NDH, mržnja protiv bos.muslimana se sjedinila u

podsvijestima. Većina Srba bos.muslimane u NDH je vidjela kao ustaše. Zbog svega sada je NDH uzela bos.muslimane za cilj, vraćajući milo za drago.

U junu 1941. na području Nevesinja nekoliko srpskih sela je proglasilo "oslobođeno područje". NDH je za osvetu pored Srba uzela i bos.muslimane. Mučenjem će ubiti 600 bos.muslimana u Bileći a 500 u Višegradu. Prema pisanju jednog izvještača, sredinom augusta sva muslimanska sela u okolici Mostara opljačkana su od srpskih ustanika, a jedan dio iznemoglih je poubijan.4

Ovi napadi srpskih ustanika, nazvani "osvetnički napadi", bili su mali početak. Četnici će početi vršiti svjesne i sistemske zločine nad muslimanima.

Nastanak četnika i projekt "Homogena Srbija"

Za vrijeme okupacije Srbije od njemačke vojske, srpski kralj Petar II sklonio se u Englesku. Jedno vrijeme je bio u mjestu Kudusu, gdje je oformio "vladu u izbjeglištvu". Kralj i vlada će borbu nastaviti izvana uz pomoć Engleske do kraja Rata.

Kraljev predstavnik na jugoslavenskim prostorima bio je oficir Draža Mihajlović koji je u staroj jugoslavenskoj armiji po činu bio pukovnik. Po početku Njemačke okupacije Mihajlović je bio u Bosni, i odatle će zajedno sa svojim pristalicama napredovati prema istoku i smjestiti se u zapadno-centralno područje Srbije, tačnije Ravnu goru. U maju 1941. osnovao je aktivnu gerilsku grupu i proglasio početak otpora Njemačkoj okupaciji. Grupa se zvala četnici.

Stav četnika bio je borba protiv okupacije, ali stvarni ciljevi bili su mnogo drukčiji. Mihajlović je po preporuci vlade u izbjeglištvu izbjegavao sukobe, odnosno nije ulazio u stvarne sukobe sa Nijemcima. Na kraju ljeta 1941. razjasnila se četnička strategija, ustvari, on neće stvarno ratovati sa Nijemcima, nego će, da bi ojačao organizaciju, tražiti podršku od naroda. Vlada u izbjeglištvu i Mihajlović računali su da će rat dobiti saveznici i da će Nijemci napustiti zemlju. Tim povodom, dok ne bude siguran u poraz Nijemaca, neće započinjati otvoreni sukob i čekat će pobjedu saveznika.

Ovaj period četnici će iskoristiti za "uređenje unutrašnjosti kuće". Kako god bude, okupatori će ići i stvorit će se nova Jugoslavija. Cilj im je bio da ova Jugoslavija u odnosu na staru bude jača "Srboslavija", odnosno da bude prava "velika Srbija". Za vrijeme okupacije "period čekanja" iskoristit će za ostvarivanje tog cilja.

S tim u vezi, prvo treba uništiti prepreke u Jugoslaviji za ostvarenje "velike Srbije". Jedna od tih prepreka bili su partizani koje je organi-

zovala Komunistička partija.

Partizani su nastali u istom periodu kad i četnici. Jugoslavenska komunistička partija je prije rata bila zabranjena, bila je u ilegali. Godine 1940. su u Jugoslaviji imali 6.000 članova. Jedan od lidera bio je Josip Broz Tito, vatreni staljinovac i u vrijeme prije Drugog svjetskog rata jedan period proveo je u Moskvi, gdje je u Kominterni pokazao svoju veličinu. Poslije njemačke okupacije donosi odluku o formiranju gerilskog pokreta. Jezgro ove organizacije osnovano je u junu 1941. i imali su cilj, za razliku od četnika, stvarnu borbu protiv okupatora. Do određene tačke mogli su se sporazumjeti sa četnicima. Ali, nesuglasice su nastale u planovima poslije rata. Partizani imaju cilj poslije okupacije stvoriti komunističku državu. Zbog toga su srpski nacionalisti, vatreni protivnici komunista, u partizanima vidjeli veliku opasnost. (Povodom toga na jugoslavenskim prostorima u nekoliko posljednjih sedmica Rata odvijat će se sukob velikih razmjera između četnika i partizana.)

Nisu samo partizani bili prepreka za ostvarenje četničkog cilja "velike Srbije". Jer za projekt "velike Srbije" nije bilo samo potrebno ideološko već i "etničko uređenje". Šta se podrazumijeva pod pojmom "etničko uređenje", objašnjeno je u projektu "Homogena Srbija", koji je pripremljen u junu 1941. a čiji su autori četnički ideolozi. (SLiKA) Autori ovog pokreta i osnivači četničkog projekta jesu dvojica srpskih intelektualaca: Dragiša Vasić i Stevan Moljević.

Kakvu su Srbiju ta dva ideologa željela stvoriti poslije Rata?

Odgovor je jednostavan. Pripojiti Bosnu Srbiji, neke djelove Dalmacije, Crne Gore, Hrvatske, Slavonije pa čak i neke dijelove Albanije, i tako osnovati "veliku Srbiju". U projektu ovako stoji:

Temeljna je dužnost Srba spojiti sve prostore gdje Srbi žive i osnovati "Homogenu Srbiju".

Šta znači riječ "homogen"?

Stevan Moljević je u pismu Vasiću u februaru 1942., objašnjavajući riječ homogen, ponovo naglasio da treba zauzeti navedena područja i nastavlja: "Poslije toga, sva osvojena područja treba očistiti od nesrpskih elemenata. Strance poslati u mjesta koja im pripadaju. Hrvate u Hrvatsku, a muslimane u Tursku ili Albaniju"7.

Ukratko, Moljević je formulisao četničku ideologiju koja će biti primijenjena i 1990-tih godina. Sva područja na kojima žive Srbi treba homogenisati, odnosno "etnički očistiti".

Uticaj Moljevića u organizaciji povećao se, i on je 1943. došao na mjesto četničkog političkog lidera. Formulisani program etničkog čišćenja bio je usvojen od vojnog lidera Draže Mihajlovića. Mihajlović je govorio: "Gdje god ima srpski grob, tamo je i srpska zemlja"8 Prema ovoj logici,

"srpska zemlja " je zauzimala gotovo čitavu Jugoslaviju. Mihajlović je u jednoj pismenoj naredbi lokalnim četničkim komandantima Đorđu Lošiću i Pavlu Đurišiću napisao i slijedeće:

"Ciljevi naše borbe:

1.) Na čelu sa Njegovim visočanstvom Petrom II čitavom narodu osigurati slobodu;

2.) Stvoriti "veliku Jugoslaviju" i u ovu Jugoslaviju zajedno sa današnjom Srbijom (uključujući Makedoniju) uključiti Crnu Goru, BiH, Srem, Banat i Bačku i etničkim čišćenjem stvoriti "veliku Srbiju";

3.) U Jugoslaviju uključiti slavenske prostore koje drže Njemačka i Italija te posebno srpsku zemlju u Bugarskoj i sjevernu Albaniju;

4.) Državne granice očistiti od nacionalnih manjina;

5.) Očistiti Sandžak od muslimana, BiH od muslimana i Hrvata, između Srbije i Crne Gore i između Srbije i Slovenije oformiti granice."

Kao što ste primijetili, Mihajlović uporno podsjeća na "etničko čišćenje"čiji su posebni cilj bos.muslimani. Povodom toga prof. Ekonomije na Državnom univerzitetu u San Franciscu, Jozo Tomašević, porijeklom Jugoslaven, napisao je knjigu o četničkom pokretu "The Chetniks: War and Revolution in Yugoslavia, 1941-1945 (Četnički rat i revolucija u Jugoslaviji 1941-1945), koja je priznata kao najbolje djelo o četnicima i gdje on navodi da je "antimuslimanstvo" bilo jedan od najvažnijih oslonaca četničke ideologije.10

Ovo je četnička ideologija. U rukama imaju oružje i država je u neredu. Rezultat je, kao što možete pretpostaviti, pokolj.

"Etničko čišćenje"

Najveće žrtve četničkog programa "etničko čišćenje" bili su bosanski muslimani. Zašto je to tako bilo, postoji nekoliko razloga.

Prvo, za uspostavu "Homogene Srbije" jedan od najvažnijih "nesrpskih elemenata", kao što izjavljuje i Mihajlović u svom izvještaju, jesu bosanski muslimani. Veliki dio Hrvata je živio na području Hrvatske, do kojeg četnici nisu došli. Dok BiH, koliko god bila u NDH i pod njemačko-italijanskom okupacijom, imala je praznina u vlasti i četnici su mogli priređivati operacije, naročito u istočnoj Bosni. Bosanska muslimanska sela bila su bez odbrane pred četničkim napadima i zbog toga su bila lahka meta "etničkog čišćenja".

Osim "homogenizacije" postoji još jedan razlog zbog kojeg su četnici napadali muslimane. Jedan od njih je pokolj srpskih civila koji su izvršile ustaše na početku rata. Četnici su se željeli osvetiti i muslimanima za taj pokolj, ali u stvarnosti, muslimani nisu imali veze sa tim pokoljem.

Osim što je bio poneki musliman u ustašama, većina naroda i vođe, kao što smo prethodno rekli, bili su protiv pokolja. Četnici nise željeli vidjeti te činjenice. Oni su željeli "ustaše " ubijati i svi muslimani koji su izlazili pred njih bili su označeni kao ustaše.

Treći razlog je usađenost neprijateljstva protiv islama i Osmanlija u srpskoj kulturi. Raspireni srpski nacionalizam 19. stoljeća, sa mržnjom u stihovima Petra Petrovića Njegoša, bio je pun mržnje prema islamu i važan dio četničko-ideološke psihologije.

Povodom svega navedenog, četnici su naročito 1942.-1943. godine sproveli sistematski masakr nad bosanskim muslimanima. Ostvarena tiranija bila je krvava kao i 90-tih godina.

Jozo Tomašević u knjizi "The Chetniks" detaljno je opisao zločine. Prvenstveno, četnici su imali dva velika neprijatelja. Jedan su partizani a drugi su bosanski muslimani. Specijalist za četnike je, koristeći se srpskim, njemačkim, hrvatskim i muslimanskim izvorima, detaljno opisao operaciju "etničkog čišćenja" koja je bila provođena protiv "velikog neprijatelja" muslimana. Prema tome, "četnički tradicionalni neprijatelj" - bosansko-hercegovački i sandžački muslimani - bili su podvrgnuti čestim četničkim napadima od 1943. godine. Prije toga, u 1941. i 1942. svi gradovi u južnoj Bosni bili su napadnuti od četnika i sve stanovništvo, osim onog što je izbjeglo, bilo je izmasakrirano. Grad Foča je mjesto najvećeg pokolja. U januaru i februaru zabilježen je porast četničkih napada na Sandžak i južnu Bosnu. Usmjereni "pokreti čišćenja" u tom razdoblju su detaljno opisani i u četničkim dokumentima.

Prema izvještaju jednog od četničkih komandanata, oficira Đurišića, samo u januaru 1943. zapaljena su 33 muslimanska sela, 400 muslimanskih boraca (to su bili pripadnici muslimanskih odbrambenih jedinica od četnika) i više od hiljadu žena i djece su ubili četnici. U izvještaju stoji da je većina ubistava izvršena nožem, presijecanjem grla. Broj ubijenih u februaru je mnogo veći. Prema Đurišićevom izvještaju, 13. februara pobijeno je 1.200 muslimanskih boraca i 8.000 civila (žena, djece, staraca). Osim toga, sva imovina iz muslimanskih sela u koja su četnici ušli, pokradena je. Četnici su govorili da je to odgovor na napad, ali, kao što je Tomašević napisao, to je laž. Četnici su s ciljem "etničkog čišćenja" sproveli ovaj napad ne praveći razliku između žena i djece.11

Bošnjački historičar Mustafa Imamović je u svom radu "A Survey of the History of Genocid Against the Muslimans in the Yugoslav lands" (Studija o genocidu nad muslimanima jugoslavenskih prostora) napisao da je broj ubijenih muslimana na jugoslavenskim prostorima bio blizu 100.000 hiljada i ova ubistva nisu bila od bombi i sl., već su bila pojedinačna (četnici su ubijali jedno po jedno). Broj ubijenih bos. muslimana

bio je 8% od ukupnog broja muslimana i taj broj žrtava bio je veći od ukupnog broja nastradalih svih drugih jugoslavenskih naroda u Drugom svjetskom ratu. Posebno mjesto zauzima sistematsko silovanje žena koje su sproveli četnici.12

Napadi četnika na bos.muslimane trajali su do posljednih dana Rata. U 1944. godini četničke su snage počele gubiti. Titovi su partizani jačali, a zbog pružanja otpora Nijemcima počeli su ih podržavati i saveznici i lokalno stanovništvo. Na kraju su partizani dobili, Mihajlović je uhvaćen i pogubljen, četnički pokret ušao je u historiju, osnovana je Jugoslavija.

Sve te informacije o četnicima su "na vodi". Međutim, to ima i historijsko nepoznato lice. Četnici nisu samo u vlastitim snagama ratovali i ubijali nego su imali podršku izvana (inozemstva). Podrška im je, prvenstveno, dolazila iz Engleske, kasnije Amerike, sarađivali su sa Nijemcima, Italijanima pa čak i sa NDH.

Historiji nepoznato lice leži iza ovih "međunarodnih veza".

Prije svega, može se kazati: Podrška od Amerike i Engleske imala je stratešku logiku. U anglosaksonsko - četničkom prijateljstvu bila je organizacija koja je bila "katalizator". Tu organizaciju opisali smo i u prethodnim poglavljima, otkrili smo da je igrala važnu ulogu u širenju srpskog nacionalizma i povezivanju srpskog nacionalizma sa vanjskim silama. Ta tajna organizacija je u Srbiji kao i u drugim djelovima svijeta potpaljivala radikalne nacionalističke ideje. Organizirala ih je i osiguravala im vanjsku podršku.

Isto je važilo i za četnike. Konstrukcija i poduhvati organizacije koja je predstavljala srpski šovinizam, u velikoj mjeri bila je "masonska".

Četnici i masoni

Stručnjak za Jugoslaviju, engleski historičar Noel Malcolm, govoreći o četničkom lideru Mihajloviću, rekao je da je Mihajlović "Anglophile" (koji voli Engleze)13. Oficireva bliskost prema engleskoj kulturi potjecala je od veza sa masonstvom. Četnički lider bio je visokorangirani mason. Za Mihajlovića je francuski mason Daniel Ligou "masonskim rječnikom" rekao:

"Draža Mihajlović (1893-1946) je mason, lider srpske gerile."Italijanski masonski časopis Hiram piše da je Draža Mihajlović bio mason. Taj časopis, kao organ italijanske "Velike lože", napisao je ovo u članku Biradera Salvadora Loija, u broju 5, septembra 1980. godine.14

Ovaj četnički lider, izdajući naredbu za ubijanje 100.000 muslimana, bio je odgovarajući mason jer je masonska organizacija imala anti-

islamski karakter. Daniel Ligou na drugom mjestu u knjizi ima vrlo važnu informaciju, on piše: "Poslije ulasaka u rat Jugoslavije, domaći masoni su bili pod rukovodstvom Draže Mihajlovića.15 Pod Mihajlovićevim rukovodstvom su četnici a i u "masonskom rječniku" stoji da su četnici bili masoni.

Sve je to stvarnost. O istoj temi piše srpski mason Zoran Nenezić u knjizi "Masoni u Jugoslaviji 1864-1980." i kaže da su pored Mihajlovića i drugi četnički lideri bili masoni:

*"Draža Mihajlović, organizujući srpski otpor u II svjetskom ratu, posebnu pažnju privlači velikom broju masona koji su bili oko njega. Među njima su i ideolozi četnika Dragiša Vasić i Stevan Moljević...1944. godine za mjesto generalnog sekretara četničkog nacionalnog komiteta izabran je mason Đura Đurović."*16

Zoran Nenezić posebno ističe četničke ideologe: Dragišu Vasića i Stevana Moljevića. Vasić i Moljević i jesu važni, jer su razradili ideje etničkog čišćenja muslimana. To isto tvrdi i Mustafa Imamović i bilježi da su ta dvojica razvila četničku ideologiju etničkog čišćenja. Oni su, također, autori projekta "homogena Srbija", tj."čišćenje zemlje od nesrpskih elemenata". Moljević i Vasić su mislili da muslimane treba uništiti ili protjerati. Prema pisanju Imamovića, zapovijed za krvoproliće nad muslimanima, koju je izdao Draža Mihajlović, oslanja se na planove koje su razvili Moljević i Vasić.

I ova dva četnička ideologa, prema pisanju Nenezića, bili su članovi "beogradske lože".17 Ulogu "beogradske lože" u širenju srpskog nacionalizma istražili smo u prethodnom dijelu. "Beogradska loža" je imala veliku ulogu u odgajanju srpskih nacionalista, počev od Petra Ičkog, mozga Prvog srpskog ustanka, pa do Vuka Karadžića kao jednog od važnih osnivača srpskog nacionalizma. "Beogradska loža" je svojom odlukom iz 1926. o "sumnjivom" identitetu bosanskih muslimana iznijela svoju misiju na vidjelo. Sada se razumije da je loža na čijim su zidovima bile slike pjesnika Petra Petrovića Njegoša, koji je u svojim pjesmama potpaljivao zločin i genocid, bila mjesto okupljanja četničkih ideologa.

Zoran Nenezić izjavljuje da su pored Moljevića i Vasića većina političko rukovodećeg kadra četnika bili masoni. Vojni dio četnika: vojvode,oficiri nižeg ranga ili komandanti četa, znači većina njih, što je i prirodno, nisu imali vezu sa masonstvom. U političkom rukovodstvu četnika masona bilo je mnogo poznatih srpskih intelektualaca i političara između dva svjetska rata: Ljubiša Trifunović, Vasa Jovanović, Mihajlo Kujundžić, Vladimir Belajčić, Aleksandar Popović, Đura Vilivić, Živko Topalović, Adam Pribičević, Ivan Kovač i drugi. Ova su imena pored Dragiše Vasića i Stevana Moljevića bila važna u donošenju četničkih poli-

tičkih odluka i bili su u glavnom četničkom štabu koji se zvao "Centralni nacionalni komitet" a koji je osnovan je u augustu 1941. godine.18

Prema Zoranu Neneziću, političko krilo četničke organizacije bilo je sastavljeno od masona. U samom vrhu ove političke organizacije bio je Draža Mihajlović, koga je "izbjeglička vlada" postavila za "ministra odbrane" i dala mu čin "generala". Pored Mihajlovića bio je izvršni odbor (Exsecutive Council) koji se sastojao od tri člana i dvojica su bili Mihajlovićeva braća: Dragiša Vasić i Stevan Moljević. Pored toga bio je upravni komitet u svojstvu "centralnog nacionalnog komiteta" koji je, kao što smo i prethodno rekli, bio pun masona. Osim toga, bila su i dva organa kao djelimično nezavisna, koji su radili za četničke interese. Godine 1942., u proljeće, osnovan je "Srpski nacionalni komitet" a iste godine u novembru je osnovana "Jugoslavenska ravnogorska omladina" ili skraćeno "JURAO". 19 I ove su dvije organizacije bile pod upravom masona. Na čelu "Srpskog nacionalnog komiteta" i u upravi "JURAO" bio je "vojvoda" Ilija Birčanin Trifunović - i on je, kao i druga braća, bio mason. 20 Odgovoran za četničku propagandu bio je Đuro Đurović, i on je bio mason.21

Sve nam to pokazuje da je četnički pokret bio masonski pokret. Kao i u drugim zemljama pod plaštom antikomunista, radikalnih nacionalista te drugih organizacija Zapada, i četnički pokret razvijao se pod okriljem masonstva.

Ako uporedimo ovaj masonski karakter četničke organizacije sa nekim drugim informacijama, dobijamo mnogo zanimljiviju sliku. Te informacije govore o nama malo poznatim četničko - jevrejskim odnosima.

Masonstvo i judaizam je u bliskim vezama sa Jevrejima. Ovo je poznata, a u najmanju ruku mnogo puta izrečena stvarnost. Naravno, masonski i jevrejski krugovi ovo neće da priznaju, ali prilikom jednog obimnog istraživanja pokazalo se da su se oba krila sporazumjela u ostvarivanju svojih historijskih ciljeva i da su im ideologije slične.Njihov najveći zajednički cilj bio je boriti se protiv vjerske uprave i izgraditi sekularnu upravu. Kroz historiju se pokazalo da su Jevreji i masoni tajnim sporazumima utjecali na mnoga socijalna i politička zbivanja. U nekim našim prethodnim radovima to smo iznijeli.

Uz ovu temeljnu pretpostavku u istraživanju Jugoslavije ponovo se susrećemo sa sličnom situacijom. Masonstvo kao tradicionalni zaštitnik četnika uvijek je bilo u istim redovima sa Jevrejima.

Srbi i Jevreji

Prije nego što istražimo četničku "povezanost s Jevrejima" potrebno se dotaći neki interesantnih bliskosti i sličnosti između Srba i Jevreja.

U prethodnom poglavlju, govoreći o osobinama srpskog nacionalizma, rekli smo da u temeljima srpske kulture postoje dva kompleksa: kompleks odabranosti i ugroženosti. Prema tome, Srbi sebe smatraju "od Boga odabranim narodom". Vojne i političke poraze vrednuju kao "zavjere" nevjernika protiv njih. Jedan od najvažnijih poraza jeste poraz protiv Osmanlija u Kosovskoj bici, koji nije smanjio njihovu teoriju o "odabranosti", naprotiv, taj poraz je morao biti "izabran".

Pažljivo oko ovu tačku može odmah primijetiti, u prethodnom paragrafu social-psihološki sažetak je gotovo isti sa vjerom i kulturom Jevreja. Za sebe smatraju da su "odabrani", do osnivanja Izraela neprestane poraze objašnjavaju svojom "odabranošću".

Ti kompleksi su ova dva naroda zbližavali i kulturno i psihološki, i oni su među sobom osjećali povezanost. Prvo zbližavanje desilo se početkom 19. stoljeća. Prema "Enciklopediji judaika", Đorđe Petar Karađorđević tokom Prvog srpskog ustanka ustanike je snabdijevao oružjem koje su plaćali beogradski bogati Jevreji. Ova jevrejska veza trajala je i poslije, tako da je predvodnik beogradske zajednice Jevreja Almoslino postao jedan od bliskih prijatelja Karađorđevića. Srpski knez je u znak ovog prijateljstva sjeverozapadno od Beograda grad Zemun "dodijelio" Jevrejima i zemunska zajednica Jevreja bila je oslobođena posebnih poreza, te su tako stvorili jak trgovački centar. Predvodnik zemunske zajednice Jevreja u razdoblju od 1825. do 1843. bio je Haham Judah Hai Alkalaj, u historiji poznat kao jedan od najvećih sljedbenika "političkog cionizma", koji je osnovao Teodom Herzl. Herzlov djed Simon Loew Herzl bio je jedan od sljedbenika Alkalaja.

Karađorđevićeva saradnja sa Jevrejima u ustanku i ova "zemunska veza" bili su početak saradnje Srba i Jevreja. U drugoj polovini 19. stoljeća dva su naroda počela ponovo pronalaziti zajedničke tačke. Podrška ustancima izvana, Srbima je donijela nezavisnost 1878., a u svemu tome Jevreji su imali veliki utjecaj. Želje za uspostavom jevrejske države u Palestini i ovdašnji cionistički pokret protiv osmanlijske uprave uveliko su ojačale nakon srpskih ustanaka.

To je podvlačio i lider zemunske jevrejske zajednice Haham Judah Hai Alkalaj. Alkalaj se 50-tih godina prije Hertza u knjizi "Minhat Yedudah", postavljajući temelje političkom cionizmu i govoreći o mogućnosti uspostave jevrejske države u Palestini, osvrnuo na srpske

ustanke. Čak su srpski ustanci bio inspiracija za pisanje "Enciklopedije judaike".24

"Inspirativnu" vezu izmedu srpskih ustanaka i cionizma potvrdio je američki kršćanski cionist Wiliam Eagene Blackstone. Američki protestant Blackstone je u knjizi "Jesus is Coming" ("Dolazak Isusa"), koja je štampana 1878., rekao da je Palestina jevrejska zemlja i, upotrebljavajući kršćansku teologiju, pružao je podršku Jevrejima. Knjiga je prodana u milion primjeraka i osigurat će psihološki uticaj kod zapadnog svijeta za podršku "cionizmu".

Blackestone, smatrajući da je Palestina jevrejska, ponudio je i političko rješenje. On Amerikance i uopće zapadni svijet pita: "Zašto Palestinu ne damo Jevrejima?" On podsjeća da je Srbija kao turska pokrajina Berlinskim sporazumom 1878. data Srbima i nastavlja: "Koliko Srbija pripada Srbima toliko Palestina Jevrejima, zar ne?....Jevrejska država, kao i Srbija, sporazumom sa turskom vladom, može se formirati na teritoriji Palestine."25

Ova situacija pokazuje sličan strateški položaj Srba i Jevreja. Oba naroda smatraju da su im matične države pod osmanlijskom okupacijom. "Spas" je moguć samo uz dženazu Osmanlijama.

Kao veliki protivnici islama i posjednici zajedničkih psiholoških osobina ova dva društva (naroda) ostvarit će jake veze u vrijeme Drugog svjetskog rata.

Četnici i Jevreji

Na prethodnim stranicama govorili smo o NDH, koja je nastala poslije okupacije Jugoslavije od njemačkih i italijanskih trupa. Ustaški lider i marioneta Hitlera i Mussolinija Ante Pavelić u NDH je primjenjivao antisemitizam. NDH je Srbe i Jevreje vidjela kao svoje neprijatelje.

U tom slučaju, Srbi i Jevreji su vezani u jedan red. Socijalno-psihološka bliskost izmedu Srba i Jevreja u godinama Drugog svjetskog rata pretvorit će se u konkretan savez. Tako su se Srbi i Jevreji našli u istoj situaciji pred hrvatskim antisemitističkim nacionalizmom.

O toj temi interesantnih podataka ima i u knjizi srpskog pisca Radoja Vukčevića "General Mihajlovic: First Guerilla Leader in W.W. II (General Mihajlović: Prvi lider gerile u II svjetskom ratu). Knjiga je izdata pod pokroviteljstvom "Srpskog historijskog i kulturnog udruženja Njegoš'" u Chicagu. U knjizi se govori o izrazito velikoj povezanosti izmedu Srba i Jevreja, a puna je i pohvala o Mihajloviću. Prema ovom izvoru, u Mihajlovićevim četničkim jedinicama, naročito u komandnom kadru, bio je velik broj Jevreja. Pisac ovu vezu opisuje kao "tradicionalnu soli-

darnost" između Srba i Jevreja. Prema istom izvoru, Jevreji su i prije rata u srpskoj vojsci imali visoke činove. Tako je "Srbija prije Prvog svjetskog rata, odnosno Jugoslavija prije Drugog svjetskog rata, pored SAD-a i Izraela, bila najsigurnija zemlja za Jevreje". Za vrijeme Drugog svjetskog rata Jevreji na području Srbije bili su pod zaštitom Mihajlovićevih trupa.26

Četničko-jevrejskih veza dotiče se i "Jevrejska enciklopedija": "The Universal Jewish Encyclopedia". Enciklopedija, također, potvrđuje da je u četnicima bilo Jevreja te ističe da je postojala "jevrejska brigada" sastavljena isključivo od Jevreja.27

Prema drugom izvoru, tokom rata, povlačeći se od nacističkih pritisaka, oko 5.000 Jevreja priključilo se četnicima. Jedan dio je zajedno sa četnicima ratovao a jedan dio je prebačen u sigurnija područja, naročito poslije pada Mussolinijevog režima i prelaska Italije pod kontrolu saveznika. Osim toga, u četničkim redovima bila je grupa oficira i vojnika koja je bila u sastavu američke avijacije. Oko 500 američkih avijatičara, čiji su avioni oboreni ili su se padobranima spustili na tlo Jugoslavije, bili su u četnicima, a neki od njih su do kraja rata bili u četničkoj komandi, koja je bila smještena na Ravnoj gori. Bili su zajedno sa Dražom Mihajlovićem. Interesantno je da su mnogi od tih oficira bili Jevreji. Jedan od najpoznatijih je oficir Richard Felman.28 Felman se lično uključio u "etničko čišćenje". Učestvovao je u vojnim operacijama. On će to kasnije objasniti u knjizi "Mihajlović i ja" (Mihajlovic and me) . On, naime, objašnjava kako je s četničkim liderom ratovao protiv "nacista, ustaša i islamskih fundamentalista".29

Richard Felman prijateljstvo s četnicima kruniše interesantnom posjetom nekoliko desetaka godina poslije. On je zajedno sa jednom grupom američkih oficira koji su se u Drugom svjetskom ratu borili sa četnicima, 5. juna 1995. godine priredio posjetu staroj četničkoj komandi na Ravnoj gori u počast Mihajloviću i tom prilikom susreo se sa "neočetnicima".30 Tu su bili nasljednici Mihajlovića, četnici Vojislava Šešelja i Arkanovi "Tigrovi", te grupa sa druge strane Atlantika, koju je predvodio Felman. Ovaj skup imao je simbolično značenje da savez koji je počeo prije četrdeset godina i danas traje. Bila je mala razlika, ovaj put nije bilo nacista i ustaša, bili su samo - "islamski fundamentalisti", koji su bili cilj četnika i njihovih američkih (jevrejskih) prijatelja.

U nastavku knjige taj savez ćemo detaljno istražiti. Stvarni cilj svih ovih historijskih podataka koje istražujemo jeste da se osigura podloga za razumijevanje ovog saveza. Za nas je važno da stvorimo "historijsko predanje" o tome da su Mihajlovićevi četnici bili članovi masonskih pokreta i da su bili u interesantnom savezu sa Jevrejima, jer će neočetnici 1990-tih godina krenuti Mihajlovićevim stopama i ponovo početi "etničko

čišćenje", a i oni će kao izlazeći posjednici ovog " historijskog predanja "naći podršku i među zapadnim " judeomasonskim "krugovima i od jevrejske države.

Zbog toga je važna veza Mihajlovićevih četnika sa zapadnim judeomasonima. Da bismo te veze detaljno istražili, neophodno je da istražimo rad jugoslavenske (srbijanske) vlade u izbjeglištvu.

Vlada u izbjeglištvu i četnici

Rekli smo da su nacisti za vrijeme Drugog svjetskog rata Jugoslaviju okupirali za 11 dana. Tom okupacijom, srpski kralj Petar II Karađorđević zajedno sa jugoslavenskom vladom, koja je bila sastavljena od srpske većine, našao je rješenje u napuštanju zemlje. Utočište su našli kod Engleza i za vrijeme Rata uspostavljaju "izbjegličku vladu", te tako nastoje upravljati Jugoslavijom iz inozemstva. Predstavnici izbjegličke vlade na jugoslavenskim prostorima jesu Draža Mihajlović i njegovi četnici.

Ako su masonski identitet i uspostava veza sa Jevrejima Draže Mihajlovića prirodni, onda to isto dijele izbjeglička vlada i njihovi predstavnici u zapadnim glavnim gradovima.

Prvenstveno, interesantno je mjesto okupljanja izbjegličke vlade. Početkom okupacije Petar II i ostali članovi vlade prevezeni su engleskim brodom do Atine, tu su ostali jedno kratko vrijeme, a poslije toga odvedeni su u Kudus, odakle su duže vremena nastojali organizovati svoje aktivnosti.31 Tih godina Palestina je bila engleska kolonija i zbog toga je Kudus bio pod engleskom upravom. Ali, ni ta situacija ne otklanja mogućnost "jevrejske veze" jer će se 7-8 godina poslije uspostaviti jevrejska država, čiji su temelji bili odavno spremni u Kudusu i Tel-Avivu. Palestinska "Jevrejska zajednica" (Yishuv) posjedovala je sve potrebno za jednu državu i pored nekih neprijatnih odnosa u vezi s jevrejskim izbjeglicama, cionisti i engleska uprava bili su u vrlo bliskim vezama. Ograničeni izvori u vezi s tom temom ne spominju nikakav kontakt između izbjegličke vlade i cionista, ali jedna izbjeglička vlada koja bježi od nacističke okupacije najmanje je imala osobinu "solidarnosti" sa cionistima, i uspostava kontakata krajnje je moguća.

Prema tome, izbjeglička vlada se prilično dobro "organizovala" u Kudusu. Najupečatljiviji primjer tome je uspostava četničke radiostanice. Radiostanice su za gerilu u Drugom svjetskom ratu bile od životnog značaja. Putem tih stanica emitovana je propaganda protiv okupatora, emitovane su potrebne poruke za gerilce i mjesno stanovništvo. Spomenute radiostanice nisu formirane u zemljama pod okupacijom već u izbjeglištvu.

Svaka gerilska grupa imala je radiostanicu u državi koja joj je zaštitnik. Primjer za to jeste partizanski radio "Slobodna Jugoslavija", koji je bio u Sovjetskom Savezu. Odatle je emitiran program protiv fašističkog okupatora Jugoslavije, također je svaki dan objašnjavana herojska borba proleterskih jedinica.

To što je radio Komunističke partije bio u staljinističkoj Rusiji sasvim je normalno. Četnički je, što je također normalno, bio u Kudusu. Radiostanica je nosila ime "Karađorđe" i počela je emitovanje 27. novembra 1942. te je do kraja rata emitovala četničku propagandu. Svaki dan su pohvaljivani Mihajlovićevi "heroji" za pruženi otpor. Zajedno sa prestankom rata prestao je raditi Radio "Karađorđe"a njegova arhiva se i danas nalazi u Kudusu.32

Druga posebnost koja se mora uzeti u obzir jeste veza izbjegličke vlade i masonstva. Četnički liderski kadar je gotovo sav nosio identitet "loža"i stoga se moglo očekivati isto i u "izbjegličkoj vladi".

Za istraživanje ove teme potrebno je pogledati period u kome su se promijenile četiri izbjegličke vlade. Prvi period bio je za vrijeme prve vlade premijera Dušana T. Simovića i okupacije Jugoslavije od nacista, trajao je do 9. februara 1942. godine. Odmah poslije toga uspostavljena je druga vlada. Premijer je bio Slobodan Jovanović i bio je na vlasti do 10. augusta 1943. godine. Treća je vlada osnovana od dr. Božidara Purića i bila je na vlasti do 1. juna 1944.; osnivač četvrte vlade bio je dr. Ivan Subašić i ta vlada bila je na vlasti do marta 1945. godine.

Prema stručnjaku za četnike Jozi Tomaševiću, konstrukcija i redovi vlada za četnike su bili prosti i koncizni. Prema tome, odnos ovih četiriju vlada prema četnicima razlikovao se od vlade do vlade.

Prva vlada je, potpisujući pakt s nacistima, srušila vladu stare Jugoslavije i postala razlog nacističke okupacije. U toj antinacističkoj vladi pored srpskih nacionalista bilo je uticajnih jugoslavenskih liberala, Hrvata i Slovenaca. Prva vlada, i pored izraženog srpskog identiteta, četnički je pokret držala na distanci. Srpsko nacionalističko krilo u vladi je zbog toga osjećalo nežadovoljstvo. Prema Jozi Tomaševiću, najvažniji članovi tog krila jesu ministar vanjskih poslova Momčilo Ninčić i Slobodan Jovanović.33

Pretjerani srpski nacionalizam i simpatije prema četnicima povećali su se u kabinetu, što je tu vladu dovelo do kraja. Mladog kralja uspjeli su nagovoriti da je Jovanovićev kabinet "pasivan" i da ne pruža potrebnu pomoć "hrabroj Mihajlovićevoj borbi", te su izdjejstvovali oduzimanje dužnosti vladi. I kao što je i bilo očekivano, druga vlada formirana je od srpskih nacionalista i grupe koja je podržavala četnike. Kralj Petar II ovlastio je Slobodana Jovanovića da oformi novi kabinet. Jovanovićev kabinet

je u potpunosti bio četnički kabinet. Još dvojica fanatičnih srpskih nacionalista bili su uključeni u vladu: Radovan Knežević i Milan Gavrilović. I što je najvažnije, lider četnika Draža Mihajlović dobio je čin generala i proglašen je glavnokomandujućim, te je doveden u vrh ministarstava vojske, opreme i avijacije. Prema Jozi Tomaševiću, od sve četiri vlade u izbjeglištvu ova je bila najviše bliska četnicima.34

Još jedna zanimljivost vezana za ovu izbjegličku vladu - osim premijera Jovanovića i ministri, radikalni srpski nacionalisti: Momčilo Ninčić, Radoje Knežević i Milan Gavrilović bili su masoni. Bili su članovi različitih beogradskih loža.35(U prethodnoj vladi ni premijer ni drugi "umjereni" članovi nisu bili masoni). Iz toga proizlazi da su drugu vladu predstavljali Mihajlovićevi i drugi četnički ideolozi koji su bili masoni.

Ovu vladu sa "masonskom" većinom naslijedile su dvije vlade u kojima se utjecaj četnika smanjivao. Treća je vlada otišla dotle da je podržavala Titove partizane koliko i četnike. Četvrta i posljednja vlada, vidjevši da će partizani dobiti rat, prestala je podržavati četnike i počela tražiti puteve pomirenja sa partizanima. I u trećoj i četvrtoj vladi, kao i u prvoj, ni premijer ni uticajni ministri nisu bili masoni.

Ukratko, od četiri vlade u izbjeglištvu najbliža četnicima bila je druga, a, također, to je bila vlada u kojoj je bilo najviše masona.

Čitav ovaj niz podataka govori nam da su četnici bili vrlo bliski masonima. Taj šovinistički nacionalistički pokret, kao i njemu slični u drugim dijelovima svijeta, razvijen je u masonskim ložama.

Još je jedna stvar važna kao i ova prethodna, a to je da se masonska solidarnost prostirala do druge strane Atlantika.

Vašingtonska veza

U prethodnom poglavlju navedeno je da su masonske lože bile važan posrednik, odnosno "katalizator" u uspostavi veza između srpskih nacionalista i zapadnih snaga. Od početka stoljeća beogradska nacionalističko-masonska organizacija uspostavlja "masonske" veze sa Engleskom i Francuskom, a pozadina tih odnosa prouzrokuje masonski derbi 1903. godine. Masonstvo je kao internacionalna organizacija radilo na uspostavi saveza između različitih političkih grupa ideološkim putem.

Četnički masonski identitet jeste jedan od novijih primjera internacionalne organizacije. Zoran Nenezić u knjizi "Masoni u Jugoslaviji 1864-1980." piše da je funkcija organizacije ubiti "katalizator" i da su četničko političko rukovodstvo predvodili masoni. Također, piše da veze sa SAD-om i Engleskom potječu iz masonskih prijateljstava. Jedan od tih primjera jeste odlazak četničkog kadra u Rim 10. augusta 1944., na razgovor sa

Amerikancima, a na taj sastanak idu američkim avionom. Delegacija je bila sastavljena od četiri masona: Vladimira Belajčića, Živka Topalovića, Adama Pribičevića i Ivana Kovača. Na tom sastanku uspostavljena je "bratska" veza sa Amerikancima kao i koristan dijalog.36

Jozo Tomašević bilježi da su u četničkoj vezi sa Engleskom član Centralnog nacionalnog četničkog komiteta Živko Topalović i njegova lična prijateljstva s pojedinim članovima engleskog parlamenta imali veliki značaj za srpske nacionaliste. 37 Jedan od najvažnijih engleskih parlamentaraca bio je Ernest Bevin. U tom vremenu Bevin je radio na uspostavi jevrejske države u Palestini, a pored toga bio je mason.38

Za četničku vezu sa SAD-om bio je zadužen ambasador u SAD-u Konstantin Fotić, koga je imenovala izbjeglička vlada. Fotić je bio sposobni diplomat, a bio je i mason, te zahvaljujući tome, kod važnih osoba u Washingtonu stvorio je jednu vrstu "četničkog lobija". Posebna osobina za Fotića jeste da on politiku prema četnicima nije mijenjao, uprkos tome što ju je i vlada u izbjeglištvu promijenila. Iako je izbjeglička vlada u 1944. počela polahko da se približava partizanima, Fotić, kao njen zvanični predstavnik, na vlastitu inicijativu nagovarao je američko rukovodstvo da pomaže četnike.U tome je bio uspješan.

Pored Fotića, i njegov zamjenik je, također, podržavao četnike i bio je mason.40 Ovaj masonski kadar uvezao je srpske nacionaliste koji žive u SAD-u i stvorio je grupu "Pansrbist" koja je izrazila vjernost kralju Petru II dok je bio u posjeti SAD-u. Osim kralju veliko poštovanje izraženo je "bratu" Draži Mihajloviću, koji je u to vrijeme predvodio etničko čišćenje u Jugoslaviji.

Masonski diplomatski kadar u Americi je u svom lobiranju imao zanimljive rezultate. Četnici su od nekih američkih " civilnih " krugova dobili podršku. Najupečatljiviji primjer te podrške je holivudska firma "Twentieth Century Fox" , koja u drugoj polovini 1942. prevodi i izdaje propagandni film "The Chetniks". Prema Tomaševiću, film je prava ćetnička propaganda. Za tehničko uređenje filma bio je zadužen dr. Miloš Šekulić, koji je radio za vladu u izbjeglištvu. Film je bio pun četničke propagande, tako da su većina Hrvata i Slovenaca, članova jugoslavenskog informacionog teksta (Yugoslav information Centre) odbili doći na gala predstavu koja je održana 18. marta 1943. u New Yorku.

Interesantno je da jedan gerilski pokret u jugoslavenskim planinama nađe podršku čak u Americi i da u ratnom vremenu, odnosno "nestašici", snimi film u jednoj od najvećih holivudskih filmskih kuća. Čovjek, htio-ne htio, odmah se zapita o toj četničko-holivudskoj povezanosti.

Ako pogledamo malo bolje firmu "Twentieth Century Fox", dobit ćemo interesantan odgovor. Wiliam Fox je Jevrej, koji osniva firmu Fox

Film i 1935. godine je ujedinjuje sa drugom jevrejskom firmom "Twentieth Century", tako da će nastati firma "Twentieth Century Fox", kojom će u narednim godinama upravljati dva Jevreja: Yoseph Scheck i Darryl F. Zanuck.42 Drukčije rečeno, firma koja je izdala ovaj četnički propagandni film je "jevrejska". Iz toga se podrazumijeva da su četnički masonski predstavnici u Washingtonu uspostavili vezu između gerile koja ratuje u srbijanskim planinama i čini etničko čišćenje, i američkih jevrejskih masona.

OSS veza

Zaključili smo da je četnički masonski identitet bio katalizator za dobijanje podrške od Engleske i naročito od SAD-a. Osim toga, najupečatljiviji primjer "katalizatora" i bliskosti masona, četnika i Zapada jesu Mihajlović i američki tajni servis OSS.

OSS (Office of Strategic Services) je američka tajna organizacija formirana u vrijeme Drugog svjetskog rata. Drukčije rečeno, bila je to prethodnica za CIA-u. Na čelu te organizacije bio je William Donovan. Donovan se interesovao za balkanske ratove, naročito za Jugoslaviju. Najvažnija mu je bila osobina neumorni branilac četnika.

Donovan je napravio karijeru kao branilac četnika jer su od sredine rata, tj. 1943. godine, počeli zahlađivati odnosi prvo Engleske a poslije i SAD-a prema četnicima. U početku rata, Mihajlovićeva gerila za pruženi hrabri otpor prema nacistima skupila je velike simpatije, ali kada je počelo izlaziti na vidjelo da oni ne ratuju, situacija se promijenila. Naročito u Engleskoj, koja je od 1943. prestala naoružavati četnike i počela podržavati partizane. Sličan trend je jačao i u SAD-u. Donovan je istupao protiv toga i tražio je podršku za Mihajlovića do kraja.

Jozo Tomašević u knjizi "The Chetniks" naročito ističe Donovanovu upornost u tome. Prema istom izvoru, Donovan je poslije 1943. godine povećao broj OSS agenata kod Mihajlovića i njihove izvještaje je koristio kao izvor za podršku četnicima u Ministarstvu inozemnih poslova. Rezultat njegove upornosti je pismo koje je uputio ministar vanjskih poslova Cordell Hull šefu OSS-a 18. maja 1944., u kome odobrava četnicima pomoć, uključujući i taktičku pomoć u slijedećim oblastima: "vojničkim obavještenjima, naročitim operacijama, logističkoj podršci, tehničkoj pomoći zračnom linijom"43

Ali, Donovanov OSS je za dobijanje ove podrške upotrijebio nekoliko "dezinformacija", jer su Donovanovi agenti - oficiri OSS-a koji su bili na terenu - demantovali informacije o dogovaranju između četnika i Nijemaca. Kapetan Walter R. Mansfield, pukovnik Albert B. Seitz, potporučnik George Musulin, pukovnik C. D. Armstrong i pukovnik Robert

H.McDowel bili su agenti koji su posredstvom Donovana uputili izvještaj Ministarstvu inozemnih poslova o četničkom pružanju otpora okupatoru.

Tako je ta informacija OSS agenata bila dezinformacija, odnosno laž. Kako ističe Jozo Tomašević, u izvještaju je stajalo "da četnici ne sarađuju sa Nijemcima", iako je tada saradnja bila najočiglednija. OSS je, podržavajući četničku stranu, ostvario jaka prijateljstva između OSS oficira na terenu i Mihajlovića. Mihajlović je za McDowela koristio riječi "naš veliki prijatelj", pošto je u Washington neprestano slao pozitivne izvještaje.44

OSS i njegov šef William Donovan, koristeći se takvim dezinformacijama često su lobirali za četnike. Donovan je čak i predsjednika Roosevelta obmanuo u tome. Srpski pisac Radoje Vukčević u knjizi "General Mihajlović" napisao je da je zahvaljujući Donovanu i OSS-u četnicima iz zraka dopremano oružje, municija, hrana; čak su na paketima oružja i hrane bile zalijepljene poruke od predsjednika Roosevelta - "upućujem pozdrave Mihajloviću i njegovim hrabrim četnicima"45

Zašto su OSS i William Donovan slijedili politiku četničke strane, i bili ljubitelji pravljenja lobija sa četnicima?

Za takvu bliskost između šefa OSS-a i Mihajlovića "katalizator" je bilo masonstvo. Donovan je bio mason visokog ranga46 i sa braćom na jugoslavenskim prostorima "bio je duševno vezan", te je uticao na američku vanjsku politiku.

Donovan i druga odabrana masonska elita OSS-a nastojala je da i u drugim zemljama uspostavi masonske veze u masonskoj eliti. Prema izjavama pisca "Inside the Brotherhood" Martina Shorta, razvoj masonstva u Italiji odvijao se zahvaljujući OSS-u. Short je još napisao:

*"Prva pojava masonstva u Italiji je bila 1730-tih godina. Kraj političke snage masonstvo je doživjelo 1925., za vrijeme diktature Benita Mussolinija. Mussolinijeva fašistička vlada je masonstvo proglasila nezakonitim i tako okončala aktivnosti loža. Dvadeset godina poslije organizacija je ponovo postala legalna, a u procesu legalizacije veliku ulogu je imala američka tajna organizacija OSS. Prema OSS-u, "Italija se nalazila pred destabilizacijom ruskog porijekla i pred opasnošću od moguće pobjede komunista na izborima, i zato je bilo potrebno za demokratsku Italiju učvrstiti masonstvo".OSS je dao svaku vrstu podrške najvećoj italijanskoj masonskoj loži "Grand orient". Od 1961. do 1970. na čelu "Grant orienta" je bio Giordano Gamberini koji je priređivao predizborne propagande masonskih kandidata za parlament, također im je osiguravao materijalna sredstva i tako odigrao ulogu na italijanskoj političkoj sceni.*47

Dakle, OSS je u okviru borbe protiv komunizma pružao podršku masonima i masonskim organizacijama u različitim evropskim zemljama i

nastojao ukorijeniti masonstvo u tim zemljama. Iz toga je očit krajnje izraženi antikomunistički karakter i stoga je veza i savez između četnika i OSS-a normalna. William Donovan je sa Mihajlovićem mimar žive masonske saradnje.

Donovanova druga osobina u upotpunjavanju njegovog masonskog identiteta je veza sa jevrejskim kapitalistima. Šef OSS-a je radio mnoge poslove za englesku jevrejsku finansijsku dinastiju Rothschildler, čak ih je predstavljao u Berlinu na razgovorima kod Hitlera. Njegove veze sa američkom jevrejskom dinastijom Rockefeller još su starije. Još 1915. je od Rockefeller Vakufa izabran za člana komisije Ratna pomoć. Poslije je mnogo radio na Rockefellerovim bankovnim računima. Prema američkom istrazivaču Eustaceu Mullinsu, uvijek je bio "vjerni sluga Rockefellerovima".49 Donovanov najupečatljiviji primjer u jevrejskim finansijskim vezama je povezanost sa tvorcem jevrejske mafije u Americi Mayerom Lanskyjem. Američki pisac Anthony Summers 1993. god. izdao je knjigu čija je tema život poznatog šefa FBI-a J. Edgara Howera. Prema knjizi, Hower je bio homoseksualac i slike na kojima se to očigledno vidjelo dospjele su u ruke šefa OSS-a Donovana, koje je ovaj dao Mayeru Lanskyju a Lansky je te slike koristio kao ucjenu do kraja Howerovog života.49 Drugim riječima, šef OSS- je bio i "čovjek" Mayera Lanskyja isto koliko i Rockefellera.

Čitav taj lanac događaja, počev od Jevreja u četničkim redovima, podrške judeo-masona četnicima, veze iz Kudusa, do OSS veza, govori nam da u krvavom mirazu Drugog svjetskog rata ulogu ima jevrejsko-srpski savez oblikovan u "masonskoj uzajamnoj pomoći". Od Prvog srpskog ustanka traje ova "judeo-masonska" veza i za vrijeme rata će još ojačati, uslijed pojave zajedničkog neprijatelja, a djelovanja tog saveza se protežu do današnjeg vremena.

"Razbjesnjeli" srpski nacionalizam 1990-tih će u pozadini ponovo uspostaviti prikrivene veze sa međunarodnim masonskim kompleksom i Izraelom protiv zajedničkog neprijatelja. Ovog puta su to bosanski muslimani i islam. Ujedno će dobiti podršku od zapadnih loža i jevrejske države. To ćemo u nastavku istražiti.

Razbuktavanje i kraj Rata

Podrška koju su uzimali od Amerike posredstvom OSS-a nije spasila četnike od poraza u Ratu. Najveći "krivac" za to je međunarodna podrška partizanima kao i podrška jugoslavenskog naroda partizanima a ne četnicima.

Partizani su započeli rat u težoj situaciji od četnika. Imali su jedino

podršku Sovjetskog Saveza. Englezi su bili na četničkoj strani. Po saznanju da su četnici prestali pružati otpor nacistima, Churchillova vlada je od druge polovine 1943. počela podržavati partizane, tako da je u drugoj polovini rata podrška izvana partizanima bila uticajnija u odnosu na podršku četnicima.

Podrška naroda bila je jedan od najvažnijih faktora. Četnici su bili ekstremni srpski nacionalisti i imali su samo podršku od Srba, dok se partizanska ideologija nije temeljila na nacionalnoj osnovi. Svi narodi i narodnosti koji su živjeli u Jugoslaviji mogli su da učestvuju u partizanima. Poslije saznanja o saradnji između četnika i nacista, povećala se narodna podrška partizanima.

Naravno, i muslimani su bili u redovima protiv četnika i sarađivali su sa svim antičetničkim pokretima u zemlji ovisno o vremenu i prostoru. Prvi koji su pokušali privući muslimane u antičetničke redove bile su ustaše, odnosno NDH. Ante Pavelić je 25. aprila 1941. tadašnjem predvodniku muslimana Fehimu Spahi obećao sva prava u novoj državi, vjersku slobodu, posebno obrazovanje itd.

Kao što je u početku ove knjige navedeno, ustaški zločini nad Srbima uznemirili su muslimane i to je navelo ustaške vlasti da osude muslimane. Povodom toga, neke ustaške jedinice su u nekim područjima u BiH uznemiravale muslimane. Zbog toga je NDH predvodila kratko političko udvaranje prema bosanskim muslimanima.

Među bos.muslimanima je na kraju 1941. godine počeo da raste trend povjerenja prema partizanima. U samom početku, vjerski službenici su vidjeli opasnost u ateističkom komunizmu, ali je Tito, provodeći pametnu strategiju i kampanju ulivao raspoloženje bos.muslimanima. Rasturane su brošure o slobodi muslimana (!) u Staljinovoj Rusiji, obećavane slobode muslimanima u socijalističkoj Jugoslaviji.50 Rezultat toga je to da je mnogo muslimanske omladine učestvovalo u partizanima, i zbog toga su se četnici još agresivnije ponašali prema bos.muslimanima, a bos.muslimani se približavali partizanima.

Od druge polovine 1942. odnosi sa NDH su se dodatno pogoršali.U novembru 1942. vođe bosanskih muslimana uputile su memorandum Hitleru, u kome stoji kako se ustaše loše odnose prema muslimanima i od njega traže da zaustavi ustaške aktivnosti u BiH. Hitler je uzeo ovo pismo i odlučio je manipulisati sa situacijom bosanskih muslimana. U decembru je u granice NDH poslao jedinicu Princ Eugen i naredio bolju kontrolu tog područja. U februaru 1943. je na prijedlog reichsfuhrera Heinricha Himna donio novu odluku. Dat će priliku bos.muslimanima za formiranje njihove jedinice. Iako je bilo protivljenja iz Zagreba, formirana je muslimanska brigada pod komandom SS sa nazivom "13. SS brigada", poznatija kao

"Handžar-divizija". Hitler je želio da igra na "muslimansku kartu". U igru je želio uvesti muftiju iz Kudusa, da bi ovaj posjetio Sarajevo i ubijedio lidere bosanskih muslimana o tome kako su nacisti prijatelji muslimana.51

Međutim, Hitler nije uspio sa tom "muslimanskom kartom". Nacisti su bili strani i daleki bosanskim muslimanima, tako da nikad nisu ni imali velike simpatije prema njima. Učesnici "Handžar-divizije" bili su grupa radikalnih mladića. Muslimanska ulema je hladno gledala na tu povezanost s nacistima. Da su u tome bili upravu, kasnije se ispostavilo. U 1943. se otvoreno moglo primijetiti da su nacisti imali tajni sporazum sa četnicima. Osim toga, i odnosi Turske i Njemačke su se pokvarili. (Turska je vodila uravnoteženu politiku i nije bila za pobjedu Njemačke u ratu.) Prema Noelu Malcolmu, ta dva faktora koja su mogla da omoguće slabo zbližavanje između nacista i bosanskih muslimana su nestala. "Handžar-divizija" je u kratkom vremenskom razdoblju počela sa gubicima.

Poslije tog razdoblja ubrzano se povećavao broj bos.muslimana u partizanima.

Pored svih ovih klizavih sporazuma, bosanski muslimani su učinili strateški slab ali razumljiv korak.

Naime, za odbranu od učestalih četničkih i ustaških napada osnovane su "Zelene snage". Politički lider ove organizacije bio je Nešad Topčić, koji je ujedno započeo i kampanju za autonomiju Bosne. Slična inicijativa došla je i od jednog predvodnika uleme, Muhameda Pandže. Pandžo je u novembru 1943. pozvao na uništenje ustaške uprave i pozvao na uspostavu bosanske države. Bosanski muslimani su shvatili da nemaju stvarnog saveznika i da će svoja prava morati sami braniti. Poslije rata razvit će se organizacija "Mladi Muslimani"u kojoj i Alija Izetbegović.

Poslije 1944. sukobljene strane u ratu su se smanjile. NDH-a je izgubila uticaj i jednostavno nestala. Njemačke snage su, također, oslabile i početkom 1945. se povukle. Italijani su već odavno bili otišli. U zemlji su ostale dvije snage: četnici i partizani. Što je vrijeme odmicalo, partizani su proširivali "slobodnu teritoriju" a veliki dio su preuzeli od Nijemaca. Od tog momenta rat četnika sa partizanima se pretvorio u otpor bez nade. Četnici su od poraza na Neretvi u zimu 1943. počeli stalno da gube. Na kraju, u martu 1946., partizani su zarobili Mihajlovića sa manjim brojem njegovih ljudi. Osuđen je zbog "saradnje s neprijateljem i izdaje države". Sedamnaestog jula je pogubljen strijeljanjem.

Četnički pokret je priveden kraju i uspostavljena je socijalistička država. Ali, četnički pokret neće nestati u srpskim mislima i sa smrću Jugoslavije ponovo će zaživjeti.

Mihajlović je umro a uspomene su još bile žive, ali ne samo kod Srba već i kod "braće". Mason, američki presjednik Harry S. Thruman 29.

marta 1948. proglasio je Mihajlovića, za njegov udio u ostvarenju "američkih ciljeva i slobodnog svijeta"i za provođenje "etničkog čišćenja " nad 100.000 hiljada ljudi (uglavnom muslimana), "demokratskim liderom"!!! Kao uspomenu za herojstvo" Amerika je Mihajloviću dala najveće priznanje kao strancu (Legion of Merit) "Medalju za zasluge".53

Mihajlović je umro, ali će "braća" oživljavati uspomenu na njega slijedećih desetljeća. Tačno 40 godina poslije njegove smrti, ovaj put drugi američki mason predsjednik 54 će izgovoriti nekoliko riječi na jednom komemorativnom skupu priređenom u čast Mihajloviću, na kome će se izraziti bliskost s njim. Ronald Reagan je tada rekao."Vjerujem da uspomene koje osjećate za generala Mihajlovića i čitav američki narod osjeća"i još je rekao da se kaje i da mu je žao što Zapad nije dovoljno podržao ovog "velikog heroja".55

Međutim, nije bilo potrebe za tim kajanjem. Jer je Mihajlović možda umro, ali u kratkom vremenskom razdoblju pojavit će se novi četnici koji će nastaviti njegovu misiju i podrška Zapada četnicima bit će mnogo veća od podrške Mihajlovićevim četnicima.

NAGOVJEŠTAJ RATA

Od Jadrana do Irana neće biti muslimana -popularni srpski slogan 1990-tih

Titova Jugoslavija je nastala i živjela kao država "svoje vrste". U državi su živjeli Južni Sloveni koji su u Drugom svjetskom ratu međusobno ratovali a koje je kasnije komunizam nasilu sjedinio u jednu državu. Tito je bio slovensko - hrvatskog porijekla. Ime državi je dao "Jugoslavija", nastojeći tako da smiri nacionalističke strasti i zaboravi krvoprolića unutrašnjeg rata. Država je bila federalnog tipa i sastojala se iz 6 republika: Slovenije, Hrvatske, BiH, Srbije, Crna Gore i Makedonije.1

U tom "nasilu mozaiku" ponovo za bos.muslimane nije bilo baš sjajno. Tito je za vrijeme unutrašnjeg rata, nastojeći dobiti muslimane na svoju stranu, obećavao "vjerske slobode", ali novonastala država donijela je samo pritiske.

Godine 1946. zabranjeni su islamski sudovi, a 1950. zabranjeno je pokrivanje muslimankama. Iste godine zabranjene su škole u kojima su muslimanska djeca učila Kur'an, također je zabranjena vjerska pouka u džamijama. Godine 1952. sva turbeta i tekije su proglašene nezakonitim, i u narednim godinama pritisci su nastavljeni. Prema nekim izvještajima, muslimanski vojnici su primoravani da jedu svinjsko meso. Državni službenici su opominjani da ne sunete djecu. "Gajret", "Narodna uzdanica" i sl. muslimanska kulturna udruženja su zatvorena, samo je dozvolu za rad imalo "Udruženje - Islamsko jedinstvo" koje je osnovano 1947. godine i bilo pod kontrolom države. To udruženje imalo je zadaću da odgaja "vjerske ljude" pogodne po socijalističku ideologiju. Sarajevska štamparija koja je štampala islamska djela također je zatvorena i do 1964. godine u Jugoslaviji se nije štampala nijedna islamska knjiga.2

Muslimani su protiv tog programa "sekularizacije" pružili nečujni otpor. Islamska štampa je tajno štampana, djeca su, također, uzimala tajno

vjeronauku u džamijama, tarikati nisu bili kao po starom, ali su aktivnosti nastavljene po kućama.

Čak se razvila i organizacija ze pružanje otpora. Organizaciju su osnovali muslimanski studenti sa imenom "Mladi Muslimani", i počeli su da pružaju aktivni otpor protivnicima islama. (Alija Izetbegović je tada, također, bio jedan od istaknutih članova "Mladih Muslimana") U razdoblju 1945-50 veliki broj članova je pohvatan i zatvoren. U tom periodu u Jugoslaviji je - što uništeno što dovedeno u neupotrebljivo stanje -756 džamija.3

Ovaj antiislamski pritisak se krajem 50-tih smanjio. Rezultat toga je razlaz između Tita i Staljina 1948. godine. Ideološki sukobi između Staljina i Tita, Kominform i napuštanje Staljinovog komunizma, prelazak na "samoupravu" doprinijeli su primjeni demokratske i slobodnije verzije komunizma. To će bos.muslimanima stvoriti relativno olakšanje.

Stvarna korist od odvajanja Tita i Staljina će se ostvariti kasnije. Tito je odvajanjem od Sovjetskog Saveza "ostao sam" te će se priključiti Naseru i Nehruu i pokretu "Nesvrstanih". Nastojeći da dobije liderstvo, on je radio na osnivanju sebi bliskog bloka. Godina 1960-tih "Pokret nesvrstanih" su uglavnom činile muslimanske zemlje. Tito je, da bi proširio odnose među "saveznicima", odlučio igrati na "muslimansku kartu". Da bi pokazao kako je Jugoslavija u "miru" sa islamom, oživio je rad islamskih organizacija. U jugoslavensku diplomatiju počeo je uzimati muslimane. U jugoslavenska diplomatska predstavništva u arapskim zemljama imenovao je muslimane.4

Pokretanje srpskog nacionalizma

Tito je u Jugoslaviji nastojao uspostaviti ravnotežu etničkih grupa, ali nikako nije mogao ukloniti srpsku nadmoć u civilnoj i vojnoj administraciji. Naročito u kadrovima komunističke partije bio je valiki procent Srba. U KP BiH 1940-tih godina bilo je oko 20% muslimana a Srba oko 60%.

I pored srpske nadmoći u vojnoj i civilnoj birokratiji, oni su se, ipak, osjećali ugroženim, zbog svojih historijskih kompleksa odabranosti i ugroženosti. Često je izgovarano da je Tito kao slovensko-hrvatski mješanac pripremio zavjeru protiv "srpstva". Prilikom stvaranja države, Makedoniju je priznao kao zasebnu republiku, odnosno odvojenu od Srbije, te je unutar Srbije priznao dva zasebna područja "Kosovo i Vojvodinu". Ove dvije zavjere su jedna od "najjasnijih zavjera protiv srpstva". Ova fobija se pojačala 1966. godine, kada je Tito skinuo sa dužnosti šefa sigurnosti Aleksandra Rankovića, jer je Ranković bio vatreni srpski

nacionalist, kao i jedna od najvažnijih figura "srpstva" u državi.

Pad Rankovića je za Srbe imao historijsku i "duhovnu" važnost. Najviše je imao uticaja na Kosovu. Ranković je upravljao na Kosovu željeznom pesnicom. Na Kosovu je bilo 90% muslimana Albanaca koji su bili izloženi pritiscima srpskih vlasti koje je imenovao Ranković. Poslije Rankovića situacija se brzo promijenila. Albanci su počeli priređivati mitinge protiv Srba. Pojeđini kosovski Srbi su izbjegli u Srbiju. Kao rezultat ovih nemira u Ustavu iz 1974. godine povećavaju se ovlasti Kosova i Vojvodine. Tako da se, prema nekima, ovim ustavom iz 1974. broj jugoslavenskih republika povećao sa 6 na 8. Srbi su to vidjeli "kao izdaju Kosova" i kao još jednu zavjeru Tita. "Odabrani" narod se ponovo osjećao "ugroženim".

U stvarnosti, srpski nacionalizam se počeo talasati prije 1974. godine. Godine 1968. srpski komunist i nacionalist Dobrica Ćosić, sa Rankovićevim padom, počeo je da potpaljuje politiku na Kosovu, takoder je govorio: "Srpski narod treba da spoji sve Srbe u jednu državu". U Ćosićevim pisanjima buđenje nacionalizma nije obuhvatalo samo Kosovo već i BiH. Godine 1969. srpski pisac Josip Potkozarac izdao je knjigu u kojoj je napisao da su stanovnici u BiH i južnoj Hrvatskoj, odnosno Dalmaciji porijeklom Srbi. U istim raspravama su učestvovali i hrvatski nacionalisti. Tako da je 1970-tih počela rasprava između hrvatskih i srpskih nacionalista o podjeli BiH između Hrvata i Srba po etničkom principu.5

Titova smrt 1980. vratila je nacionalizam na staro mjesto. Godina 1980-tih počeo je otvoreno da se ispoljava srpski nacionalizam i, što je važnije, počeo je da izjavljuje svoje ciljeve. Stvaranje "kosovskih neprijatelja" - muslimana Albanaca pojačalo je antiislamsko raspoloženje srpskih nacionalista. Godine 1980. srpski nacionalist, pisac Vuk Drašković, u knjizi "Nož" otvoreno je raspirivao neprijateljstvo prema islamu. Uticaj Pravoslavne crkve u širenju antiislamskih osjećanja bio je velik.

Srpska akademija nauka i umjetnosti; Neočetnički generalštab

Srpski nacionalizam u Titovoj Jugoslaviji se iznova razbjesnio. Renesansa ovog srpskog nacionalizma je rezultat Srpske akademije nauka i umjetnosti.

Jedan od najvažnijih zadataka SANU-a je bio oživjeti "četničku uspomenu". Četnici su od Titovog socijalističkog režima bili izdajnici države za vrijeme Drugog svjetskog rata te saradnici sa nacistima. Povodom toga, srpski nacionalisti 80-tih godina su se usprotivili takvom

tumačenju i počeli su da govore o četničkom pokretu kao "herojskom". Godine 1985. Dobrica Ćosić, jedan od uglednih članova SANU-a, izdao je roman u kome je četničkog ideologa Dragišu Vasića opisao kao heroja (ako se sjećate, Vasić je bio jedan od dvojice "braće" autora formule "etničkog čišćenja").

Iste godine srpski historičar Veselin Đuretić izdao je knjigu prepunu priča o četnicima. Ova knjiga bi se mogla predstaviti kao "četnička propaganda", i SANU ju je predstavila sa velikim uspjehom..7 SANU nije više osjećala potrebu da skriva stvarnu pozadinu ovih neočetničkih vjetrova.

Tako je u januaru 1986. potpisana Deklaracija o "genocidu nad Srbima" i "albanskim napadima" na Kosovu. Deklaraciju je potpisalo oko 200 pisaca i univerzitetskih radnika. U Deklaraciji se istakao kompleks ugroženosti te pored toga govori se o "politici koja je provođena protiv srpskog naroda".8

Iste godine je odštampan Memorandum. Memorandum je, također, djelo SANU-a i na njemu je najviše radio Dobrica Ćosić. U Memorandumu je pisalo da je Titov cilj bio slabljenje Srbije, također su ponavljane iste pretenzije i osude o Kosovu. Još se spominje da su Srbi izvan Srbije, u Hrvatskoj i BiH, pa čak i u Crnoj Gori podloženi "nasilnoj asimilizaciji", da na tim prostorima nema mogućnosti za razvoj srpskog jezika i kulture. Najvažnija tačka je da "sav srpski" narod na prostorima Jugoslavije mora da oformi jedan entitet i da svi Srbi, pa makar i nasilno, moraju se integrisati". Stvaranje jednog entiteta i srpsko "integrisanje" značilo je stvaranje "velike Srbije", i to "homogene". Ustvari, bilo je to izlaganje četničke ideologije diplomatskim jezikom.

Postojala je jedna bitna razlika između četničkog pokreta iz Drugog svjetskog rata i SANU-a iz 80-tih godina. Mihajlovićevi četnici su neprijatelje svrstali u tri grupe: partizani, ustaše i muslimani. Sada partizana nema, hrvatski nacionalisti mogli su se primijetiti u ustašama, ali neočetnike nisu uznemiravali. Naročito za bosanske Srbe, stvarni neprijatelj su bili bosanski muslimani. Prema izlaganju Noela Malcolma, mjesto "ustaša" uzeli su "islamski fundamentalisti".9

Bosanska "zelena opasnost"

Na prethodnim stranicama smo rekli da je Tito "otprilike, provodio politiku sekularizacije", koja je umnogome neizbježno uticala na bosanske muslimane. Tako je vjerski identitet bosanskih muslimana u proteklim desetljećima slabio. Osim toga, postojala je grupa koja se protivila "sekularizaciji" i nastojala je odbraniti islamski identitet.

Kao rezultat toga 60-tih i 70-tih godina između Bosanaca javljaju se

dvije težnje, odnosno opredjeljenja. Jedan je sekularni "muslimanski nacionalizam"a drugi je bio vezan za islamske vjernike i bio je novi islamski pokret. Zastupnici prvog su govorili da bosanski muslimani imaju nacionalni identitet i nastojali su da budu priznati od Titovog režima. Tako je u Ustavu iz 1974. godine, pored kategorije "Srbin" i "Hrvat", dodat i "Musliman".

Jedan od najpoznatijih predstavnika "druge težnje" je Alija Izetbegović, advokat u Sarajevu. On je u svojoj knjizi "Islamska deklaracija" iznio mišljenje islamske frakcije među bosanskim muslimanima. Mišljenja u knjizi imala su osobinu poziva muslimanima svijeta. Prema Izetbegoviću, nacionalizam je sredstvo podjele, komunizam je za spas čovjekove duše nedovoljan i stvarni spas je u islamu.

U razvoju ovog islamskog trenda Titova "nezavisna" vanjska politika imala je značajnu ulogu. Kao rezultat te politike uspostavljena je veza sa arapskim zemljama. Bosanci su s islamskim svjetom uspostavili veze. Godine 1970. bosanski studenti su učili na raznim arapskim univerzitetima, a zahvaljujući tim vezama, u Sarajevu se 1977. otvara Islamski teološki fakultet. Čak se, iako je to bilo rezultat samo simpatija, moglo govoriti o "iranskoj vezi". Prema nekim navodima, 1979., po ostvarenju Iranske revolucije, u Sarajevu na prozorima pojedinih kuća mogle su se vidjeti slike Ajatolaha Homeinija.10

Ali, ta islamska aktivnost je uznemiravala komunistički sistem i 1980.god. započeta je sistemska kampanja. Kampanja je bila koordinirana od KP BiH. Jedan od tih primjera bilo je i pisanje člana partije Derviša Sušića u listu *Oslobođenje*, koje je imalo cilj nanijeti štetu muslimanskoj ulemi. Sušić se jednim provokativnim jezikom obraćao i istakao je kako bosanska ulema za vrijeme Drugog svjetskog rata sarađivala sa Nijemcima i ustašama. U isto vrijeme jedan od najpoznatijih bosanskih komunističkih političara Hamdija Pozderac započeo je sistemsku kampanju protiv "panislamizma".

Kampanja organizovana od KP je 1983.god. poprimila ozbiljan oblik. Trinaest članova islamske frakcije izvedeno je pred Sud. Ovo suđenje, poznatije kao "Sarajevski proces", zauzelo je istaknuto mjesto u svjetskoj štampi, te su osumnjičeni proglašeni krivim zbog "islamskog nacionalizma, antirevolucionarizma i agresivnih stavova". Jedan od najvažnijih optuženika Alija Izetbegović optužen je jer je, navodno, u svojoj knjizi "Islamska deklaracija", koju je napisao 1960-tih imao cilj uspostavu "islamske države". Za Izetbegovića i još trojicu optuženika veže se još jedna posebnost, a to je da su bili aktivni članovi "Mladih Muslimana" odmah poslije Drugog svjetskog rata, a ta organizacija je bila zadužena za odbranu od režimskih komunističkih pritisaka.

Izetbegović je u odbrani rekao da "Islamska deklaracija" nije imala cilj uspostavu "islamske države" u Bosni, jer, da bi se to ostvarilo, potrebno je većinsko muslimansko stanovništvo, što nije bio slučaj u Bosni. Ali, Sud nije imao razumijevanja da bi shvatio sve pojmove. Čak su iznijeli i jednu posebnu tvrdnju, da on hoće uspostaviti islamsku državu, a to je da hoće uspostaviti zapadnu parlamentarnu demokratiju. I zbog toga je okrivljen. Ukratko, cilj Suda je bio politički i imao je misiju kazniti ljude koji su doprinijeli usponu islama. Na kraju, misija je ispunjena. Izetbegović je kažnjen na 14 godina zatvorske kazne, koja je kasnije smanjena na 11 godina.

To je bio težak udarac usponu islama u Bosni, a Komunistička partija je bila zadovoljna. Na čelu ovih zadovoljnika bio je Hamdija Pozderac. Ali, ni Pozderčevo zadovoljstvo neće dugo potrajati. Godine 1987. desio se skandal koji će sekularnu frakciju dovesti u tešku poziciju. Skandal se desio u "Agrokomercu", čiji je direktor bio Fikret Abdić. Hamdija Pozderac i njegov brat Hakija bili su upetljani u prljave poslove sa "Agrokomercom". Zbog toga je Pozderac podnio ostavku na mjesto pomoćnika federalnog premijera. Abdić je otišao sa dužnosti, ali je kod velikog broja stanovništva uspio sačuvati popularnost. On je bio jedan od "karizmi" sekularne frakcije i on će svoju borbu protiv islamske frakcije nastaviti i u ratu. Sporazumjet će se sa Srbima u borbi protiv Izetbegovića. Nešto više o tome na narednim stranicama.

Dok je trajala borba između islamske i sekularne frakcije u BiH, u Srbiji su se desile važne stvari. Godine 1980. iz dubokog sna počeo se buditi četnički miraz i 1986.god. pronađen je novi lider. Bio je to Slobodan Milošević, mladi bankar koji će brzo doći i na mjesto predsjednika Srbije.

Četnički pokret je 40 godina poslije Mihajlovića našao novog lidera, i što je još interesantnije, novi lider je posjedovao osobine iste kao i Mihajlović. Fanatični srpski nacionalist, nemilosrdni zastupnik "etničkog čišćenja", okorjeli neprijatelj muslimana i "anglofil".

Bio je mason kao i Mihajlović i bio je povezan sa jevrejskim masonima sa obje strane Atlantika.

Miloševićeva prva priča: novi princ Srbije

Dvadeset osmog juna 1989. god. u blizini kosovskog glavnog grada, na mjestu Gazimestan okupilo se nekoliko stotina hiljada Srba. Veliki dio je došao iz Srbije jer će se ovdje održati "komemorativni" skup povodom Kosovske bitke, odnosno rata između Osmanlija i Srpske kraljevine.

U Srbiji su nekoliko sedmica trajale pripreme za taj veliki skup. Kosti umrlog srpskog princa Lazara nošene su u gotovo svaki kraj države

i njihovo prikupljanje je obavljeno sa velikim uzbuđenjem, kao da je neki vjerski obred. Za ovaj historijski dan odštampani su i posteri. Na posterima su se nalazile tri osobe jedna pored druge: Isus, princ Lazar i predsjednik Srbije, Slobodan Milošević. Vidjelo se da je Milošević najveći lider "srpstva" poslije princa Lazara koga su ubile Osmanlije prije 500 godina.

Milošević je održao huškački govor. On se skupini na Gazimestanu obratio slijedećim riječima: "600 godina poslije ponovo smo u ratovima i borbi. Ovaj put ovo nije rat oružjem, ali da li će ovako ostati, niko ne zna." Ove i slične provokativne riječi skupina je dočekala sa oduševljenjem. Na 500. godišnjicu Kosovske bitke ratne su sjekire ponovo bile na vidjelu. Ovaj put tu nije bilo Osmanlija. Ali, tu su bili nasljednici Osmanlija - muslimani Bosanci i Sandžaklije te muslimani Albanci. Milošević će ove nasljednike prikazati kao "neprijatelje".

Dolazak na vlast novog "srpskog princa" desio se 1986. godine. Doživio je brz uspon u hijerarhiji Srbije, zahvaljujući svojoj odanosti komunizmu i nacionalizmu, a kasnije je, dajući veću prednost nacionalizmu, doživio karizmu. Nacionalizam se od 1980. godine javlja kao "povampireni" četnički miraz, zahvaljujući velikoj upornosti SANU-a. Memorandum koji je izdala SANU 1986. bio je osnova Miloševićeve ideologije i političkog programa. Štampan je u stotine hiljada primjeraka i čitan od većine Srba.

Na prethodnim stranicama knjige istražili smo masonski karakter srpskog nacionalizma. Ovaj agresivni i imperijalistički nacionalizam i njegov proizvod četnički pokret, gotovo su u potpunosti proizvod masonskih loža. Sada je potrebno istražiti da li su masonske veze potakle "rađanje iznova". Miloševićeva će priča postati stvarnost, zahvaljujući "nepoznatom" licu.

Kao prvi posao moramo pogledati osobine proklamovanog Memoranduma 1986., koji je od Miloševića napravio lidera, te priređivača Memoranduma SANU-a. Drukčije rečeno, generalštab neočetnika.

Skriveno lice Srpske akademije nauka i umjetnosti

Temelj Miloševićeve ideologije, Memorandum iz 1986., ustvari, nije bio novi dokument. To je bila kopija memoranduma koji su napisani 1937. i 1939. godine, ponovo od članova Akademije. Pisci tih dvaju memoranduma su važna imena. Autor Memoranduma iz 1937. jeste Vasa Čubrilović, koji je bio u grupi atentatora na austrougarskog prijestolonasljednika 1914., a kasnije je izabran za člana SANU-a. Autor Memoranduma iz 1939. je književnik Ivo Andrić, također član Akademije. Andrić je u toj deklaraciji napisao da svi Srbi trebaju živjeti u "velikoj

Srbiji" i zato je potrebno osvojiti i pripojiti južnu Albaniju.

Poslije će u romanu za koji je dobio Nobelovu nagradu, napisati redove u kojima je raspirivao mržnju prema muslimanima. Na antiislamsko Andrićevo pisanje ukazao je Fouad Ajami sa Univerziteta John Hopkins. Prema njemu, Ivo Andrić je u svom pisanju iskazao "alergiju prema islamu" i Osmanlije i bos.muslimane prikazao kao neprijatelje. Ajami, također, bilježi da je Andrić u svojim djelima u podsvijest Srba smjestio "muslimansku fobiju" i, također, da je odigrao važnu ulogu u stvaranju neprijateljstva između Srba i muslimana.12 Prema Jozi Tomaševiću, Andrić je za vrijeme Drugog svjetskog rata bio zajedno sa Mihajlovićevim snagama u planinama i bio veliki četnički simpatizer.13

Interesantni su identiteti ove dvojice članova Akademije. Obojica su masoni. Zoran Nenezić u knjizi "Masoni u Jugoslaviji 1764-1980." to potvrđuje.14 Također, u knjizi bilježi da je Ivo Andrić bio član "beogradske lože", tj. lože koja je bila jezgro srpskog nacionalizma.

Tako su ova dva memoranduma iz 1937. i 1939. godine bili temelji Memoranduma iz 1986. godine. Oba ova autora bili su članovi SANU-a i iz toga proizlazi da je Akademija bila u bliskim vezama sa masonstvom.

Postoji nekoliko važnih informacija koje rasvjetljavaju tajni identitet Akademije. Arnold Sherman u knjizi "Perfidy in the Balkans" ("Izdaja na Balkanu") piše kako je SANU bila u tradicionalnim i prijateljskim vezama sa sličnim "naučnim akademijama" na Zapadu. Između ostalog, tu je bez sumnje bilo i englesko udruženje "Royal Society".15 "Royal Society" imalo je interesantan identitet. Osnovano je s namjerom razvijanja pozitivnih stavova i razvijanja boljeg života ("The Rayal Society of London for The improvement of Natural Knowledge" - "Londonsko kraljevsko udruženje za razvijanje pozitivnih nauka"), a od prvog dana osnutka pa do danas imalo je karakter masonske lože.16

Akademija je imala još mnogo interesantnih i zapaženih veza. Godine 1989. u Beogradu je osnovano prijateljsko Udruženje između Srba i Jevreja a koje je imalo cilj razvitak veze između Srbije i Izraela, i od 20 članova osnivača Udruženja 16 su bili članovi SANU-a. Naravno, upoređujući ovu "izraelsku povezanost" i masonski identitet Akademije, dobije se mnogo razumljivija slika. Memorandum iz 1986. izašao je iz masonske organizacije povezane s Izraelom. Milošević je bio lider koji je trebao ciljeve iz Memoranduma primijeniti na političkoj sceni.

Krajnje je važan masonski identitet SANU-a, pokazuje stvarne mimare bosanskog krvoprolića, jer je, prema bosanskim izvorima, rat 1992. godine odavno isplaniran od SANU-a.

S tim u vezi, jedan bosanski oficir rekao je medijima:

*Beogradska SANU centar je četničke ideologije. Generalštab i tajna policija bili su pod kontrolom tih šovinista. Vojnu je strategiju određivao Beogradski vojni geografski institut (inače, vezan za Akademiju). Institut je 1971. i 1973. pripremio dvije karte koje su se držale u tajnosti. Na ovim kartama bili su prikazani tajni eksperimenti JNA na granici Bosne sa Srbijom, Sandžakom i Crnom Gorom. Pripreme su se odigrale u velikom obimu. Na drugoj karti bili su poništeni putevi koji su prolazili pored vojnih eksponenata, tako da bi se ove aktivnosti mogle odvijati u tajnosti. SANU je još 1975. kovala planove za Bosanski rat. U kratkom periodu CIA je za to saznala, odnosno Amerika je za taj rat znala još tada.*17

To je važno za rasvjetljavanje bosanskog krvoprolića. Mozak koji je planirao pokolj jeste neočetnički generalštab SANU-a. Tako je ova akademija, njegujući tradiciju srpskog nacionalizma, bila u bliskim vezama sa masonstvom. Primjećuje se da je "masonski" četnički teror za vrijeme Drugog svjetskog rata branio isti identitet.

Za upotpunjavanje ove slike važan je identitet "lidera". Pošto je Akademija masonska organizacija, onda Milošević kao osoba koja će biti zadužena za primjenu plana Akademije mora imati veze sa tim identitetom.

Miloševićeva druga priča: Prinčevo masonstvo

Istražujući sve ove masonske veze, nameće se jedno važno pitanje: Da li je Milošević mason?

Da je Milošević mason, potvrđuje mnogo izvora. Novine *Zaman* su 30. augusta 1992. godine objavile originalnu Miloševićevu diplomu u kojoj je pisalo da je on bio mason 33. stepena i da je član škotske "Ritina lože". *Zaman* je došao do ove diplome pošto je opozicija u Srbiji to predstavila štampi. Da je srpski lider bio mason, turskoj štampi je rekao urednik bosanskohercegovačkog lista *Islamska misao*, prof. dr. Idriz Resić.18 U BiH je dugo pričano o Miloševićevom masonstvu, poneki bosanski komentatori su isticali kako je masonstvo srpskog lidera bilo utjecajno u njegovom dijalogu sa Zapadom. Sa masonstvom došla je i vijest o "cionističkoj povezanosti", čak je i jevrejski časopis u Engleskoj pisao o toj temi.19

Također su i masonske lože, koje su bile zatvorene za vrijeme Tita, dolaskom Miloševića na vlast otvarane sa posebnim svečanostima, što je jedan od važnih pokazatelja. Na otvorenju u julu 1990., pored čelnika srpske države, bili su i gosti masoni iz Zapadne Evrope, Amerike i Kanade.20

Ukratko, mnogi su izvori potvrdili da je Milošević mason. U his-

toriji lidera srpskog nacionalizma Milošević i prethodnik Mihajlović izlazili su kao "srpski prinčevi". Zbog toga su smatrani pogodnim za primjenu programa SANU-a.

Ako ona ima samo političko značenje, možda i nije bitna informacija, ali je veoma značajna. Masonstvo je, kao što su i Bosanci primijetili, imalo veliku ulogu u odnosima između Zapada i Miloševića, isto kao i prije 40 godina ponovo je to bio "katalizator" za uspostavu veza sa drugom stranom Atlantika.

Miloševićeva treća priča: Rockfellerova veza

Pažljivi promatrači srbijanske ekonomije 1980-tih godina, mogli su da primijete da je mladi i sposobni šef najveće banke u državi - "Beogradske banke", bio u velikom i brzom usponu. Sin pravoslavnog popa Slobodan Milošević poslije završenog obrazovanja došao je na mjesto u Banci za međunarodne odnose. Milošević je, zahvaljujući prekomorskim poslovanjima, osigurao Banci veliku zaradu. Ali zarada koju je osigurao za sebe bila je mnogo važnija.

Dok se Milošević u prvoj polovici 80-tih godina zalagao za slobodno tržište i ekonomije Hrvatske i Slovenije, ostvario je druge velike ciljeve. Godine 1983. postao je jedan od najodgovornijih ljudi Banke. Osim toga, iako je bio član KP, zalažući se za slobodno-trzište u jednoj socijalističkoj zemlji, izgradio je dobre odnose sa zapadnim finansijskim institucijama. Američki novinar porijeklom Jevrej, Arnold Sherman u knjizi "Perfidy in the Balkans", koja preferira Srbe, piše da je Milošević u kratkom vremenskom razdoblju obišao sve bankarske centre. Šef najveće banke u Jugoslaviji, kao i najvećeg ekonomskog ulagača "možda je i 100 puta" išao u SAD i tamo sa nekim važnim osobama uspostavio bliske lične veze. Prema pisanju Shermana, jedna od najvažnijih veza je sa Davidom Rockefellerom.21

Možda je i normalna veza i prijateljstvo između dva bankara, ali David Rockefeller nije bio običan bankar i to je ono što ovom prijateljstvu daje posebno značenje.

David Rockefeller je bio posjednik najvećeg naftnog i bankarskog giganta u SAD-u i bio je jedan od najuticajnijih članova "dinastije" Rockefeller. Pretvaranje porodice u "dinastiju" počelo je kada je imperija Johna D. Rockefellera bila najveći naftni div 20. stoljeća. Ova porodica je tokom čitavog stoljeća uspjela da zadrži prevlast trgovinom nafte i bili su posjednici "Standard Oil", firme koju je sačinjavalo pet manjih firmi: "Exxon", "Texaco", "Socal", "Gulf" i "Mobil". Ova porodica je bila zainteresirana i za bankarstvo. U prvoj polovici stoljeća bili su posjednici dvaju

finansijskih divova: "Chase Manhattan" i "City Bank" koje su, prema nekim istraživačima, imale najveću finansijsku moć u SAD-u.

Istraživači porodice Rockefeller saglasni su u odluci da je u tom brzom usponu dinastije veliku ulogu imala značajna pomoć koju su dobili od drugih dinastija. Poznati engleski bankarski div "Rothschildovi" i u drugoj polovici 19. stoljeća posjednik velikog dijela željeznica i morskog prevoza "Kuhn", "Loeb Co.", ako se može tako reći, "držali su ruke" Rockefellera i njih su unapređivali.22 Ako se napravi malo istraživanje o toj temi, onda na vidjelo izlaze interesantne "rodbinske veze". Poznato je da su Rothschild, Kuhn i Loeb bile jevrejske porodice. Iako su Rockefelleri bili protestanti po vjeroispovijesti, njihovo porijeklo je od španskih Jevreja - Sefarda.23 Ovaj jevrejski identitet bio je upečatljiv i zbog toga što su oni pokazivali bliskost prema Izraelu.24

Rockefellerovi su ekonomsku moć koju su imali u drugoj četvrtini 20. stoljeća htjeli pretvoriti u političku. Oni su preuzeli "Council on Foreign Relations" (Koncesiju za vanjske odnose), koji je oformljen uz finansijsku podršku sedam jevrejskih banaka a s ciljem razvoja američke vanjske politike. CFR je, zahvaljujući Rockefellerovim parama, sakupio najveće mozgove u zemlji i imao veliku ulogu u određivanju američke vanjske politike. Poslije Drugog svjetskog rata je, prema nekima, američka politika bila od CFR " nevidljive vlade "(invisible Goverment). Ministar vanjskih poslova i većina pomoćnika, čak i predsjednici, bili su članovi CFR. Lista CFR-ovih članova je kao američka politika " Who is Who "(ko je ko): od Henryja Kissingera, Johna McCloya, Karterovog savjetnika za nacionalnu sigurnost Zbignieva Brzezinskog, Eisenhowerovog ministra vanjskih poslova Johna Fostera Dullesa, predsjednika CIA-e i masona Allena Dullesa, Deana Achesona do Georgea Kennana, mnogo zvučnih imena bilo je podređeno Konseyu. CFR je bio uticajan u i akademskim i u medijskim krugovima. Poslije 1960-tih godina institucije kao što su - "Brookings institute", "RAND Corporation", "Middle East institute", "Cornegie Endowment" i slične bile su proizvod CFr-a.Većina čelnih ljudi ovih organizacija su bili članovi CFR-a.25

Posebna tema na kojoj su zastali istraživači CFR-a, jeste veza Konseya sa masonstvom. "Politika i finansijska moć kao osnovni ciljevi ove elitne organizacije" poklapali su se sa ciljevima masonske organizacije u 18. i 19. stoljeću. Još je mnogo istraživača koji tvrde da je CFR bio organska i paralelna veza masonskih loža. Tu tvrdnju pokrepljuju činjenice da su CFR-ovi Harry Thruman, George Marshall, Lyndon Johnson, Dean Acheson, Gerald Ford, bili članovi masonskih loža. Prema nekim tumačenjima, CFR nije ništa drugo do "moderan proizvod masonstva".

U periodu poslije Drugog svjetskog rata CFR je s one strane

Atlantika imao dva "proizvoda". Prvi je "Bilderberg" grupa osnovana 1954. godine. "Bilderberg" je svake godine jednom tajno održavao sastanke sa odabranim političarima i kapitalistima Evrope. I opet ima jedna posebnost, a to je da bi bili pozvani na sastanak "Bilderberg" ti političari morali su biti masoni. Drugi CFR-ov proizvod je osnovan 1974., zahvaljujući Rockefellerovima. Bila je to Trilateralna komisija osnovana od političkih i finansijskih lidera SAD-a, Evrope, Japana.

David Rockefeller je bio bez sumnje najvažniji član "Bilderberga" i Trilateralne komisije. CFR i Trilateralna komisija smatrane su "njegovim". Temeljni cilj ovih institucija bio je odrediti vanjsku politiku Amerike pogodnu za dinastiju Rockefellera i drugih kapitalista i naturiti je rukovodstvu. Od Vijetnamskog rata, čileanskog derbija, podržavanja fašističkih režima u Latinskoj Americi, u mnogim politikama koje su primjenjivane posredstvom CIA-e ili Pentagona su, ustvari, bila djela kompleksa CFR - Trilateralna, a iza tih djela bio je kapital ovog kompleksa. David Rockefeller je smatran najjačim čovjekom ovog neomasonskog kompleksa kao i "najuticajnim čovjekom u Americi".

Mladi i pametni šef Beogradske banke je poslije "više od stotinu posjeta" Americi na kraju uspostavio "prijateljstvo" sa Davidom Rockefellerom. Masonstvo je imalo najvjerovatnije veliku ulogu u razvijanju tog prijateljstva. Biti prijatelj sa prvim čovjekom američkog masonskog kompleksa moglo se ostvariti samo sa jednom vrstom "katalizatora".

Da li je bilo nekih drugih rezultata kao proizvoda ovih dvaju bankara? Milošević je poslije "više od stotinu posjeta" Americi doživio brz uspon u Srbiji i 1986. godine postao lider KP Srbija. U tom brzom usponu Miloševića da li postoji udio "američkog najuticajnijeg čovjeka"?

Da bismo odgovorili na ovo pitanje, prvenstveno moramo istražiti neka prijateljstva Davida Rockefellera i raspad Istočnog bloka.

Priča Henryja Kissingera

Henry Alfred Kissinger je rođen u Njemačkoj kao dijete jevrejske porodice. Zbog pritisaka nacista 1938. su izbjegli u SAD, gdje 1943. dobija američko državljanstvo i učestvuje u vojsci. Godine 1969. na Univerzitetu Harward završava političke nauke i poslije tu ostaje da radi kao profesor. Ugled koji je stekao u kratkom vremenskom razdoblju imao je ulogu veze sa CFR-om. Prvu dužnost u CFR-u imao je 1955. godine, a u narednim godinama zabilježio je uspon. Veliki ugled je stekao sa knjigom "Nuclear Weapons and Foreign Policy", čiju je pripremu pomogao Konsey. S vremenom je uspostavio bliske odnose sa Davidom Rockefellerom i njegovim bratom Nelsonom Rockefellerom, koji su bili

rukovodeći ljudi CFR-a. Nelson Rockefeller je bio 1968. republikanski kandidat za predsjednika, drugi kandidat bio je Richard Nixon. Za vrijeme predizborne kampanje Kissinger je bio jedan od najvažnjih savjetnika Rockefellera. Predsjedničke izbore je dobio Nixon i smjestio se u "Bijelu kuću". Poslije toga desila se jedna interesantna stvar. Rockefellerovi, uključujući i Kissingera, napravili su pritisak na Nixona i on se nije usprotivio "molbi" finansijske imperije, i kao rezultat toga je Henry Kissinger postao Nixonov savjetnik za nacionalnu sigurnost.

U samom početku došlo je do velikog neslaganja izmedu ministra vanjskih poslova Williama Rogersa i savjetnika za nacionalnu sigurnost Henryja Kissingera. Naročito neslaganje izazvala je politika prema Srednjem Istoku. William Rogers se zalagao za povlačenje Izraela sa osvojenih područja u okvirima Rezolucije 242 Vijeća sigurnosti, dok je Kissinger zahtijevao bezuvjetnu podršku Izraelu. Ali, rasprava nije dugo potrajala. Kissinger je u kratkom vremenskom razdoblju, praveći "bypass" sa Rogersom, postao stvarna snaga vanjske politike. Početkom drugog perioda Nixonovog izbora 1972. godine na mjesto ministra vanjskih poslova došao je Kissinger. U američkoj historiji se prvi put desilo da jedna osoba bude i savjetnik za nacionalnu sigurnost i ministar vanjskih poslova. To je prvi put bilo da ministar vanjskih poslova bude Jevrej. Ovako će taj "historijski " događaj protumačiti premijer Izraela Menahem Begin: "Dolazak dr. Henryja Kissingera na mjesto ministra vanjskih poslova je veliki korak koliko i izglasavanje UN-a o nastanku Izraela."26

Tako je Kissinger ovaj "divovski korak" opravdao, i američka politika prema Srednjem Istoku bila je onakva kakvu je Izrael želio. Učinio je sve za američku podršku Izraelu u programu nuklearnog naoružanja. Rezultat njegovih pritisaka je i isplaćivanje vanjske pomoći Izraelu svake godine 2 milijarde dolara (danas je ova cifra oko 6 milijardi godišnje). Godine 1973. za vrijeme arapsko-izraelskog (Yom Kippur) sukoba najveće prebacivanje oružja Izraelu ostvareno je pod njegovom naredbom. Principijelna neslaganja izmedu SAD-a i PLO-a lično je on odredio, i to je do danas nepromijenjeni dio američke vanjske politike.27 Noam Chomsky ovako ističe Kissingerovu misiju: "Kissinger je 70-tih godina uspio uzeti pod kontrolu Srednji Istok i shvatanje "veliki Izrael" je došlo u primjenu američke politike i od tog vremena do danas, i pored promjena 1973. godine, suština politike je ostala ista."28

U periodu dok je Kissinger bio ministar vanjskih poslova osim vanjske i unutrašnja američka politika bila je u korist Izraela. Američki istraživač Eustace Mullins, dotičući se ove teme, kaže: "U Vladi na mnoga odgovarajuća mjesta imenovao je cioniste". Prema tome, Kissinger je dao podršku najmilitantnijoj organizaciji jevrejskog lobija ADL-u (Anti-

Defomation League of Bnai Brith), kao i mnogim drugim jevrejskim organizacijama koje je oslobodio od poreza i osigurao im druga prava. ADL je Kissingera 1982. birala za "čovjeka godine".29

Faktori koji su do te mjere Kissingera činili jakim dolazili su od povezanosti sa CFR-om i Rockefellerovima. Kissinger je toliko bio u bliskim vezama sa "dinastijom" da je bio predsjednik Rockefeller zadužbina (vakufa) i jedan od najuticajnih članova CFR-a, te se tako našao u jakom centru moći u pozadini koja je podržavala politiku izraelske strane. Porijeklom Jevreji, Rockefellerovi su imali simpatije prema Izraelu, a jedan od primjera za to je CFR koji je finansiran od Rockefellera i drugog jevrejskog kapitala.

I u političkoj liniji koju je izražavao CFR, a predstavljena je bila od Kissingera u "neokonzervativnom" krilu, poznavala se izraelska vizija Srednjeg Istoka.

Ova CFR-Rockefeller podrška Kissingeru nastavljena je i poslije njegovog odlaska iz "Bijele kuće". Kissinger, kao bliski prijatelj Davida Rockefellera, drugi član CFR-a , Bilderberga, Trilateralne komisije, mogao je i dalje da utiče na politiku "Bijele kuće". Poslije njegovog odlaska iz "Bijele kuće" ovaj put Ministarstvo inozemnih poslova popunjavali su njegovi "ljudi" ili "učenici".

Kissingerova bliska veza sa Davidom Rockefellerom protezala se i do CFR-Bilderberg - Trilateralne komisije. Kissinger je dugo bio predsjednik Upravnog odbora "Chase Manhattan" banke, čiji je vlasnik David Rockefeller. Njihovo lično prijateljstvo se proširilo poslije niza "prljavih" poslova u Južnoj i Srednjoj Americi. Ukratko, Henry Kissinger je bio veliki prijatelj dinastije Rockefeller a naročito najjačeg imena ove dinastije, Davida Rockefellera. Između Davida i Henryja još 1960. postojalo je prijateljstvo na političko-ekonomskom planu koje se širilo.

Koliko su te informacije važne za našu temu?

Odgovor je jasan. Koliko god je Henry Kissinger bio važan prijatelj Davidu Rockefelleru, toliko je i jedna druga osoba za nas važna, Slobodan Milošević. Mladi bankar je "više od 100 puta " išao u SAD i uspostavio prijateljske veze sa Rockefellerom , koje su se vrlo lahko mogle da protežu do Henryja Kissingera.

Naročito veliku mogućnost za to daje "istočno pitanje" koje je bilo prisutno u glavama Rockefellera i Kissingera.

Na prethodnim stranicama rekli smo da se Trilateralna komisija može brojati kao "proizvod" CFR-a. Ali, nismo rekli zašto su osjećali "potrebu" za ovakvim proizvodom, ili je ova komisija osnovana pod pokroviteljstvom Davida Rockefellera imala važnu misiju. Zbog dugog sukoba između Istoka i Zapada, podijeljene, razvijene zemlje Sjevera dovest će u jedan ekonomsko - politički blok.

Prvi predsjednik Trilateralne i bliski prijatelj Davida Rockefellera, Brzezinski je obećao prije osnivanja Komisije da će razvijene zemlje sjediniti u jedan savez. Knjiga "Between Two Ages" ("Između dva vijeka") predviđa jedinstvo između Sjeverozapadne Amerike i Japana. Brzezinski je u ovoj knjizi sa svojim stavovima bio ključan za određivanje temeljne strategije Komisije.

Cilj Komisije nije samo Japan već i integracija Istočnog bloka u kapitalistički, ekonomski sistem. Predznak za ovo je jedno interesantno objašnjenje Brzezinskog. Brzezinski je dugo godina bio antimarksist, dok je u kasnijem periodu počeo da upotrebljava izraze kojima je hvalio Marksa. Jedan od takvih izraza je i slijedeći: "Marksizam je pobjeda razuma nad vjerom, usavršena univerzalna vizija života i stvaralački stepen".32

Zašto Trilateral ni u kojem obliku ne treba biti antikomunistički? Zašto je Brzezinski hvalio marksizam? I što je mnogo važnije, govorio je "pobjeda razuma nad vjerom"!? Drugo tumačenje predsjednika Trilateralne jasnije je prikazivalo viziju ovakvog pristupa marksizmu. Ovako je rekao Brzezinski:"Vjerovatno će ubrzo doći pitanja rata ili mira. Od Drugog svjetskog rata do vojno sigurnosnih pitanja u međunarodnim odnosima između Istoka i Zapada mnogo pitanja potječe od ekonomskih i socijalnih između Sjevera i Juga."33

Ukratko, Trilateral je predviđao "sjevernu integraciju". U ovoj integraciji bit će Sovjetski Savez i njihovi saveznici u Istočnoj Evropi. Zbog toga, Trilateral ne smije nikako "da bude antikomunistički", jer su jedino tako mogli da se prigrle sa komunizmom. To je moderno "istočno pitanje".

Godine 1985., dok je Gorbačov bio lider Sovjetskog Saveza, ukazala se prilika. Trilateralna je ovu izjavljenu strategiju stavila u primjenu. Sovjetskom lideru u traženju puteva zbližavanja sa Zapadom prvi odgovori stižu od jevrejskih finansijskih krugova i Trilateralne komisije. U januaru 1989. međunarodna jevrejska organizacija "Bnai Brithj" u Moskvi otvorila je "ložu." Odmah poslije toga pojavile su se vijesti u štampi o Gorbačovim vezama sa novim "nomenklaturama".34 Još je interesantnije to što je odmah po otvaranju "Bnai Brith" lože jedna delegacija Trilateralne komisije bila u Moskvi. U delegaciji su bile nama dobro poznate dvije osobe: David Rockefeller i Henry Kissinger. Američki časopis *The Spotlight*,

pišući o razgovorima Trilateralne delegacije i patrona u Kremlju, napisao je i slijedeće: "Cilj Trilateralne komisije je napraviti od Rusije i komunističkih zemalja Istočnog bloka ekonomskog partnera." Prema tome, Kissinger i Rockefeller su ruskoj vladi predložili članstvo u Svjetskoj banci i MMF-u.35

U februaru je David Rockefeller, ali ovaj put sa delegacijom CFR-a , išao u Varšavu i istu ponudu je dao Poljskoj. Komentator časopisa *Christian Science Monitor*, Jeremiach Novak je napisao: "Razvijanje odnosa sa Sovjetskim Savezom ulivalo je nadu za sjedinjenje sa Rusima u narednom periodu".36 Brzezinski je predlagao slijedeće: "Treba stvoriti novi savez koji bi obuhvatao razvijene zemlje - atlantske zemlje, evropske komunističke zemlje i Japan".37

Trilateralna je "sa ovim istočnim pitanjem" u komunističkim zemljama Istočne Evrope napravila "domino uticaj". Istočna Njemačka, Mađarska, Čehoslovačka, Poljska, Bugarska, Rumunija bile su pozornica "bijelih reformi". U svim istočnim zemljama na vlast su došli novi lideri. Većina je imala zajednički cilj, integracija Istok-Zapad i integracija zemalja u zapadne kapitalističke. Drugim riječima, bio je to projekt trilateralnog "istočnog pitanja".

Jaš je nešto interesantno. Pojedini novi lideri su imali isti identitet kao i Trilateral. U Francuskom časopisu *L Expres* pojavio se naslov "Masoni osvajaju Istok", i još je pisalo da su se pojavili masoni u istočnoevropskim zemljama, prvenstveno, rumunski lider Petre Roman i "češki heroj" Vaclav Havel. "Stari komunisti počeli su postajati masoni" piše u časopisu i nastavlja:" U komunističkim glavnim gradovima, Moskvi, Pragu, Budimpešti, Varšavi, Bukureštu i Beogradu u dvije godine lože se brzo šire. Masonska duša oživljava u Srednjoj Evropi. Najveća iluzija loža je "Velika Evropa"38

Havel i Roman su pored Trilateralnog kompleksa imali i posebne paralelne identitete. Petre Roman je Jevrej, a Havel polujevrej. List turskih Jevreja *Šalom* ističe veliku ulogu Petrea Romana i drugih Jevreja u reformama u Istočnoj Evropi i piše: "U revolucijama u Istočnom bloku Jevreji su, obavljajući važne funkcije, podstakli simbol napretka."39

Vaclav Havel je s majčine strane Jevrej i zbog toga je bio uključen u listu "domaći Jevreji i polujevreji" koju je objavio češki antisemitski časopis *Politika*. Havel je još 1991. godine od "Bnai Brith Internationala" dobio zlatnu medalju. Ova medalja se daje "onima koji služe Jevrejima".40 Jedan od najvažnijih Havelovih poduhvata je uspostava ponovnih diplomatskih odnosa sa Izraelom koji su bili prekinuti za vrijeme šestodnevnog junskog sukoba 1967. godine. U januaru 1990. u Češku je išao ministar vanjskih poslova Izraela Moše Arens i imao vrlo dobre razgovore sa

Havelom. Tom prilikom, Havel je izjavio: "Jevreji i Česi su uvijek kroz historiju bili prijatelji". Češki heroj je poslije toga išao u Izrael, čak je išao do "zida plača" sa kapom na glavi. Te njegove aktivnosti i poistovjećivanje sa izraelskim i američkim imperijalizmom izazvale su reakcije češke opozicije i počeli su se pojavljivati naslovi da je Havel za ovo što čini uzeo šekel (izraelski novac).41

Havelovim putem je išao i mađarski lider Arpad Gonez. On je sa Izraelom imao toliko bliske odnose da ga je zamjenik predsjednika "Mađarskog demokratskog foruma" Ištvan Čsurka optužio da je "izraelski agent".42

Bez sumnje, sada je nemoguće znati da li je Havel uzeo "šekel" ili da li je Gonez "izraelski agent", ali je važno da su rezultat lančanih reformi, lideri istočnih zemalja bili "trend" jedne cjeline. Ovi lideri su svoje zemlje htjeli integrisati u zapadne kapitalističke i zbog toga su sa zapadnim kapitalizmom, kao vladajućim, uspostavili bliske veze. Ako se uzme u obzir jevrejski kapital, onda je ovo jedan vid zbližavanja sa Izraelom jer je glavni akter za reintegraciju Istočne Evrope u zapadni kapitalizam trilateralno "istočno pitanje". Spomenuti jevrejski kapitalizam i sa njim paralelno masonske organizacije, ili, drukčije rečeno, judeo-masonski kompleks.

Ovaj "trend" u Istočnoj Evropi možda se mogao i drukčije tumačiti. Pored spomenutog tumačanja o zbližavanju zapadnom kapitalizmu vladajućeg judeo-masonskog kompleksa, može da vrijedi i informacija da je taj kompleks ove lidere birao kao posebne. Petre Roman i Havel, visokorangirani masoni, odmah poslije raspada komunizma dobili su veliku podršku Zapada, možda se iza ovog krije ta "odabranost". Oni koji su željeli uspostaviti novi poredak u Istočnoj Evropi moguće je da su željeli imati lidere "iz svojih redova ili u najmanju ruku bliske".

Poslije svega toga nameće se jedno pitanje: šta je trilateralno "istočno pitanje", ili "masoni osvajaju Istok", izazvalo u jugoslavenskom poretku? Jugoslaviju 1989. nisu zadesile reforme i bila je jedina evropska komunistička zemlja. Ali je dvije godine poslije reformi, zemlja postala pozornica mnogo važnijih političkih zbivanja i zbog krvavog rata bila je strateški interesantnija od bilo koje druge istočnoevropske zemlje.

Dali je judeo-masonski kompleks imao svog lidera u Jugoslaviji ili lidera kojeg su "podržavali"? Kao Petre Roman ili Havel "mason" lidera, lidera koji će uspostaviti bliske odnose sa Izraelom, lidera koji će biti u vezi sa judeo-masonskim kompleksom.

Bez sumnje, odmah na um pada "bliski prijatelj" Davida Rockefellera i visokorangirani mason, Slobodan Milošević. U detaljnom istraživanju Miloševićeve priče, uspjeli smo otkriti da je novi četnički "vojvoda" bio u vezi sa judeo-masonskim kompleksom te, također, u veza-

ma sa Henryjem Kissingerom.

Miloševićeva priča četiri: Kissinger veza

Milošević je 80-tih posjećivao Ameriku u ime "Beogradske banke" i, dok je razvijao prijateljstvo sa Davidom Rockefellerom, na drugoj strani počeo je da ostvaruje bliske kontakte sa američkim ambasadorom u Beogradu Lawrenceom Eagleburgerom. Ambasador je bio čovjek koji se razumio u finansije, tako da je bilo normalno što se slagao sa Miloševićem, predsjednikom najveće srbijanske banke.

Godine 1983. "Beogradska banka" je finansirala projekt proizvodnje jugoslavenskog automobila "jugo", koji je prvi jugoslavenski automobil i bio je namijenjen za izvoz. Finansijer projekta "jugo", Milošević, kao što je i normalno, počeo je da traži tržište. Američki ambasador Lawrence Eagleburger je izašao sa ponudom pred Miloševića o prodaji "juga" u Americi. Ova ponuda Eagleburgera je za Miloševića bila prihvatljiva i njih dvojica su u kratkom vremenskom razdoblju postali ortaci.43 Njemački pisac Hans Peter Rullman je 1989. u knjizi "Krisenherd Balkan" napisao da je ambasador Eagleburger bio "najbrži prodavač juga".44

U početku je to ličilo na obično prijateljstvo, ali je kasnije dobilo politički oblik. Razlog za to je Eagleburgerova politička karijera, jer Eagleburger nije bio obični ambasador. Godina 1970-tih obavljao je visoku dužnost u Ministarstvu inozemnih poslova. U tom periodu ministar vanjskih poslova je bio Henry Kissinger. Tih godina Eagleburger je bio "desna ruka" Kissingeru, i njihovi međusobni odnosi bili su kao otac-sin. Odmah po osnivanju Kissingerove "Associates" 1982. godine, on se vraća sa beogradske dužnosti i zauzima mjesto predsjednika Upravnog odbora u Kissingerovoj Associates.

U vrijeme sklapanja ortakluka između Eagleburgera i Miloševića postojalo je i drugo ime u američkoj ambasadi u Beogradu koje je razvijalo odnose sa Slobodanom. Bio je to vojni ataše Brent Scowcroft, i što je interesantno Scowcroft je kao i Eagleburger bio u istom "Kissingerovom timu". Njih dvojica su u vašingtonskim krugovima bili Kissingerovi " yes men".45 Scowcroft, dok je bio u Karterovom Uredu za kontrolu naoružanja, postao je "poslušan" Kissingeru i po osnivanju njegove "Associates" zauzeo je mjesto u Upravnom odboru. Dok je Eagleburger bio predsjednik upravnog odbora, Scowcroft je bio zamjenik. Obojica su bili Kissingerovi "ljudi"i između njih samih se razvilo prijateljstvo. U posebnim razgovorima su ponekad pričali srpskohrvatski. 46

Prijateljstvo koje se razvilo između Eagleburgera-Scowcrofta i Miloševića ubrzo se prenijelo u Washington. "Kissinger Associates" je

prezentirala "Jugo" firmu i prema pričama imali su veliku dobit. "Kissinger Associates" i srbijanski ortak Milošević imali su priličnu zaradu. Prihodi u devizama su zadržavani u Srbiji, dok je proizvođačima dijelova u Sloveniji i Hrvatskoj isplata vršena u nevrijednom jugoslavenskom dinaru.
Godine 1986. Eagleburger, upetljavajući još jednu kariku u beogradskoj vezi, postao je član Upravnog odbora "LBS" banke u Americi, koja je bila partner jugoslavenske "Ljubljanske banke". "LBS" banka će dvije godine poslije u Americi biti kažnjena zbog oslobađanja crnog novca.47

I tako su trgovci "juga", Kissinger i ekipa shvatili, da je Milošević dobar ortak i da ima "sjajnu" budućnost. Poslije ovog datuma, prema vašingtonskim a i beogradskim različitim izvorima, Eagleburger je počeo nagovarati Miloševića da se bavi politikom.48 Do tada je Milošević bio odgovoran za KP Beograd, a 1986. bio je kandidat za KP Srbije i dobio je izbore. Postao je lider KP Srbije i imao je listu mnogih prijatelja, pa čak i u Washingtonu od Davida Rockefellera do Henryja Kissingera.

Kissingerova ekipa će u narednim godinama pomagati Miloševića. Godine 1988., za vrijeme Busha, ukazat će im se odlična prilika, jer su se Kissingerovi ljudi smjestili na ključnim mjestima Bushove uprave: Brent Scowcroft je bio savjetnik za nacionalnu sigurnost, Lawrence Eagleburger je bio zamjenik ministra vanjskih poslova. Još je Eagleburger imenovan od Busha u decembru 1989. za koordinatora za Istočnu Evropu i shodno "Zakonu o podršci demokratizacije u Istočnoj Evropi", bio je odgovoran za Fond. Ovaj fond se mogao brojati kao Fond Trilateralne komisije "istočnog pitanja" i posjedovao je milijarde dolara. Prema različitim izvorima, Eagleburger će ovaj fond u kratkom vremenskom razdoblju dovesti u instituciju za korištenje Henryju Kissingeru i njegovim prijateljima. Zadužbina za demokratiju koja je osnovana kao pomoć Fondu bila je pod kontrolom Eagleburgera i Kissingera. Na čelu Zadužbine bila je osoba koja je mogla predstavljati Kissingerov judeo-masonski kompleks, Carl Gersham. Gersham je bio stari predsjednik američke jevrejske najmilitantnije organizacije ("Anti-Defomation League of Bnai Brith")

Putem Fonda su pomognute mnoge "demokratske" političke grupe u Istočnoj Evropi. Ovo "demokratske" značilo je odgovarajuće američkim interesima i te grupe, ustvari, nisu morale biti demokratske. Prema američkom istraživaču Eustaceu Mullinsu, velika pomoć (mito) data je nekim birokratima u Rusiji 90. i 91. godine, ali gotovo nijedan nije bio predvodnik rušenja komunizma.49

Koga je Nacionalna zadužbina za demokratiju, pod kontrolom Kissingera, izabrala za podršku u Jugoslaviji?

Naravno, Miloševića. Brzo je izbio i Srpsko - hrvatski rat te su sve oči bile uprte u Jugoslaviju. Uz velika uporna pitanja glasnogovornik

"Nacionalne zadužbine za demokratiju" je rekao: "Uspostavili smo bliske odnose sa Miloševićem".50 Pomoć nije bila samo u novcu već i "taktička" pomoć. Glasnogovornik Zadužbine je rekao da su srpski lideri obrazovani s posebnim metodama.51 Ove metode su razvijene od engleskih socijalno-psiholoških stručnjaka na klinici "Tavistock" i povećale su uticaj lidera nad narodom.

Veza Kissingerove ekipe, a naročito Eagleburgera sa Miloševićem postala je svakodnevnica. U martu 1989., prilikom izbora Eagleburgera za pomoćnika ministra, senator Larry Pressler je Eagleburgeru rekao: "Koliko znam, vi ste bliski prijatelj sa liderom KP Srbije". Senator je mislio na Miloševića.52 Ova Eagleburgerova veza sa Miloševićem i drugim srpskim državnim zvaničnicima upoređena je sa poznatom "Lawrence of Arabia" i nazvana "Lawrence of Serbia"53 Hrvatsko - američke organizacije bile su zabrinute zbog tog Eagleburgerovog "Serbophile" identiteta i aktivnosti. Prema tom tumačenju, Eagleburger i Scowcroft su namjerno pogrešno obavještavali Washington.54

Eagleburger je prijateljstvo sa Miloševićem demantovao. Tako je prilikom posjete Jugoslaviji 27. februara 1990. pozvao ga na razgovor u "Bijelu kuću". Ovu informaciju su objavile zagrebačke *Večernje novine* 3. marta 1990. godine.

Glavni razlog nereagovanja Bushove administracije na srpske napade je tajni sporazum "Kissingerove ekipe" sa Beogradom. Bivši rumunski ambasador u Americi, David Funderburk, u reportaži je rekao: "Politika koju smo gutali u Bosni i cijeloj Jugoslaviji bila je zbog odnosa između Eagleburgera i Miloševića".55

Miloševićeva veza sa judeo-masonskim kompleksom bila je razlog takve politike prema Jugoslaviji, ne samo Bushove već i Clintonove administracije, američkog državnog aparata, pa čak i Zapada! Kissingerova ekipa je kroz CFR, Trilateral, Bilderberg organizacije produžila judeo-masonski kompleks i do Beograda. Od samog početka rata, oni su u svijetu radili kao "Tajna ruka" i podržavali Miloševića i njegove četnike. Poslije Drugog svjetskog rata, masonstvo je bilo ponovo katalizator između Beograda i Zapada.

Ali judeo-masonski kompleks nije bio jedini razlog tajnih odnosa Kissingerove ekipe sa Miloševićem. Savez je olakšavao odnose između dvije strane, ali savez je imao logiku i strateški interes, koji nije bio u Beogradu već u Sarajevu kao izvoru "zelene opasnosti"

Iznova "zelena opasnost"

Kao što je navedeno, masonstvo je bilo katalizator i strateška logika tih odnosa. Kissinger i njegova škola su odredili "jastrebove "protiv islama i sada se u sredini Jugoslavije, u BiH, rodila "islamska opasnost". Na prethodnim stranicama smo rekli da je tu opasnost 80-tih godina "ugušila" Komunistička partija, ali se ponovo vratila. To je bio negativan razvoj situacije kako za Amerikance koji su bili vezani za Kissingerovo učenje, tako i za neke zemlje koje su imale veze sa Jugoslavijom, prvenstveno za Englesku.

Milošević je bio strateški element za ravnotežu protiv "zelene opasnosti". Da mu je ovo bila misija, on je to svakom prilikom izjavljivao.

Ustvari, šta je "zelena opasnost" u BiH?

Alija Izetbegović, poslije Sarajevskog procesa 1983. bio je poznat kao simbol islamskog pokreta. Poslije šest godina provedenih u najgoroj jugoslavenskoj kaznionici "lomeći kamen" stekao je veliku karizmu u narodu. Godine 1990. u maju je osnovana "Stranka demokratske akcije" (SDA) i upravo je on sjedio na predsjedničkoj fotelji. Islamski identitet SDA je bio istaknut. Zeleni bajraci, polumjesec, ilahije na mitinzima, 40 godina zabranjivan i natjerivan na zaborav, islamski identitet se iznova budio. Slijedeći redovi u Izetbegovićevoj deklaraciji bili su opominjujući za neke krugove. Strateške poglede zapadnih muslimana "Kralj mudrosti" je ovako rezimirao:

"Umjesto svojih armija, oni sada ubacuju svoje ideje i svoj kapital, i ovom novom formom utjecaja nastoje ponovo postići isti cilj, da osiguraju svoju prisutnost i da muslimanske narode održavaju i dalje u stanju duhovne nemoći i materijalne i političke zavisnosti". 56

Svi ovi stavovi Alije Izetbegovića nisu nikad isticali njegova antikršćanska ili antizapadna razmišljanja. Naprotiv, Izetbegović je isticao islamsku toleranciju i miroljubivost protiv zapadnog agresivizma i dominacije. Prilog tome je i osnovana partija koja je imala cilj BiH sa srpskim i hrvatskim narodom u njoj.

Odmah su i Srbi i Hrvati osnovali svoje partije. Srbi su osnovali "Srpsku demokratsku stranku" (SDS), čiji je lider bio psihijatar iz Sarajeva, Radovan Karadžić. Partija Hrvata je bila "Hrvatska demokratska zajednica" (HDZ), istoimena kao i u Hrvatskoj. Na izborima za Parlament u decembru 1990. od 240 mjesta Izetbegovićeva stranka je osvojila 86,

SDS 72, a HDZ 44 mjesta. Još jedna partija bila je u Parlamentu sa 13 mjesta. Bila je to "Muslimanska bošnjačka organizacija" Adila Zulfikarpašića, koja je bila opozicija Izetbegoviću!

Na prethodnim stranicama rekli smo da je u Bosni 70-tih i 80-tih godina protiv islamske frakcije bila "bošnjačka nacionalisticka "frakcija. Zulfikarpašić je bio predstavnik te frakcije. Dugo godina se bavio trgovinom u Švicarskoj i stekao veliki imetak. Vratio se u BiH 80-tih, i svoj politički život započeo u redovima SDA. Ali, tri mjeseca prije izbora, u septembru 1990., sa grupom istomišljenika odvojio se od SDA i osnovao MBO. Partijski rad i program bio je suprotan imenu stranke. Prema njemu, ljudima treba dati glas po političkom ubjedenju (liberali, socijalisti i sl.), a ne po vjerskoj i etničkoj pripadnosti. Tako je on, kvareći muslimansko jedinstvo, učinio korak koji će naštetiti BiH. Izetbegović je u vezi s tim jednom novinaru rekao slijedeće:

"Komunisti su sa ugnjetavačkim sistemom kod ljudi stvorili čežnju za otvorenim ispoljavanjem vjerskog identiteta. Za 4-5 godina možda poslije ovog odvajanja možemo doći do civilnog društva. Ali sada naša partija mora da obuhvata muslimane. Partije koje predstavljaju sve past će kao male, nedovoljne. Ovdje postoji mogućnost unutrašnjeg rata, ali je naš cilj jedinstvena BiH".57

Kao što je i pretpostavljao Izetbegović, Zulfirkarpašićeva partija je bila mala i nedovoljna, i u narednom periodu postepeno je nestala. Ali, ovaj bošnjački biznismen će imati veliku podršku onih koji su Izetbegovića vidjeli kao "zelenu opasnost". Izetbegović je uspio da odbrani ravnotežu od izbora u decembru 1990. pa do početka rata, aprila 1992., jer je u Jugoslaviji svaki slijedeći dan značio približavanje ratu.

Proba u Krajini

Kada je Izetbegović došao na vlast, Jugoslavija se već odavno bila ugrijala. Srbi su u Hrvatskoj u oblasti Krajine proglasili "autonomiju", koju Hrvatska nije priznavala, i tako su tenzije porasle.

Krajina je bilo interesantno područje, koje je bosansku zapadnu granicu okruživalo u obliku polumjeseca i većina stanovništva su bili Srbi. Kako su oni došli na to područje, veoma je interesantno. Osmanlije su napredovale prema Zapadu a Austrija je gubila BiH, povodom osmanlijskog napredovanja. Jedna grupa Srba iz Srbije je uzeta pod zaštitu i smješteni su na ta područja. To su bili radikalni Srbi koji nisu željeli živjeti pod osmanlijskom upravom. Austrijska kraljevina je njih naoružavala i

smjestila ih na to područje te tako stvorila tampon zonu ispred Osmanlija.

I tako je ova Krajina prilikom stvaranja Jugoslavije ostala u Hrvatskoj. Uvijek je bio cilj srbijanskih ekstremista pripajanje krajiških Srba "matici", koji je u Drugom svjetskom ratu nastojao primijeniti Mihajlović, a 1990. anschluss je isprobavao Milošević.

Krajiški ili kninski Srbi su u aprilu 1990. na hrvatskim općim izborima učestvovali sa SDS-om. Bez sumnje, Milošević je bio zadovoljan time, ali to je u velikoj mjeri bila mjesna inicijativa. Krajiški Srbi su se bojali asimilizacije u Hrvatskoj. U krajiškom SDS-u su počeli ojačavati radikalni elementi. Ovi radikali su bili bliski Miloševiću, i Beograd je provodio propagandu kako Hrvati žele da stvore "ustašku" državu. To zastrašivanje "ustašama " bilo je najdjelotvornije sredstvo za buđenje.

U ljeto 1990. god. postala je jasna Miloševićeva produžena ruka u Krajini. Upravu nad krajiškim SDS-om preuzeli su radikalni Srbi koji su bili u bliskim vezama sa Beogradom. Tanzije su odmah eskalirale. Najavljeno je da će u augustu održati referendum za autonomiju Krajine. Zagrebačka vlada je referendum proglasila nezakonitim. Nakon toga se prvi put počelo primjećivati oružje. Na ulicama u Krajini pojavila je se srpska milicija. Ova milicija je imala otvorenu podršku JNA koja je bila pod kontrolom Srba (zapovjednik garnizona Federalne armije u tom području bio je kasnije poznati Ratko Mladić). U vrijeme formiranja milicije i beogradski mediji i lideri krajiških Srba izjavljivali su: "Ustaše pripremaju pokolj Srba u Krajini". Anarhija je izbila i prvi Hrvati su poginuli. U januaru 1991. mjesni srpski lideri govorili su: "Srpska autonomna oblast Krajina". Dva mjeseca poslije milicija krajiških Srba je željela proširiti "autonomnu oblast" i tada je započeo otvoreni sukob sa hrvatskom policijom, intervenisala je Federalna armija. Razmjer sukoba se povećavao.

Milošević je propagandom, provokacijama i raznim intrigama u kratkom vremenskom periodu radikalizovao krajiške Srbe i u velikoj mjeri stvorio vještački sukob. Stručnjak za Balkan, Noel Malcolm, rekao je da je Milošević za radikalizaciju koristio tri metode.58 Ove metode su važne, jer će iste sa malom promjenama biti primijenjene u Bosni.

Prva metoda za radikalizaciju srpskog stanovništva: mediji i marionete Beograda, mjesni srpski političari bi prvo vršili "bombardovanje dezinformacijama", unijeli bi veliki strah. Svaki pokret Hrvatske vojske bi krajiškim Srbima bio predstavljen kao "ustaška priprema za pokolj".

Druga metoda korištena za stvaranje sukoba bila je tradicionalna milicijska taktika. Grupa vojnika bi prolazila pored sela i iz sela bi od seoskog provokatora bila otvorena vatra. Vojnici bi poslije došli sa pojačanjem u selo da pronađu one koji su pucali na njih. U međuvremenu, provokator dolazi u selo i narod se pokreće tako što kažu: "Vojska dolazi

da vas sve pobije". Seosko stanovništvo sa oružjem čeka, vojska dolazi, provokator ponovo puca i tako se sukob rasplamsava. Francuski branioci i Vietkong gerila su često upotrebljavali ovu metodu. Miloševićevom podrškom ovu metodu je upotrebljavala i srpska milicija u Krajini. Jednom su otvorili vatru na pun kamion hrvatske policije, a poslije su seljacima rekli da je policija došla napasti selo, i tako izvršili podjelu oružja.

Treći metod je još jednostavniji. Stvoriti vještački sukob i pozvati Federalnu armiju radi osiguranja mira. Ali, bez sumnje, posao Federalne srpske vojske nije bio "osigurati mir" već veličati srpstvo.

To je, ustvari, bila uspješna "proba" u Krajini, jer će se prava proba u mnogo većem obliku nešto kasnije primijeniti u BiH. Milošević je u svom snu o "velikoj Srbiji" uspio ostvariti jedan korak. Red je na drugi korak, ustvari "probu" za BiH, stvoriti Srpsko-hrvatski rat.

Smrt Jugoslavije

Hrvati i Slovenci su kroz historiju bili u istim redovima, a imali su i istu kulturu. Oba naroda su katolici u odnosu na pravoslavne "istočnjake" Srbe, i bili su bliski kulturi Zapadne Evrope. Bile su drukčije konstrukcije u odnosu na druge republike. Ekonomija ovih dviju republika bila je bolja od ostalih četiri. Ukratko, bili su zapadniji, moderniji i bogatiji.

Zbog svega toga, te povećanog srpskog nacionalizma, ove dvije republike su se željele odvojiti od Jugoslavije. Miloševićeva Srbija je jačala i Jugoslavija je sve više ličila na "Srboslaviju" pa su ove dvije republike bile odlučne da ne žive pod srpskom hegemonijom.

Uporedo sa srpskim nacionalizmom i u ovim dvjema republikama počeo se razvijati paralelni nacionalizam. Dok se 1980-tih srpski nacionalizam iznova budio, pokrenuo je i Hrvate i Slovence. Naročito je to bilo izraženo u Hrvatskoj. Lider hrvatskog pokreta bio je bivši partizanski general Franjo Tuđman. Tuđman je ujedno bio i historičar, ali historičar koji je pravio reviziju. On je uvećao broj srpskih žrtava koje su ustaše pobile, s namjerom da hrvatski narod nepravično okrivi.

U Istočnoj Evropi odvijao se proces liberizacije. Jugoslavija je postala višepartijska. Naravno, tu je bio i HDZ, čiji je lider bio Tuđman, koji je na izborima u proljeće 1990. došao na vlast. Na izborima istog datuma u Sloveniji je došla jedna nacionalističko-liberalna koalicija.

Protiv buđenja hrvatskog nacionalizma Milošević nije mirovao i, kao što smo i rekli, stvorio je krizu u Krajini. Tako je i krajiške Srbe huškao na pripajanje "matici" i ujedno ih koristio kao sredstvo za rat protiv Hrvatske, jer je rat, prema Miloševiću, bio neizbježan. U junu 1990. raspustio je kosovski parlament i ovu "autonomnu oblast sa apsolutnom

albanskom većinom doveo pod upravu Srbiji".

U drugoj polovini 1990. napetost između Slovenije, Hrvatske i Srbije se povećavala. Na to je došla i kriza u Krajini. Jedan od razloga je bio ekonomski. Naime, ispostavilo se da je Milošević veliki dio federalnog budžeta bespravno pripajao Srbiji. To "bezakonje" je u korijenu poremetilo plan federalnog premijera Ante Markovića za obaranje inflacije u Jugoslaviji. U decembru 1990., Slovenci su napravili referendum za proglašenje nezavisnosti. Na referendumu je učestvovalo više od 90% glasača a 89% je dalo glas za nezavisnost.

Milošević je ponovo početkom 1991. izašao na scenu i rekao da jugoslavensko uređenje treba ovako da ostane. Obavijestio je Hrvatsku i BiH da, ako budu radili na slabljenju federacije ili se zalagali za neki labaviji oblik konfederacije, on će ih aneksirati. Da bi osigurao svoju vlast, priređivao je razne "udare". Za vrijeme studentskih demonstracija, u martu 1991., primorao je federalnog premijera Borisava Jovića da proglasi vanredno stanje u zemlji, čemu se ovaj opirao. Na to je Milošević primorao i Jovića i federalne predstavnike Crne Gore, Vojvodine i Kosova na ostavke. Poslije je putem televizije rekao da se Srbija neće pokoravati federalnom premijeru. Izgledalo je kao da je Jović izgubio autoritet. Poslije nekoliko dana se pribrao i vratio na mejdan, ali Milošević je kao lider Srbije bio mnogo jači od federalnog premijera i obznanio je da neće premijera "uvažavati".

U maju je kap prelila čašu. Prema Ustavu, na mjesto federalnog premijera trebao je doći Hrvat, bio je to Stipe Mesić. Srbija je obznanila da to neće prihvatiti. Konačno, na terenu nije bilo federacije iz Ustava. Ostale su Srbija i republike koje ne žele učestvovati u "velikoj Srbiji".

U toj situaciji, Hrvatska je donijela odluku. Tuđmanova vlada je 19. maja organizovala referendum za nezavisnost, i 92% hrvatskih građana je reklo "da". Konačno je dugme pritisnuto. Naredni dan, Federalna armija je s tenkovima ušla u Sloveniju.

Za Miloševićevu odluku da ide na Sloveniju i Hrvatsku, važnu ulogu je imala podrška vanjskih prikrivenih sila. Srpski lider je imao podršku posredstvom masonstva iz Amerike te podršku Engleza, koji su bili tradicionalni prijatelji Srba. Iz Njemačke je dolazila podrška hrvatsko-slovenskom savezu. Sve je to Miloševiću omogućilo da se ponaša kao "orao". Čak je to pokazivao i u otvorenim diplomatskim kontaktima. EEZ je još u aprilu, ističući "Jugoslavensku zajednicu i jedinstvo", bila podrška Miloševićevoj tezi. EEZ je, još dok je bjesnila hrvatsko-slovenska kriza, Srbiji dala kredit od 750 miliona eura, stavljajući se tako na stranu Beograda.60

Mnogo veća podrška došla je s one strane Atlantika, iz Amerike,

pod uticajem "Kissingerovih veza". Američki ministar vanjskih poslova James Baker je 20. juna došao u Beograd i rekao Miloševiću: "Bushova administracija poslije Hladnog rata ne želi podjele na mini državice".61 Tako je diplomatskim jezikom Bushova administracija dala zeleno svjetlo Miloševiću. Naravno, u svemu tome veliki uticaj su imali "Kissingerovi ljudi", pomoćnik ministra vanjskih poslova Lawrence Eagleburger i Savjetnik za nacionalnu sigurnost Brent Scowcroft.

Milošević je, oslanjajući se na tu podršku, poslao federalne tenkove na Sloveniju. Sa "blitzkriegom" će osvojiti ovu malu zemlju i drugima poslati opomenu-poruku. Ali, Slovenci su pokazali odlučan otpor i beogradski planovi su propali. Milošević se brzo odrekao Slovenije, jer Slovenija nije nikad ni bila uračunata u "veliku Srbiju".

Međutim, za Hrvatsku je situacija bila drukčija. Odvajanje Hrvatske od Jugoslavije shvaćeno je kao odvajanje krajiških Srba od Srbije. Zbog toga je beogradski odgovor na hrvatsko otcjepljenje bio mnogo jači.

Sa hrvatskim proglašenjem nezavisnosti, Milošević je odlučio da primijeni dvije strategije u Srpsko-hrvatskom ratu. Jedna od tih je opća ofanziva na Hrvatsku, a pored toga će u sukob uvesti i paramilitarne trupe sačinjene od srpskog stanovništva iz Hrvatske. U augustu 1991. počeo je da primjenjuje te dvije taktike. Federalna vojska počela je osvajati Slavoniju, hrvatsko područje blizu srbijanske granice. U septembru je započelo bombardovanje turističkog mjesta Dubrovnik.

To osvajanje i bombardovanje provodila je Federalna vojska. Druga taktika su bile paramilitarne naoružane trupe koje su bile pod kontrolom Armije.

I, što je interesantno, te paramilitarne snage su imale ime kao i prije 50 godina - "četnici".

Neočetničko organizovanje; Arkan i Šešelj

Jedan posmatrač je u septembru 1991. godine ovako opisao ciljeve srpskih paramilitarnih snaga u Hrvatskoj: "Hrvatsko stanovništvo između srpskih područja strahom i terorom natjerati na bijeg i tako ova područja pripojiti."62 Prva primjena "etničkog čišćenja" počela je u Krajini i sprovodile su ga paramilitarne snage koje će ga kasnije sprovoditi i u Bosni.

Te naoružane čete su od početka 1990-tih imale aktivnosti u Hrvatskoj na područjima pod srpskom kontrolom. Početkom 1991. beogradski ministar unutrašnjih poslova Mihalj Kerteš je za te grupe organizovao vojne kampove za obučavanje. Ta grupa je bila imenovana "Dobrovoljni srpski graničari" i bili su pod kontrolom Željka Ražnjatovića,

poznatijeg kao "Arkan". Arkan je godinama gonjen od Interpola, a još je bilo zastupljeno mišljenje da je za jugoslavensku tajnu službu u inozemstvu pripremao atentate za opozicionare. Arkanove čete je u početku finansiralo Ministarstvo unutrašnjih poslova Srbije, poslije su se finansirali od ratnog plijena, a s druge strane su uspostavili bliske ekonomske veze sa nekim izraelskim bankama.

Osim Arkanove grupe, postojala je veća, koju je organizovala "Srpska radikalna stranka" i oni su bili miraz iz Drugog svjetskog rata. Zvali su se "četnici". Njima je upravljao ekstremni srpski nacionalist i lider "Srpske radikalne stranke" Vojislav Šešelj. Šešelj je 1985. godine bio pritvoren zbog propagiranja podjele BiH između Srbije i Hrvatske. Tog "vatrenog" srpskog nacionalistu novi srbijanski "princ" Milošević imao je u vidu, "Slobo" je pomogao "Srpsku radikalnu stranku" a i Šešelj je podržavao Miloševića. "Majstor" Milošević ima najveće zasluge za Šešeljev ulazak u Parlament u julu 1991. godine.

Šešelj je u Miloševićevom "misterioznom planu" bio u ulozi "lošeg čovjeka", a ujedno je bio najradikalnija marioneta srpskog nacionalizma. On četnike iz Drugog svjetskog rata nije nasljeđivao samo imenom već i ideologijom. U reportaži u augustu 1991. koju je dao njemačkom časopisu *Der Spiegel* rekao je da četnici tradicionalno ponavljaju formulu "velike Srbije". Prema tom planu, Srbija će se proširiti na Bosnu, Makedoniju, Crnu Goru i veliki dio Hrvatske. "Hrvatima ćemo dati onoliko koliko mogu da vide sa Zagrebačke katedrale": govorio je Šešelj. O Bosni je rekao slijedeće:" Bosanski muslimani su islamizirani Srbi". Na pitanje: "Ako oni ovo srpstvo ne prihvataju?" ovako odgovara: "Onda ćemo ih sve istjerati iz Bosne". Gdje? "U Anadoliju..."63

Šešelj nije bio samo četnički ideološki falsifikat već i registrovani nasljednik. Njemu je ovo svojstvo "ilustrativno" dato. Njemu je titulu "vojvode" dao jedan od Mihajlovićevih komandanata iz Drugog svjetskog rata i ujedno "najstariji četnik u životu" Momčilo Đujić. Ovaj "četnički ostatak" je živio u Kaliforniji i, dajući taj čin Šešelju, prema Tanil Bori, omogućio im je pravo nad čitavim mirazom četnika iz Drugog svjetskog rata, što je Šešelju i neočetnicima bila velika prednost.64

Srpsko-hrvatski rat, Lord Carrington i "Tajna ruka" koja je podržavala Srbe

Rat koji je Milošević započeo protiv Hrvatske sa Federalnom vojskom i neočetnicima bio je veoma krvav. Slavoniju i Krajinu kontrolisale su srpske snage i taj prostor su etnički "očistili". Naročito su

neočetnici bili majstori tog posla. Po osvajanju najvažnijeg slavonskog grada i najvažnijeg ratišta Srpsko-hrvatskog rata - Vukovara, u kome su Arkanovi "Tigrovi" izvršili "čišćenje", ubijeno je više stotina civila. Razasuti hrvatski leševi na ulicama Vukovara pokazivali su da su se neočetnici vratili poslu koji je napola urađen u Drugom svjetskom ratu.

I ovaj put, kao i 1940-tih, ponovo su se u balkansku krizu umiješale vanjske sile. To miješanje ostvareno je putem UN-a i EEZ-a. Dok je izgledalo da je Zapad došao da brani pravdu, slobodu, s druge strane, zbog strateških računa i tradicionalne bliskosti, širila se podrška Beogradu. Bez sumnje, jedan od najznačajinih vidova prikrivene podrške Miloševiću od Zapada jeste stavljanje embarga na uvoz oružja za prostor cijele Jugoslavije u septembru 1991. od UN-a. Taj embargo nije nimalo utjecao na četvrtu vojnu silu u Evropi, koja je posjedovala veliku vojnu industriju, i na srpske paramilitarne snage, koje su odavno bile spremne za etničko čišćenje. Isto nije važilo i za Hrvate. Naprotiv, embargo je izazvao negativne posljedice, jer su Hrvati upravo tada stvarali Armiju i imali su veliku potrebu za oružjem. Pad Vukovara je najveći događaj kojim su Hrvati platili postojeći embargo.(Taj će embargo kasnije svezati ruke bosanskim muslimanima protiv Srba i on će, uprkos brojnim prigovorima, biti primjenjivan do 1995.)

Kao da je u međunarodnom društvu postojala "Tajna ruka" koja je podržavala Srbe. Upravo ta "Tajna ruka"je pomogla Beogradu prije embarga. EEZ je još u aprilu, ističući "Jugoslavenski savez i privrženost jedinstvu zemlje", podržala Miloševićevu tezu, čak je i u vrijeme tinjanja hrvatsko-slovenske krize dala kredit Srbiji od 750 miliona eura i tako se stavila u službu Beograda.

Osoba koja je najviše zastupala politiku privrženosti EEZ-a Beogradu, a koja je od te zajednice imenovana za mirovnog posrednika u Jugoslaviji, ujedno je bio nekadašnji ministar inozemnih poslova Engleske, Lord Carrington. Učinio je sve da se ne prizna nezavisnost Slovenije i Hrvatske, čak je pripremio i plan za novu Jugoslaviju. Upravo ono što je Milošević tražio, a nije mogao ostvariti.65 Poslije će biti okrivljen od bosanskih muslimana da je prijatelj Srba. I stvarno, Carrington je dugo u diplomatiji bio najstabilniji podržavalac Miloševića.

Carringtonov je identitet krajnje važan za rasvjetljavanje identiteta "Tajne ruke" koja je bila podrška Srbima, jer je Carrington bio osoba koja se dugo interesovala za Jugoslaviju i u jednom smislu bio je predstavnik Henryja Kissingera. Između Carringtona i Kissingera postoji prijateljstvo i partnerstvo iz "Kissinger Associates". Ovu firmu su zajedno napravili i dugo su zajedno radili.66 Još su zajedno bili u jednom prljavom poslu. Na Dalekom Istoku trgovali su sa kineskim prodavačima opijuma.67 Carrington je bio i rodak

poznatog Kissingerovog prijatelja, engleskog Jevreja kapitaliste Rothschilda. Carrington je kao posjedavalac ovih važnih "veza" imao i važnu masonsku karijeru. Osim što je bio visoko rangiran u engleskim ložama, bio je kao proizvod moderne masonske politike važan i stalni član Bilderberg grupe. Čak je bio i presjedavajući Bilderberg sastanka koji je održan 6. - 9. juna 1992. u njemačkom gradu Baden-Badenu.68 Lordove masonske veze pružale su se i do Italije. Bio je u Upravnom odboru "Hambros" banke, koja posjeduje jevrejski kapital, te je imao bliske veze sa ložom "P2" koja se pojavila u Italiji 1980.69 Nije bez razloga Carringtonov ortak i prijatelj Kissinger bio član "Monte Carlo komiteta", koji je za jedan stupanj veći od lože "P2".70

Tako sva ova Carringtonova veza sa Kissingerom i masonska karijera objašnjava prikrivenu diplomatsku podršku koju je imao Miloševićev beogradski režim.

U Drugom svjetskom ratu podrška "anglofila" Mihajloviću dolazila je od anglosaksonskih masona, isto tako je i Milošević mogao napredovati, zahvaljujući pomoći anglosaksonskog masonskog kompleksa. Zapadnjačka, za Srbe prijateljska "Tajna ruka" jeste ovaj anglosaksonski masonski kompleks.

Historijski bliska Srbima, Francuska je posredstvom masonstva kao "katalizatora" bila dio "Tajne ruke"; pomoćnik predsjednika Hrvatske - Tomac je u septembru 1991. podsjetio na tajne veze između Francuske i Miloševića".71

Ali, Hrvati su utjecaj "Tajne ruke" u međunarodnom društvu u narednim mjesecima Srpsko-hrvatskog sukoba prebrodili zahvaljujući tradicionalnom savezniku Njemačkoj. Njemačka je uz velike napore uspjela u decembru 1991. osigurati međunarodno priznanje Hrvatske i Slovenije, i ta odluka je saopćena 15. januara 1992. U međuvremenu, Hrvati su počeli da uzimaju oružje tajnim kanalima od zemalja "Varšavskog ugovora" i iz Srednjeg Istoka. Na kraju su u februaru UN imenovale Cyrusa Vancea za posrednika, koji je osigurao primirje. Područja Hrvatske koja su zauzeli Srbi nazvana su - "sigurnosna područja". Njih će kontrolisati UN i tako je, iako na krajnje nestabilnoj, osnovi, okončan Srpsko-hrvatski rat.

Hrvati su uz veliku pomoć Njemačke "skratili nogavice" Miloševiću. Poslije Hladnog rata u Evropi jaki "V Rajh" uspio je oslabiti utjecaj anglosaksonskog masonskog kompleksa, koji je podržavao Srbe. Ali, slijedeći Miloševićev cilj nije imao takvu prednost. Slijedeći Miloševićev cilj nije imao jakog zaštitnika kao što je Njemačka, i za Beograd je taj cilj bio mnogo važniji od Hrvatske. Milošević, kao i anglosaksonski kompleks slagali su se u vezi s pitanjem "stvarnog cilja" i bili su uznemireni od mogućnosti instaliranja "zelene opasnosti" na Balkanu.
Bez sumnje, taj "stvarni cilj" bila je Bosna.

RAT, MASAKR I DIPLOMATIJA 1992-95

"Znajte, moji naoružani saputnici, s nama je sva Evropa"
-nacionalistički srpski pjesnik Vlada Popović, 1914.

Četrdesetšestogodišnji bosanski musliman Sulejman Bešić, bio je u koncentracionom logoru Trnopolje i veoma mu je teško objašnjavati torturu srpskih čuvara nad muslimanima. Prema njegovoj izjavi, jednog dana je četnik, po imenu Dušan Tadić, prišao jednoj ženi muslimanki i derući se upitao je gdje joj je muž. Poslije je rekao ženi da se skida ili će umrijeti; žena se pod prijetnjom oružja plačući počela skidati. Nije prošla ni minuta, Tadić ju je udarcom u glavu usmrtio. Isti četnik je za nekoliko minuta doveo sina ove žene svezanih ruku i naredio mu da siluje mrtvu majku. Mladić je na ovu naredbu odgovorio vapajem koji je zaparao uši i u neposrednoj blizini bio je ubijen od Dušana Tadića.

Ubijena tijela su dugo ostala na zemlji. Ali ova slika nije bila neobična u ovom koncentracionom logoru. Prema priči Sulejmana Bešića, situacija ranjenih muslimana u logoru bila je zastrašujuća; pojedini su bili onesviješćeni i otvorene rane bile su pune crva. Tijela koja su bila na otvorenom i to "crvavo meso" su u kampu širili miris koji je bio nepodnošljiv.

Sulejman Bešić bio je svjedok tih događaja u koncentracionom logoru Trnopolje. On je to ispričao u Haagu, "Međunarodnom sudu za ratne zločine" koji je oformljen zbog ratnih zločina na prostoru Jugoslavije, a sve radi rasvjetljavanja tih zločina i kažnjavanja zločinaca. Ti strašni događaji jasno pokazuju sistematski zločin i masakr na prostorima BiH koje su Srbi primjenjivali protiv muslimana i jedan su od više hiljada primjera.1

To je divljaštvo možda ostvareno u kratkom periodu i na malom geografskom prostoru, ali njegovi korijeni se protežu u daleku prošlost, imajući podršku sa većeg geografskog prostora. U pozadini tog divljaštva,

nije bilo samo sjedište srpskih trupa na Palama, a ni beogradska vlast, već su tu bili upetljani i prsti "antiislamske internacionale", čiji su predstavnici šetali diplomatskim hodnicima zapadnih glavnih gradova. S obje strane Atlantika ova utjecajna prikrivena "internacionala" je Bosanski rat u veoma majstorskom i misterioznom (sofističkom) obliku usmjeravala u korist Beograda.

Na narednim stranicama ćemo zajedno rasvijetliti ta usmjeravanja.

Nagovještaj rata

Srpsko-hrvatski rat završen je početkom 1992. god., priznanjem nezavisnosti Zagrebu od EZ. Njemačka se stavlja na hrvatsku stranu. Hrvatski istok, Slavonija, Krajina u "trbuhu" i neka područja na obali Jadranskog mora ostala su možda pod kontrolom Srba, ali ipak, krv je zaustavljena. Na pitanje "Ko je dobio?", iako nije bilo moguće dati jasan odgovor, moglo bi se reći da je strjelica pokazivala Beograd. Milošević je osvajanjem Slavonije i Krajine učinio važne korake za stvaranje "velike Srbije". Hrvatska se dokopala nezavisnosti i spasila se od "nogavica velike Srbije".

Sa završetkom Srpsko-hrvatskog rata počela su zvona zvoniti za Bosnu. Miloševićevo oko je poslije završetka posla na hrvatskom ratištu bilo upereno prema Bosni. A Bosanci su imali dva jednako loša rješenja: ili ostati u Jugoslaviji, što je značilo pristati na "veliku Srbiju", ili proglasiti nezavisnost i krenuti opasnim putem kao i Hrvatska, s tim da bi taj put bio opasniji.

Neprijateljski stavovi bosanskih Srba su se pogoršavali. U maju 1991. god. partija bosanskih Srba - SDS proglasila je u Bosni četiri "srpske autonomne oblasti" koje su bile naseljene većinskim srpskim stanovništvom. To je bio početak scenarija kao i u Krajini. Mnogo važniji razvoj situacije desio se u julu 1991. god. Sa Miloševićevom naredbom srbijanski ministar unutrašnjih poslova Mihalj Kerteš izvršio je veliko transportovanje oružja lideru bosanskih Srba Radovanu Karadžiću. To je jasno pokazivalo da je Milošević "poslodavac" Karadžiću. 2 U augustu 1991. federalni premijer Ante Marković je objelodanio tajni telefonski razgovor izmedu Miloševića i Karadžića. U razgovoru Milošević Karadžiću govori da će slijedeću isporuku oružja uzeti od banjalučkog komandanta Federalne armije generala Nikole Uzelca. 3 Nije bilo sumnje da je Milošević komandovao Karadžiću. Čak je i Karadžić otvoreno govorio da "po nekoliko puta u sedmici" razgovara sa Miloševićem. 4

U septembru, bosanski Srbi su napravili još jedan korak za srpske autonomne oblasti. Naime, oni su tražili intervenciju Federalne vojske za

odbranu tih oblasti. Da bi stvorili potrebu za tom intervencijom, oni su izazvali dva konflikta - isprobani "recept" iz Krajine se ponavljao. Prema izrežiranom scenariju, Federalna armija je, po Miloševićevoj naredbi, u zapadnu Hercegovinu nagomilala oko 5.000 vojnika. Tako su te trupe na kraju septembra stvorile granicu "Hercegovačke srpske autonomne oblasti." Ujedno su taj prostor koristili kao bazu za napade na Dubrovnik. Te federalne vojne trupe su jednom prilikom htjele da zaustave muslimanski i hrvatski civili, na što su ovi otvorili vatru na njih.

Na početku 1992. god. bosanska vlada se tako našla u kritičnoj poziciji. Srbi neće pristati na nezavisnost bez rata, ali ni Bosanci nisu željeli ostati pod željeznim kandžama Srbije. Jer, ako sada ne ostvare nezavisnost, kao rezultat korjenitih promjena poslije Hladnog rata, ponovnu sličnu priliku bilo je teško naslutiti. Ako Bosna u vrijeme haosa u svijetu i području i uravnoteženosti politika na Balkanu ostane pod hegemonijom Beograda, kasnije bi se teško mogla osloboditi te hegemonije. Hrvatska je iskoristila priliku i, plaćajući "dijetalnu" cijenu (prolivena krv u ratu i, iako u prolaznom periodu, dala je Krajinu i istočnu Slavoniju), ostvarila je nezavisnost. Bosna je, možda, mogla slijediti taj put. Ali, postojala je bitna razlika između BiH i Hrvatske. Hrvatska je u međunarodnom društvu imala zaštitnika, čija riječ je bila važna - Njemačku. Njemačka pomoć se izjednačila sa "Tajnom rukom" koja je podržavala Srbe, tako da je otvoren izlazni put Hrvatskoj. Ali, bos.muslimani nisu imali takvog zaštitnika; bili su sami protiv Srbije i "Tajne ruke" koja ju je podržavala. Od svih miješanja "Tajne ruke" jedna je imala životni značaj. To miješanje se odnosi na lažne garancije BiH za nezavisnost. EEZ je u vezi sa proglašenjem nezavisnosti neodlučnoj Izetbegovićevoj administraciji dala garancije, ako BiH proglasi nezavisnost i EEZ i UN će je priznati, i tako "po hrvatskoj formuli", tačnije sa nekoliko "ogrebotina", spasiti je od beogradskog gnjeva. Bosanskoj vladi su preporučivali da ide na referendum za nezavisnost, stvorio se dojam da će BiH ovim "demokratskim" putem ući pod zaštitu međunarodnog društva. 5 To je bila podvala. Na jednoj strani su palili zeleno svjetlo Beogradu za njegovu rušilačku i osvajačku politiku, a na drugoj su Bosni davali poruke "vi proglasite nezavisnost, a mi ćemo vas priznati, Srbi vam neće smjeti ništa". Za Bosance nije bilo alternative; u onim trenucima nisu mogli znati za Miloševićeve "bratske" veze sa "Tajnom rukom". Osim toga, nekoliko stoljeća bili su izloženi kulturnom uticaju, uvažavali su "ljudske vrijednosti" Zapada i zbog toga su vjerovali da će se "načelno" ponašati.

To je bila najveća greška, i najveća pouka koju će izvući iz troipogodišnjeg rata je kako se spasiti od te greške te upoznati stvarni identitet Zapada.

Prvi meci

Rezultati referenduma koji je podržala EEZ objavljeni su 2. marta 1992. godine. Većina Srba je bojkotovala izbore, ali većina ostalih naroda u BiH je željela nezavisnost. Ovi očekivani rezultati su bili udarac za bosanske srpske militante. Odmah su u blizini bh. parlamenta postavili barikade i snajperska gnijezda. Opravdanje za to je bilo to što su prethodni dan na svadbi dva bosanska muslimana, usljed nesporazuma, udarili jednog Srbina. Taj događaj smatrali su kao "muslimanski terorizam" i iskoristili su ga kao zaklon za svoje ideje te je tako osvajanje Bosne počelo sa izgledom "unutrašnjeg rata".

Ali, hiljade građana Sarajeva izišlo je na ulice u ime "mira", praveći mitinge pred srpskim barikadama, tenzije su opale i predviđeno osvajanje Bosne je odgođeno za nekoliko sedmica.

Međutim, u tom kratkom periodu za Bosance se desio jedan opasan događaj. U martu su se sastali Milošević i Tuđman i razgovarali su o podjeli Jugoslavije. Najvažnija tačka razgovora je bio plan "podjele BiH". Iako nije bilo dogovora na tom sastanku, ipak je to bila mora za Bosance, tačnije to je bio nagovještaj ujedinjenja Srba i Hrvata u podjeli BiH. Ovo je bila teška strateška pozicija za Bosnu, morat će i sa Srbima i sa Hrvatima ratovati. Iako su se na sastanku stvarali temelji za srpsko-hrvatsku koaliciju, početkom rata bosanski muslimani i Hrvati su bili u istim redovima. Tako su beogradski provokatorski srpski mediji pisali da je u BiH stvorena "ustaško-fundamentalistička koalicija" i da su se Srbi našli u smrtnoj opasnosti.

Šestog aprila 1992. godine BiH je od EZ priznata kao nezavisna država. Isti dan srpske paramilitarne snage su ponovile isto što su uradili mjesec prije - postavili su barikade i snajperiste. Ponovo je veliki broj Sarajlija - između 50 i 100 hiljada izašao na ulice i protestirao protiv konfrontiranja. Jednom od njih, dok je pred kamerama govorio "svi srpski šovinisti u Srbiju, hrvatski šovinisti u Hrvatsku neka idu, mi smo ovdje sretni", riječi su mu presjekli zvukom automatske puške. Srpska milicija je otvorila vatru. Narednih sedmica u važnijim gradovima: Banjoj Luci, Mostaru, Bosanskom Brodu, čuli su se zvuci oružja i bombardovanja. Srpski paramilitanti su počeli sijati strah i teror po gradovima. Probna operacija iz Krajine se počela primjenjivati. Srbi su potpaljivali sukobe pa bi onda pozvali Federalnu armiju. General Federalne vojske Adžić je 30. marta objavio da su spremni za intervenciju i odbranu Srba "protiv otvorenih napada".

Ti mali sukobi će se pretvoriti u masakr nad bosanskim muslimani-

ma, zato su došle neočetničke trupe godinama spremane u Srbiji za taj posao. Ko bi od njih bio uspješniji u tom poslu?

Neočetnici i "blitzkrieg"

Prvih dana aprila desio se važan događaj. Arkanova paramilitarna grupa je po završetku "čišćenja" hrvatskog grada Vukovara došla u bosanski sjeveroistočni grad Bijeljinu, koji je bio naseljen većinskim muslimanskim stanovništvom. Ta dobro naoružana grupa bila je sastavljena od Srba iz Srbije. Oni su, dolazeći iz Vukovara, jedno vrijeme se zadržali u Banjoj Luci, gdje su napravili šou sa kalašnjikovim i ručnim bombama. Pomjerajući se prema istoku, ušli su u Bijeljinu.

Čim su ušli u grad, počeli su raspirivanje terorizma. Prvi ciljevi su im bile džamije. Muslimani koji su bili na sokacima bili su provocirani, udarani kundacima a poneki su ubijeni naočigled drugih. U gradu je nestalo i električne energije. Za nekoliko dana u gradu je ubijeno mnogo mjesnog muslimanskog stanovništva. U vjestima je govoreno da na bijeljinskim ulicama leže tijela ubijenih bosanskih muslimana. U izvještajima koji su poslije pripremljeni pisano je da je blizu 100 bos.muslimana izmasakrirano.

Cilj nije bio ubiti sve muslimane u gradu, nego pojedine ubiti a sve natjerati u bijeg. Osim toga, Srbima u gradu su govorili "Muslimani se spremaju da vas pobiju" i tako su srpske mladiće pozivali u paramilitarne jedinice. U roku 3-5 dana svi muslimani su napustili grad. Bijeljina je etnički bila "očišćena".

U kratkom periodu shvaćeno je zašto je Bijeljina bila izabrana za prvi cilj. Ta muslimanska kasaba je bila izlazna tačka za dvije srpske cjeline. Jedna od tih cjelina je od srbijanskog sjevera prema zapadu; ovim putem trebale su se spojiti srbijanske i banjalučke srpske vojne jedinice sa Krajinom, srpskim područjem u Hrvatskoj, i tako bi se stvorio širok koridor od Beograda do Krajine. Druga cjelina je bila linija od 90 stepeni u odnosu na prvu; osvojiti čitavu istočnu Bosnu, tj. sve što graniči sa Srbijom, i tako proširivati srpsku granicu prema zapadu. Poslije "čišćenja" Bijeljine, za nekoliko dana, gradovi sa muslimanskom većinom na istoku Bosne bili su izloženi napadima. Za taj posao, pored Arkanovaca, uključile su se i druge neočetničke grupe. Najpoznatiji od njih su Šešeljevi četnici i "Bijeli orlovi" Mirka Jovića.

Ove "četničke" jedinice ubijale su na zvjerski način i tako sijali strah muslimanskoj populaciji. U operacije većih razmjera uključivale su se i jedinice Federalne vojske. Primjer za to je Zvornik, kada je u drugoj polovici aprila organizovan napad sa tenkovima i artiljerijskom vatrom.

Poslije bombardovanja grada od Federalne vojske, u posao se uključuju četnici koji ulaze u grad i etnički "čiste", tako što svaku muslimansku ženu, dijete koje sretnu, ne praveći razliku, kolju. Strah koji je izazvao taj teror iselio je Muslimane iz Zvornika, Višegrada, Foče, gradova na jugoistoku Bosne, gdje je muslimansko stanovništvo bilo većinsko, oko 95%. Oni su bježali prema srednjoj Bosni.

U sve te događaje bila je upotrijebljena u Beogradu planirana sofistička strategija, iz Beograda je emitovana "crna propaganda" koja je imala cilj radikalizirati srpsko stanovništvo u Bosni i pridobiti ih za četnike; Beogradska radio-televizija je u vrijeme početka klanja bos.muslimana od Srba upućivala pozive bosanskim Srbima:" U odbranu od divljaštva džihada, ustaša i fundamentalista". Osim toga, emitovali su kako su se bos.muslimani spremali za klanje Srba, kako su četnici "spasioci" i kako su oni spriječili primjenu "džihad plana." Jedna žena, čiji je mozak isprala četnička propaganda, izjavila je reporteru Reutersa, pokazujući prema rodnom prostoru na obali Drine: "Ovaj prostor vidite li? Džihad je trebao odavde započeti. Foča će postati nova Mekka za muslimane. Kod muslimana su postojale liste za pogubljenje Srba, imena moja dva sina prolaze na tim listama smrti, kao svinje bi ih klali. Tu sam bila na listi žena koje će silovati." 6

Ta žena, ili njene komšije Srbi, spomenute "liste" nisu vidjeli ali su bili ubijeđeni da postoje. Milošević je efikasnom crnom propagandom osigurao da žrtve četničkog terora bos.muslimane, veliki dio bosanskih Srba vidi kao "zaraznu opasnost."U istočnoj i sjevernoj Bosni na liniji Bijeljina-Banja Luka-Krajina, u prvih pet sedmica Federalna vojska i srpski paramilitanti (neočetnici) zauzeli su oko 60% teritorije BiH. Preostali 40% su držali bos.muslimani i Hrvati. Tom operacijom "blitzkrieg" osvojeni procent se u narednom periodu nije u bitnosti mijenjao. Srbi su za proširenje ovih dviju cjelina još malo stijesnili Muslimane u centralnoj Bosni, te zauzeli još10% teritorije, tako da su ukupno držali 70% područja. Najveći razlog za to veliko osvajanje i kasnije, praktično, "status kvo ", koji je trajao do augusta 1995. god., jeste muslimansko vojno pitanje. Srbi su u aprilu i maju brzo zauzeli veliki dio teritorije, jer Muslimani nisu pružili značajni, otpor uslijed nedostatka naoružanja. Ali su poslije tog prvog šoka osnovali paramilitarne odbrambene muslimanske jedinice, a kasnije Armiju RBiH. Srbi su zaustavljeni i prvi period pljačke i zločina mogao se konačno pretvoriti u "rat", odnosno vojnički front.

Ali, najvažnije za spas Bosne, odnosno ključ tog spasa bilo je osnivanje Armije RBiH. Dovesti je u stanje uticajnog protivnika protiv Srpske vojske nije bilo lahko, jer su Miloševićeva braća u međunarodnom društvu osnovali "Tajnu ruku", koja je za prostore Jugoslavije primjenjivala embar-

go na uvoz oružja i nisu nikad dozvolili njegovo ukidanje u korist bos.muslimana. Bosanski muslimani su ratovali sa oružjem koje je dolazilo iz islamskih zemalja, te sa oružjem od domaćih trgovaca. To oružje je dolazilo u Bosnu tajnim putevima i bilo je lahko oružje, bosanski muslimani morali su sa kalašnjikovima ratovati protiv srpskih tenkova. Embargo na oružje i njegov uticaj ćemo detaljno istražiti na narednim stranicama.

Da li je etničko čišćenje ili "unutrašnji rat"?

Ono što se dešavalo u Bosni neki političari su namjerno željeli prikazati kao "unutrašnji sukob". Ali, to nije bio unutrašni rat već agresija Srbije na BiH.

Tačno je da su u etničkom čišćenju od aprila 1992.god. učestvovale i domaće srpske jedinice. Ali, stvarni izvršioci operacije su bili pod zapovjedništvom Beograda - Federalna vojska i paramilitarne grupe iz Srbije, neočetnici. Milošević i komandanti Federalne vojske su tjerali šegu i branili su suprotno. Dok su avioni Federalne vojske bombardovali Kupres, Doboj i Tuzlu i druge gradove, oni su govorili kako vojska u BiH "obezbjeđuje mir" te da sprečava sukob između domaćih zaraćenih snaga. Milošević je, čak, novinarima mogao reći da iz Srbije nije niko otišao da ratuje u BiH. Svako je znao da je to laž. U Srbiji obučene paramilitarne snage su ulazile u Bosnu mašući podignutim rukama; posmatrači koji su išli na bosansko-srpsku granicu izvještavali su da "veliki konvoji oružja, municije, te veliki broj vojnika ulaze u Bosnu."7

Dvadeset sedmog aprila Srbija i Crna Gora proglasile su novu, Federalnu Jugoslaviju. Taj novi razvoj situacije je, ustvari, pokazao da je Federalna vojska bila okupatorska snaga na području BiH, kako se drukčije moglo razumjeti provođenje ratnih operacija Federalne vojske u BiH a koja nije u novoj Jugoslaviji. To pitanje je Miloševića sa stanovišta diplomatije dovelo u tešku poziciju i on je za rješenje ovoga objavio da Srbija prekida sve veze sa Federalnom vojskom koja se nalazi na području BiH; naravno, samo vještački. U maju je Milošević rekao da će povući sve vojnike državljane nove Jugoslavije sa prostora BiH. Na upražnjena oficirska mjesta postavio je bosanske Srbe, a za komandanta vojske postavio je bosanskog Srbina Ratka Mladića.

Naravno, to je pokazivalo da je izvršena primopredaja generala, ali nije postojao nijedan dokaz da se sa prostora BiH povuklo 80 hiljada srbijanskih i crnogorskih vojnika. Potrebe Mladićeve vojske je još izmirivala Srbija, oružje i municija su uzimani od Srbijanske vojske. Svima je bilo jasno da je Mladića imenovao Milošević. Ukratko, Srbija je upotrebljavala vojsku na čijem čelu je bio bosanski Srbin da bi osvojila BiH i jasno je

bilo da je, etnički je "čisteći", činila zločine protiv civilnog stanovništva.

Ali, pojedinci nisu željeli vidjeti tu stvarnost, tačnije htjeli su je sakriti. Miloševićeva tajna braća u međunarodnom društvu nije priznavala da je u Bosni masakr, etničko čišćenje, genocid nego "unutrašnji rat". Prema toj logici, "unutrašnji rat" odvija se između etničkih grupa i sve strane su jednako krive. Tu neistinu prvi put je u javnost iznio ministar vanjskih poslova Engleske Douglas Hurd. Odmah poslije toga, bivši urednik engleskih novina The Times napisao je jednu seriju članaka o "tipičnom unutrašnjem sukobu " u Bosni. BBC je u svojim izvještajima govorio o tri "zaraćene strane", uključujući tu i bosansku vladu. Čak su nekad govorili "anarhijski događaj", "zakon i poredak su nestali." U aprilu 1992.god. srpske paramilitarne snage su opljačkale šest kamiona pomoći UN-a, a BBC je prenio: "ako nijedno lice nije pocrvenjelo", onda možemo reći "da su kamioni opljačkani od nestanka zakona i poretka." Kao što je rekao engleski stručnjak za Balkan Noel Malcolm: "u historiji to je prvi kamion koji je opljačkan od "nestanka". 8 To nevjerovatno tumačenje situacije nije bilo radi ostvarivanja osjećaja teškoće razumijevanja situacije u Bosni, jer je sve bilo jasno, nije bilo mogućnosti "pogrešnog razumijevanja." Zbog toga se jasno vidjelo podržavanje jedne strane. Jer su Miloševićeva braća stvorila "Tajnu ruku" čija je kolijevka bila Engleska. Lord Carrington je najbolje predstavljao ovu školu, a sa druge strane bili su to Henry Kissinger i njegovi ljudi.

Izvan ova dva anglosaksonska centra postojala su još neka imena koja su bila članovi "Tajne ruke", ortaci Miloševiću u masonstvu i "antiislamskim" aktivnostima. Najvažniji su bili bivši ministar vanjskih poslova Egipta Kipti Hiristiyan i generalni sekretar UN-a mason Boutros Boutros Ghali. 9 On je u maju rekao "da paramilitarne srpske snage u BiH nemaju veze sa Beogradom."10

Ista "Tajna ruka" je bila protiv nametanja ekonomskih sankcija Srbiji. Pored "veličanstvene vlade" učestvovao je i "mason socijalist" Francoise Mitterand. 11 Engleska i Francuska su zastupale stav "da za zaustavljanje nasilja u BiH Miloševiću treba dati još šanse." 12 Kao da su pričali Orwalovom tehnikom "dvojnog razmišljanja", jer, ustvari, govorili su: "Da bi još bilo ubijeno ljudi u Bosni, Miloševiću treba dati šansu". (riječ je o sankcijama koje su nametnute: 30 maja 1992.god., ali nisu imale uticaja na vojnu moć Srbije. S lahkoćom je sva vrsta robe ulazila u Srbiju iz Grčke i rijekom Dunav)

Olakšavajući posao Miloševiću različitom diplomatskom pomoći, ova internacionalna "Tajna ruka" je sa proizvedenim dezinformacijama "rehabilitovala" Srbe a ujedno bos.muslimane gurala u "krivce." Rođak Rothschilda, Kissingerovog poslovnog ortaka, "majstor" engleskih loža i

član Bilderberg grupe, te posjednik drugih preporuka i zbog toga važan član internacionalnog masonskog kompleksa - lord Peter Carrington bio je kolovođa tog posla. Carrington je bio jedan od mozgova tima "Tajna ruka" i ne crveneći se, rekao je: "U doživljenoj tragediji u BiH sve strane su jednako krive", te dodao: "kada se osigura primirje, neće biti potrebno nikoga kriviti" 13 Tim je zagarantovao Srbima da ih međunarodna zajednica neće kriviti te je, podgrijavajući nadu za "primirje", samo im davao na vremenu. Do kraja godine proglasit će se blizu 100 primirja, a nijedno neće biti poštovano duže od nekoliko sati. Milošević je uvijek bio zadovoljan jer su ga anglosaksonska braća podržavala kroz "Tajnu ruku."

Zaustavljanje srpskog napredovanja i muslimansko-hrvatski savez

Kao što je prethodno navedeno, Srbi su od početka agresije u prvih 5-6 mjeseci zauzeli oko 60% teritorije. Ali, poslije nisu napredovali.

Snage koje su zaustavile Srbe da ne zauzmu cijelu Bosnu brojale su oko 3.500 hiljade ljudi, policije i lokalnih grupica, a stvarni otpor došao je od Hrvata. Hrvati su bili spremniji u početku agresije. Naročitu ulogu u zaustavljanju četnika i Federalne vojske imala je policija bosanskih Hrvata, koja se vratila iz Srpsko-hrvatskog rata iz Hrvatske, koji je bio završen prije nekoliko mjeseci. Naročitog uspjeha imale su jedinice HOS-a, posebno u istočnoj Hercegovini.

Poslije je osnovan HVO, kao profesionalna organizacija, i brojao je oko 15 hiljada policajaca. Jedinice HVO-a su u maju prešle u kontranapad protiv Federalne vojske i imale su uspjeha u srednjoj Hercegovini, naročito oko Mostara gdje su zauzele značajan dio teritorije. Prilikom te akcije pomoć im je došla iz Hrvatske u ljudstvu, topovima i tenkovima. Nisu samo u Hercegovini pružili otpor već i u sjevernoj Bosni, naročito u Posavini, području do hrvatske granice, spriječili su daljnje napredovanje. (Zbog toga će "posavski koridor", koji je spajao Beograd i Krajinu, do kraja rata ostati sužen prolaz, što je kod Srba uzrokovalo stratešku slabost.)

Taj otpor koji je HVO pružio Federalnoj vojsci, izazvao je, kao što je i prirodno, zbližavanje između Hrvata i bos.muslimana. Šesnaestog juna su Tuđman i Izetbegović potpisali sporazum o vojnoj saradnji između ove dvije zemlje.

Naravno, nije da nije bilo nesporazuma između bos.muslimana i Hrvata. Hrvati su planirali Bosnu čiji će gazda biti Hrvatska, nasuprot tome, Izetbegović nije odustajao od ideje nezavisne BiH.

U junu 1992.god. desila se smjena na čelu bosanskih Hrvata i tako

se stvorio temelj koji bi mogao izazvati nesuglasice između dvije strane. Do tog datuma na čelu bosanskog HDZ-a bila je osoba koja je bila odlučna u odbrani bosanskih granica, bio je to Stjepan Kljuić. Nakon toga na njegovo mjesto došao je vatreni hrvatski nacionalist Mate Boban, kojega je i Tuđman podržavao. On je nečujnim prevratom skinuo Kljuića i uspeo se na lidersku stolicu HDZ-a.

Važan dio bosanske teritorije (oko 30%) Boban i ekipa su željeli priključiti Hrvatskoj i oni nisu mogli biti saveznici bos.muslimanima. Ali je, po formuli "prijateljev neprijatelj i moj neprijatelj", između dvije strane stvoren taktički savez. Historijski i kulturno ova dva naroda su bili bliskiji u odnosu na Srbe, i izgledalo je kao da će taj savez ostati. U periodu opasnosti od Srba izgledalo je da će i muslimansko-hrvatska zajednica trajati.

Krajem maja 1992.god. brzo i uspješno organizovani bos.muslimani i Hrvati imali su zajedničku strategiju protiv Srba. Tokom narednih 9 mjeseci srpske snage nisu imale važnijih uspjeha, čak su negdje i nazadovale. U maju i junu, u području Goražda i Sjevernoj Bosni oko "Brčko koridora", te u januaru 1993.god. oko korita rijeke Drine, srpske snage su bile primorane na povlačenje.

Da su bosanske snage bile opremljenije, to "odbijanje" Srba bi se moglo ostvariti ne većem dijelu teritorije i veliki dio Bosne bi se mogao osloboditi. Bilo je jasno da Srbi neće moći ostvariti "veliku Srbiju" i, prema nekim stručnjacima, "rat bi se mogao u 4-6 mjeseci završiti."

Ali, tako nije bilo. Jer je bilo onih koji su vezali ruke Bosni. Bosanske muslimane nisu samo okružili Federalna vojska i četnici već i Miloševićeva braća u međunarodnoj zajednici. "Tajna ruka", pripremajući dvije taktike, spriječila je pobjedu bos.muslimana.
Jedna je embargo na uvoz oružja.

Embargo na uvoz oružja

Kao što smo rekli, da je Bosanska vojska (ARBiH) bila opremljenija, mogla je odbaciti Srbe. Razlog neopremljenosti je bio embargo na uvoz oružja. Embargo je postavljen u septembru 1991.god. od UN-a, i tako su oni bili najodgovorniji za prolivenu krv bosanskih muslimana.

Ustvari, primijenjeni embargo za BiH nije imao pravno uporište. UN su embargo stavili "Jugoslaviji". A BiH je proglasila nezavisnost od Jugoslavije i 22. maja 1992. je priznata od UN-a. Svaka članica UN-a morala je imati pravo naoružavanja i odbrane, ali to nisu dozvolili BiH.Embargo za bos.muslimane, uprkos velikim naporima bosanskih savjetnika, nije nikada ukinut.

Embargo je primjenjivan i za Srbiju, ali to nije imalo nikakvog

značaja. Srbi su za sebe imali četvrtu vojnu silu, kao i modernu vojnu industriju. Na bosanskom području veliki dio proizvodnih centara bio je u rukama Srba. Još su u kratkom vremenskom periodu prije postavljanja embarga iz Srednjeg Istoka uzeli 14 hiljada tona ekstra oružja i vojnih potreba. 14 Zbog toga su srpski komandanti prijetili bosanskim muslimanima da imaju zalihe oružja i municije i ako bi rat potrajao 6-7 godina.

Osim toga, za Srbe je bilo mnogo lakše kršiti embargo. Slavonski i ortodoksni prijatelji su im strasno željeli pomoći. Zbog toga su tokom čitavog rata mogli da uzmu: oružje, vojnu opremu i drugo, iz Grčke i rijeke Dunav kojim je dolazilo iz Rusije i Ukrajine. Međunarodne snage koje su bile postavljene u Jadranu i na Dunavu za kontrolu embarga bili su samo posmatrači. Čak je i *Newsweek* pod naslovom "Blockade is a Joke" (Embargo je samo priča) to ovako okarakterisao:

"Blokada na moru je šuplja kao sito,"ovo je šala" govori službenik NATO-a." Jedan američki pomorski oficir kaže: "Brodove koji ulaze u dalmatinske luke ne kontrolišemo. Jedino povremeno pitamo "šta prevozite"? Dok puni brodovi za Srbiju stoje jedan do drugog u Dunavu."15 Situacija Bosanaca bila je teška, prvenstveno u odnosu na Srbe, jer prije rata nisu imali nikakav izvor oružja. Na početku agresije, sva vojna snaga bila im je u 3.500 policajaca naoružanim AK-47 (kalašnjikov). Nisu imali nijednog topa ili tenka, a ratni avioni su bili maštanja. Oružje je samo moglo dolaziti iz Hrvatske. Oružje iz islamskih zemalja ili trgovaca oružjem dolazilo je brodom u Jadran ili avionom u Split, odatle je cestama odvoženo u BiH. Ali, sve oružje nije njima išlo; jedan dio su uzimali Hrvati kao "porez".

Ovaj jedini put je često zapadao u embargo. Brodovi NATO-a u Jadranu su sprječavali prebacivanje oružja u BiH. Čak je i CIA učestvovala u toj "svetoj dužnosti"; jedan avion naoružanja koji je poslao Iran za BiH zaplijenila je CIA u Zagrebu oktobra 1992. godine.16 Zbog embarga bos.muslimani nisu nikako mogli doći do teškog oružja kojim bi zaustavili i odbili srpske napade. Imali su problema prilikom pribavljanja lahkog naoružanja. U ljeto 1992.god. Ejup Ganić, pomoćnik predsjednika BiH, rekao je slijedeće: "U rukama imamo malo puški. Naši mladići naizmjenično upotrebljavaju puške. Municija se smanjuje. Došli smo do kraja, naše snage za 1-1,5 mjesec više neće moći izdržati. Ako padne Goražde koje je pod tromjesečnom blokadom, sve je gotovo. Srbi će ubrzo zauzeti i Sarajevo. Mi ne tražimo da sa nama ratujete. Samo želimo oružje da zaustavimo napade Srba."17 I opet je Bosanska armija sa oružjem koje je dolazilo ilegalnim putevima i u ponekim područjima oduzetim oružjem od Srpske vojske (primjer Tuzle) herojski se odupirala srpskim napadima. Ako se sagleda razlika u snazi, onda je teško razumjeti kako su uspijevali. U septembru 1992.god. bos.muslimani su imali 2 tenka i 2 oklopna trans-

portera, dok je vojska bosanskih Srba imala 300 tenkova, 200 oklopnjaka, 800 topova i 40 aviona.18 Situacija je bila jasna. Da bi se BiH odbranila, imala je potrebu za oružjem, a ako se bos.muslimanima ne da oružje, onda će Srbi, bez sumnje, u operaciji "etničkog čišćenja" zabilježiti napredovanja, i zbog toga je "Tajna ruka"u međunarodnom društvu ometala svaku akciju ukidanja embarga. U protivljenju podizanja embarga naročito se isticala Engleska. Ministar vanjskih poslova Engleske Douglas Hurd zastupao je stav: ako se da oružje bos.muslimana, "to će samo povećati sukob." Drugim riječima: "Neka Srbi u rahatluku obave posao bez mnogo sukoba." Ali, i pored toga, poslije "blitzkriega" u aprilu Srbi su zaustavljeni i dugi period nisu zabilježili napredovanja. Najveći razlog za to je, kako smo naveli, sklapanje saveza između Hrvata i bos.muslimana. U periodu dok se nije pokvario taj savez, i pored embarga, zahvaljujući oružju koje su imali u rukama, vojna situacija se nije mogla vratiti u korist Srba. Tu prepreku Milošević nije mogao prebroditi. Još se nije ni ugasila vatra Srpsko-hrvatskog sukoba, Hrvati i bosanski muslimani su se sporazumjeli i teško je izgledalo mogućim pokvariti muslimansko-hrvatsku koaliciju. Zbog toga se u igru uključuje "Tajna ruka." Miloševićeva anglosaksonska braća, primjenjujući embargo za bos.muslimane, osigurali su Miloševiću stratešku prednost. Sada će se ponovo umiješati, da bi mogli zadati drugi udarac Bosni te zbog hrvatsko-muslimanskog saveza, i "zaključiti"etničko čišćenje kako bi otvorili nova vrata.

Ljudi "Tajne ruke":Cyrus Vance i Lord Owen

Status kvo iz maja 1992.god., koji je nastao poslije prvog srpskog napada, pokvaren je početkom 1993.god. godine. Razlog za to je prijedlog "rješenja" dvojice posrednika, posrednika UN-a Cyrusa Vancea i EZ-a Davida Owena te njihov pripremljeni Vance-Owenov plan. Prije nego što pogledamo rezultate plana, bit će korisno predstaviti autore plana.

Cyrus Vance je bio umirovljeni diplomat, za vrijeme Cartera bio je u ministarstvu inozemnih poslova, imao je važnu ulogu u potpisivanju "Camp David" primirja između Izraela i Egipta. Ni njegova karijera nije bila ograničena ovim zvaničnim dužnostima. Bio je član (CFR) Council of Foreign Relations, koji su početkom stoljeća osnovali sedam jevrejskih finansijera i koji su tajno davali pravac američkoj vanjskoj politici, također, bio je član Trilateralne komisije, koju je 70-tih osnovao David Rockefeller, inače "CFR-ov šef". (Dva puta je bio predsjednik CFR-a, 1968. i 1976.) Važna osobina tih dviju organizacija je, kao što smo i u trećem dijelu istakli, "masonski" karakter te upravljanje jevrejskim kapitalom, počev od dinastije Rockefeller. Cyrus Vance je jedno vrijeme bio u Rockefellerovoj

zadužbini (vakufu), te je u masonskoj hijerarhiji bio na visokom mjestu. 19Vance je pored CFR-a i Trilateralne bio i član Bilderberg grupe, koja je bila centar evropskog masonstva i koji su sastanke držali u velikoj tajnosti. 20 David Owen je bio sjajni mozak engleske diplomatije, u vladi Radničke partije bio je u Ministarstvu inozemnih poslova i tipični Englez. Bio je poznat po pametovanju i bezobrazluku. Posao je važan, i on je dolazio iz masonske organizacije kao i Vance i Carrington. Za stvaranja elitnog "masonskog" ekonomskog trokuta izmedu SAD-a, Evrope i Japana bio je odabrani član Rockefellerove Trilateralne komisije. 21 Ukratko, i Cyrus Vance i Lord Owen bili su članovi američkog judeo-masonskog kompleksa.

Bez sumnje, to je bitno za situaciju u BiH, jer su članovi spomenutog kompleksa, a na početku ekipa Kissinger Associates, bili osobe koje su osigurale politički uspon Miloševiću, a poslije toga i u diplomatiji. Miloševićevi prijatelji iz 80-tih na ovamo su u svakoj prilici podržavali "Tajnu ruku", imena poput Davida Rockefellera, Henryja Kissingera ili Lawrencea Eagleburgera su ujedno predstavljali "judeo-masonski kompleks." Nije slučajno da su svi mirovni posrednici za "obezbjedivanje rješenja" u Bosanskom ratu dolazili iz tog jakog centra. Miloševićeva braća, koja su osnovala "Tajnu ruku", specijalizovala su se i za "posredovanje". Situacija postaje "jasna kao dan" kada znamo i za veze Lorda Carringtona sa Kissinger Associates i Bilderberg grupom. Prema tome, Lord Carrington je uspješno provodio povjerenu dužnost, kao što smo i prethodno rekli, od početka rata je nastojao ojačati Miloševića. Carrington je za tu "svetu" dužnost po principu tajnosti "Tajne ruke" uključio i Owena. Carrington je zbog otvorene podrške Srbima, izazvao reakcije bosanskih muslimana i Hrvata. Zbog toga je EEZ, zahtijevajući neke diplomatske osobine, ovu dužnost oduzela od Carringtona. U tom vremenu Lord Owen se interesovao za Bosnu; bio je u političkom usponu u Engleskoj, te je engleska štampa počela pisati kako se on zalaže za oštrije sankcije Srbiji. U augustu 1992.god. u Londonu je priređen sastanak čija je tema bila Jugoslavija, a priredile su ga UN i EEZ, i tu je imenovan novi posrednik koji je bio u zavidnoj formi, Lord Owen. Novim posrednikom bili su zadovoljni i bosanski muslimani i Hrvati, smatrali su to pozitivnim napretkom. Ali, taj "antisrpski" izgled Lord Owena je bila, ustvari, zamka "Tajne ruke." Da je to tako bilo, shvaćeno je ubrzo. Jer, kao što je i rekao engleski stručnjak za Balkan Noel Malcolm, Lord Owen, čim je došao na dužnost, napustio je svoje stavove o strogoj intervenciji protiv Srba i počeo je prihvatati da "Srbi kao i Bosanci imaju legitimna potraživanja i da su jednaka strana." 22 Jer, Owenova misija nije bila zaustaviti etničko čišćenje, već osigurati mogućnost za to. U proizvedenom "mirovnom

planu"sa Cyrus Vanceom to je u velikoj mjeri uspio.

Vance-Owenov plan ili parčanje muslimansko-hrvatskog saveza

U oktobru 1992.god. Cyrus Vance i Lord Owen su objelodanili prvi okvirniji plan koji osigurava "mir" u BiH. Plan je predviđao podjelu BiH na devet odvojenih "autonomnih oblasti"ili kantona, i to prema nacionalnoj gustoći, naseljenosti bos.muslimana, Srba i Hrvata. Pod patronatom centralne vlade bili bi nacionalna odbrana i vanjski odnosi. Ta podjela bi ozakonila srpska osvajanja. U planu je za oko 30% Srba od ukupnog stanovništva BiH bilo predviđeno gotovo pola zemlje. Srbi su još malo pritisnuli, tako da u konačnoj verziji u januaru 1993.god., ponuđenoj u Ženevi, ni odbrana nije bila u nadležnosti centralne vlade.

Doc. dr. Fikret Karčić ovako analizira plan:

"Temeljna pretpostavka Vance-Owenovog plana je bila da kriza u Jugoslaviji potječe od srpsko-hrvatskih odnosa i ta kriza moći će se riješiti samo podjelom prostora. Bosanskim muslimanima dat će se statut etničke ili vjerske manjine. Prema tom pristupu, nezavisna BiH će se tek u takvom obliku moći priznati. Također, prema tom planu, spriječit će se stvaranje države sa muslimanskom većinom. Autori plana su primijetili da je veliki procent muslimana u BiH (44%), i zbog toga su dozvolili da Srbi provedu "etničko čišćenje".
*Autori plana primijetili su i nizak procent hrvatskog stanovništva (17%) te su to htjeli nadoknaditi, dajući im veliki prostor u srednjoj Bosni. Pored toga, bos.muslimane su na vlastitim prostorima doveli u zavisnost od Hrvata, tako što su osigurali da izlaz na Jadran i u zapadne zemlje bude u hrvatskom području. Jasno je: Vance-Owenov plan dovodi bosanske muslimane u nemoguću poziciju. Tačnije, njih na vlastitim prostorima dovodi u položaj izbjeglica, i biva razlog da kao rezultat toga oni žive poput Indijanaca. Autori su, također, znali da će bos.muslimani prihvatiti plan uslijed pritisaka. Zbog toga nisu dozvoljavali da se naoružaju."*23

Karčić na novinarsko pitanje: "Šta je gore od Vance-Owenovog plana?, odgovara "Primjena Vance-Owenovog plana" i nastavlja:

"Sa vojnog stanovišta Vance-Owenov plan predviđa razoružanje obiju strana, bosanskohercegovačku odbrambenu armiju i napadačke snage (srbijansku i crnogorsku regularnu vojsku te neregularnu bosanskih Srba), i stavlja ih na istu vagu. Također, Vance-Owenov plan ne predviđa vojsku za bosansku državu, dok bi neprijateljske komšijske države posjedovale vojsku." 24

Drugim riječima, Vance-Owenov plan je jedan vid prikrivene podrške Srbima od "Tajne ruke" u međunarodnom društvu. Kao što smo i prethodno rekli, Owen i Vance su to potvrđivali. Još je Henry Kissinger u programu CNN-a tumačio kako je ovaj plan uspješno pripremljen i kako će njegov doprinos biti veliki u rješenju pitanja. 25 Kissingerovo spomenuto "rješenje", bez sumnje, značilo je dženazu za BiH.

Ukratko, plan nije bio ništa drugo nego moralna podrška Srbima, i dobijanje na vremenu. I upravo je tako i bilo. Plan nije proveden, prema riječima Noela Malcolma, " Muslimani su mislili da su Srbi nagrađeni za ono što su uradili od međunarodne zajednice, dok su Srbi vjerovali da ako više napadnu više će moći dobiti." 26

Osim toga, Vance-Owenov plan je, pored svih nesuglasica i pored stvarnih tajnih ciljeva, bio veoma nepogodan. Srbi su sa planom dobili na moralu i vremenu, ali, postojao je važniji strateški rezultat - kvarenje muslimansko-hrvatskog saveza.

Plan podržan i od Kissingera, naročito verzija iz januara 1993.god., predviđao je stvaranje kantona sa etničkom etiketom. Do tog vremena nije bilo granica između muslimanskih i hrvatskih oblasti, i obje strane su bile u vojnom savezu, a sada Vance-Owenov plan predviđa odvajanje uređenja između muslimanskih i hrvatskih područja. Prema Noelu Malcolmu, "autori plana nisu u potpunosti izvršili podjelu teritorije i u predviđenom statutu nije bilo krajnjeg oblika." 27 To je, kao što je i normalno, kod bos.muslimana i Hrvata probudilo razmišljanja o "grabežu teritorija." Naročito se to isticalo u centralnoj Bosni, gdje su do tada bos.muslimani i Hrvati bili zajedno, i ponovo prema Noelu Malcolmu "ovo je razvoj situacije koji su autori plana mogli lahko pretpostaviti prije plana" 28 Drukčije rečeno, Vance-Owenov plan je proizveden sa namjerom stvaranja sukoba između bos.muslimana i Hrvata.

Poslije nekoliko mjeseci vidjet će se da je Vance-Owenov plan bio druga velika strateška podrška Srbima od zapadne "Tajne ruke."

Vance-Owenov plan iz januara 1993.god., sa verzijom "etničkih podjela", u kratkom periodu poslije izlaska u javnost izazvao je stvarne sukobe u srednjoj Bosni između bos.muslimana i Hrvata. U februaru su iznenada na području Gornjeg Vakufa muslimanske snage stavljene u blokadu od HVO-a. U području između Kiseljaka i Viteza počeo je sukob između bos.muslimana i Hrvata, to je područje, prema Vance-Owenovom planu, bilo "konfliktno područje", čak su i Hrvati imali poduhvata "etničkog čišćenja." U aprilu je na područje srednje Bosne trokut Travnik-Vitez-Zenica bio poprište ozbiljnih sukoba.

Amerikanac, politički znalac, Robin A. Remengton rekao je da su sukobi u tom području počeli 12. aprila, kada je Hrvat ministar odbrane

insistirao da se u Travniku, gradu sa muslimanskom većinom, vihori hrvatska zastava; razlog ministrovog insistiranja je Vance-Owenov plan, koji je Travnik predvidao Hrvatima.29 Sa tim iskrama oko zastave počeo je sukob, a kasnije će to Hrvati pretvoriti u mjestimično etničko čišćenje civila. U maju će Tadeusz Mazowietski, izvještač UN-a za ljudska prava, u jednom izvještaju otvoreno reći da je Vance-Owenov plan stimulisao "etničko čišćenje", ali će to biti kasno.30 Sukob izmedu dvije strane u srednjoj Bosni proširit će se i na područje Mostara.

Hrvati su primjenjivali takvo etničko čišćenje protiv bosanskih muslimana povodom Vance-Owenovog plana, da su reakcije došle čak i iz Hrvatske. Zagrebački nadbiskup Kuharić osudio je zločin Hrvata u srednjoj Bosni, okrivio ih i pozvao na primirje. 31 Dok je Vance-Owenov plan sa projektom "etničkih kantona" sijao "smutnju" između te dvije strane, Srbi su, naravno, iskoristili nastalu situaciju. U januaru zaustavljena srpska ofanziva, bit će nastavljena u narednim mjesecima zbog muslimansko-hrvatskog sukoba. Ovaj drugi veliki talas "etničkog čišćenja" će se pojačati na područjima prvog "napola puštenog."

Anatomija srpske strane i drugi talas etničkog čišćenja

Srbi, a naročito bosanski Srbi koje je Milošević bacio u ulogu "loše policije," da bi osigurali podršku prijatelja sa Zapada, nisu prihvatili primjenu Vance-Owenovog plana. Jer, cilj i nije bio njegova primjena već uništenje saveza između bos.muslimana i Hrvata, koji će nestati zbog sukoba oko teritorije. Odbijanje sporazuma od Srba, bez sumnje, bit će korisno i za nastavak tajnog saveza izmedu Zapada i Srba.

Taj savez je bio između Miloševića i zapadne braće; bosanski Srbi nisu bili u tom poslu. Vodstvo bosanskih Srba bilo je kontrolisano od Miloševića i nisu bili obaviješteni o unutrašnjosti posla, bila je to, ustvari, grupa radikala koja je Zapad smatrala neprijateljem. Radovan Karadžić je i bio možda "obaviješten", ali srpski parlament na Palama, koji je bio u određenoj strategiji Beograda, strategiju je slabo mogao razumjeti i sastojao je se od grupe grubijana.(Zbog toga je zapadna "Tajna ruka" nešto kasnije, spašavajući Miloševića, sa lahkoćom žrtvovala lidera bosanskih Srba) Zbog toga je druga operacija etničkog čišćenja započela sa različitim stavovima Beograda i Pala. Milošević je, zahvaljujući uspješnoj operaciji zapadne braće, vidio da je pokvarena muslimansko-hrvatska koalicija i zbog toga je, ne gubeći vrijeme, poslao potrebnu vojnu pomoć Srbima za drugu operaciju. Paljani su razmišljali o novim napadima, kao lekcija Vance-Owenovom planu koji ih je primoravao da se povuku sa nekih teritorija.